

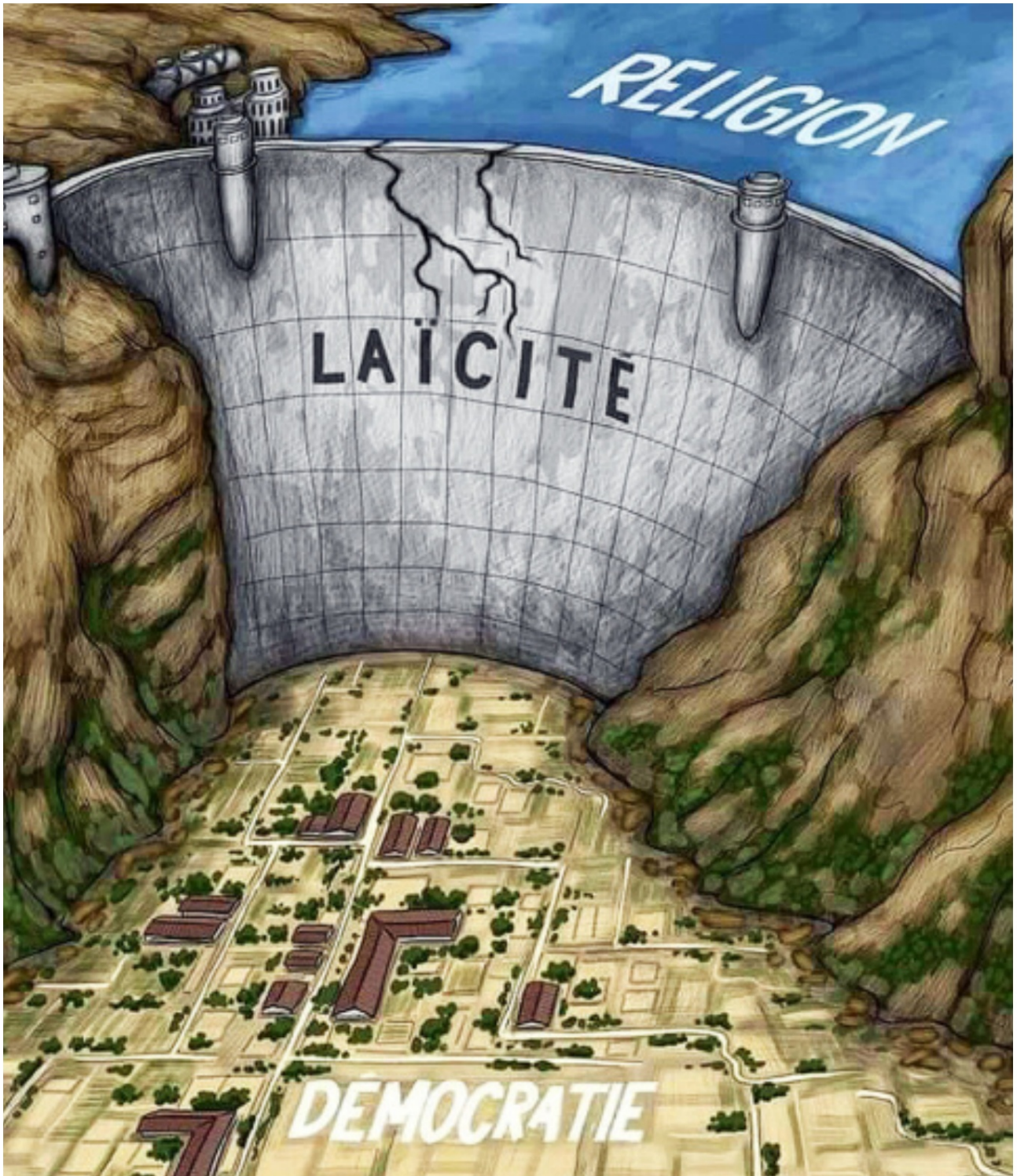

LES CAHIERS DE L'OBSERVATOIRE
économique et social de la Libre Pensée

n-ro 8 - majo 2024

" 1848,
plu marș ante
âuj frontoj »

RESUMO

- 5 • ĉefartikolo de Christian Eyschen

- 13 • La franca gvidanto en socia protekto minacas kun privatigo de Martine Orange (kun ŝia afabla permeso)

- 27 • Civila socio kaj registaroj de Christian Eyschen

- 35 • De la pensia movado al subteno por la lukto de la palestina popolo: Sindikatismo! de Christian Mahieux

- 45 • Ĉu interprofesia agado en sindikatismo estas efika rimedo en la socia lukto? de Jean-Vincent Boudou

- 51 • Ĉu la novaj ekonomiaj kaj politikaj rilatoj inter Usono, Ĉinio, Rusio kaj BRICS esence ŝanĝos la lokon de ĉi tiu en la monda ekonomia situacio?

de Dominique Goussot

- 73 • Ĉu nuklea energio estas malpli polua kaj ebla ekologia solvo?

de Jean-Sébastien Pierre

- 85 • Ekonomio kaj Religioj de Christian Eyschen

Emmanuel Todd

**LA DÉFAITE
DE L'OCCIDENT**

Gallimard

"Li ne kreas, li dekretas"

(Victor Hugo parolante pri Napoleon III)

Ĉi tiu frazo, kiel vi eble divenis, estas destinita al Emmanuel Macron. kun la diferenco ke Badinguet havis certan socian kaj politikan bazon, male al la Bonaparte de Opérette kiu nuntempe okupas la Elizeon. Tie, ni eĉne havas la plezuron de kanto kaj muziko. Sed ni havas militon kiel subterfuĝon kaj Sendoj de Ems aperas ŝutage en la televidaj amaskomunikiloj ĉe la manoj de financa Kapitalo kaj ĉam pli la ekstrema dekstro.

Malgraŭ la starigo de vera Ŝtata ideologio, esence totalisma, la Potenco pli kaj pli perdas sian bazon. Ni restos longtempe konsternitaj de la kolosa stulteco de la deklaroj de Macron/Amélie Oudéa-Castéra, kiuj havis la solan efikon, revenigi la demandon pri publika financado de privata katolika edukado al dimensio, kiun ni antaŭe ne konis ekde 1960 kun la Ĵuĵo de Vincennes, la vera fondinto de la laika movado.

La Satrapo-Nigaud

En ĉi tiu malespera situacio de totala paniko, la sola rimedo, kiel ŝufoje en la historio, estas la rimedo al milito kiel fuĝo kaj elirejo. Sed Karlo Markso denove pravis, la duan fojon, ĝi estas tre ofte farso, kunigita kun lamentinda dimensio. La alvoko por la ĉesto de teraj trupoj en Ukrainio igis Emmanuel Macron aperi kiel "milita aventuristo", kiu ne plu havas ŝiajn neŭronojn. Li havas ŝiajn kontraŭsi kaj iom pli izoladas sin, kio baldaŭ fariĝos heroaĵo.

Ni devos zorge gardi ŝiajn "analizojn" de fakuloj kaj Mainstream Media pri "Neevitebla malvenko de Putin en Ukrainio" kaj aliaj sensencaĵoj. Estos multe por ridi (eble flava) en la longaj vintraj vesperoj. Ankaŭ ĉi tie estas stulteco puŝita al la maksimumo. Mi reviziis Pro Razo la rimarkindan verkon de Emmanuel Todd, La Malvenko de la Okcidento, eĉse ni eble ne konsentas pri ĉio, ni traktas ĉi tie pri reala pripensado bazita sur dece konstatitaj faktoj kaj kontroleblaj kaj ne sur malprecizaj kaj malfruantaj ordonoj de la CAC 40. Ni invitas vin legi ĝin kun

zorge por ke vi formu vidpunkton.

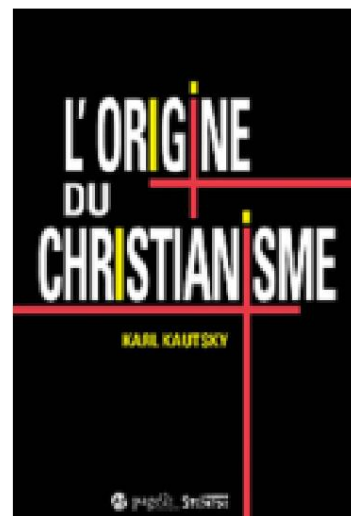
La flanko de "Respubliko de amikoj kaj friponoj" ankaŭ estas ĉam pli markita por Macronie. Justeco mordos iliajn kolojn. Ili devis rigardi kio okazas al Nicolas Sarkozy, kiu havas bonan ŝtaton "gusti la malsekan pajlon de la kelkarcero", malgraŭ ŝiaj ĉam pli ridindaj tordaĵoj ankaŭ.

La Ĝenerala Komitato de Libera Penso estos kaptita de propono de la CAN de la Nacia Federacio de Libera Penso por okazigo de "Proceso pri Makronismo" en 2005/2006 por konstati ĉiujn faktojn atribueblajn al ĉi tiu politika degenero, ke ĉi tio estas Makronismo. Ni klopodos starigi precize ĉiujn atakojn kaj detruojn kaŭzitajn de ĉi tiuj mallumaj genoj en la salajro de financa kapitalo.

En ĉi tiu situacio, ĉar la fantomo de la birdotimigilo de la uzado de la ekstrema dekstro vidiĝas pli kaj pli kaj trompas pli kaj malpli da homoj (Libera Penso klare identigis la demandon: la ekstremdekstro jam regas, ĉi nomiĝas Macronie.), restas nur du solvoj por Emmanuel Macron por esperi daŭri: - Eniro en militon por provi "streĉi la Nacion ĉirkaŭ li", sed tie, li ankaŭ devus rigardi al Netanyahu.

- Puĉo de la tipo de la 13-a de majo 1958, sed sen havi ajnan legitimecon de Gaulle.

La du eblecoj neniel estas reciproke ekskluzivaj. Karl Kautsky en sia ankaŭ rimarkinda verko, *The Origin of Christianity*, kiun mi recenzis por *Recherches et Études de l'IRELP*, diris: "Se la komercista riĉo kiun li transportis devigis la komerciston evoluigi siajn armeajn kapablojn por protekti ilin, aliflanke, ĉi tiuj samaj kapabloj instigis lin por utiligi ilin por ataki. » Estis vera hieraŭ, ĉi estas ankoraŭ hodiaŭ. Militoj kaj rabado estas la du mamoj de Kapitalismo, precipe financaj.

Por fari militon, ni devas trovi rimedojn kaj estas ĉiam la sociaj atingoj kaj publikaj servoj kiuj estas ĉi etitaj al la apetitoj de la milit-industriaj premgrupoj, ni vidas tion klare hodiaŭ kun la severa plano de Gabriel Attal. Kiu trinkas kaj kiu prenas?: ĉiam same.

Sociaj atingoj kaj socia protekto en la kruchaloj

Ni prenu nur unu ekzemplon por vidi la rompon: En 2017, 70% de dungitoj estis sur unumonataj fikspendaj kontraktoj, dum ilia parto estis 50% en 2000. Okazis do grava malboniĝo dum la pasintaj 20 jaroj. La meza daŭro de tiuj fikspendaj kontraktoj estas kvin tagoj, dum ĉi estis 20 tagoj en 2000. 30% de fikspendaj kontraktoj konkluditaj en 2017 estas por unu tago.

Ni povus preni multajn aliajn, bedaŭrinde ili ne mankas.

Ni publikigas ankaŭ en ĉi tiu Cahier artikolon de Médiapart, kiun ni dankas pro ĉia permeso por publikigo, pri tio, kio okazas en la mondo de Socia Protekto.

"kolektiva" (malpli kaj malpli). Estas vere terure vidi la ofensivon por detrui la kolektivan karakteron de solidareco rilate al socia protekto.

La individuigo de "protekto" iras mano en mano kun ĝia kreskanta financistigo.

Mi estis Prezidanto de la Ĝenerala Mutuŭalo de Oficistoj kaj Administrantoj de Sanasekuro-Organizaĵoj en la Pariza Regiono dum pli ol 30 jaroj kaj mi gvidis rezolutan kaj kontinuan agadon kontraŭ la malapero de la Mutuŭaloj. Estis 6 500 en 2000, hodiaŭ kelkaj centoj, kiuj estas, pere de eŭropaj asekurdirektivoj, preskaŭ tute sub regado de financa kapitalo.

Mi antaŭ vidis kaj denunciis la financajn dezirojn de la Providentaj Institucioj (antaŭ e L4), kiuj volis dividi la reciprokan asekurkukon kun privataj asekurentreprenoj, klare dirante al ili, ke se ili

faros tion, morgaŭ estos ilia vico. Ne estis fiasko, ĝi estis skribita kaj neevitebla. La procezo de sorbado-detruo de kolektivaj antaŭ vidaj institucioj fare de privataj asekurentreprenoj povas nur daŭri, jen la logiko de la procezo komencita ekde 1985, subtenata kaj antaŭ enigita de la gvidantoj de la FNMF.

Legu detale la artikolon de Médiapart, la procezo, kiun mi denunciis antaŭ pli ol 20 jaroj, estas detale priskribita. La stulta kaj memmortiga deziro de la gvidantoj de la Franca Mutuŭalitato voli proponi siajn "produktojn" tra la tuta Eŭropa Unio, kvazaŭ la mondo atendus ilin, havis devastigajn sekvojn.

Financa Kapitalo kaj Privata Asekuro (kio estas la sama afero) ludis ĝin "bone kaj ruze". Ili diris banco, kondiĉe ke la Franca Reciprokeco plene kaj plene konformas al la eŭropaj direktivoj, kiuj asimilis la Mutuŭalojn kaj la Providentajn Instituciojn en la financon modelon de privata kapitalisma asekuro, ne nur la financon modelon, sed ankaŭ la modelon de ĉiuj strukturoj. Nun ekzistas eĉkomuna trejnlernejo por "manaĝeroj" de providencaj institucioj, kio restas de "mutuŭalaj societoj" kaj privataj asekurentreprenoj.

La sama trejnado kia ajn estas la "laboroj plenumitaj", ĉu "kolektiva distribuo" aŭ "individa kapitaligo", ĉi tio estus konsiderata kiel perfido kaj herezo antaŭ 50 jaroj. Kaj tio estas unu el ili.

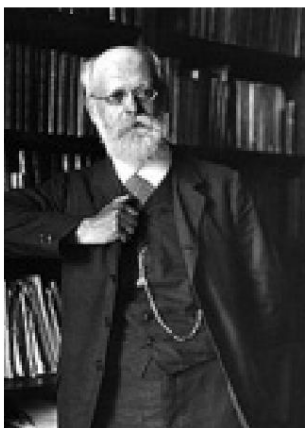
La transgenraj financaj grupoj priskribitaj en la artikolo estis promociitaj en la 1990-aj jaroj kie oni povis krei financon enton kun mutuŭalo, IP kaj

privata asekuro. Estis eĉdevige, ke tiuj estu strukturoj de malsamaj naturoj por povi profiti el la "avantaĝoj" en risko.

La gvidantoj de la franca Mutualité René Teulade, Jean-Pierre Davant kaj lia manlaboristo Guy Herry portas superfortan respondecon por tiu detruo kaj tiu socia katastrofo ili devus esti juĝitaj pro "inteligenteco kun la malamiko", eĉse la esprimo "inteligenteco"; estas sendube tro, konsiderante la nekredeblan absurdecon de iliaj pozicioj.

Kun kreskanta financado ankaŭ nepre venas la reveno de bonfarado. Antaŭ

La detruo de kolektiva socia protekto, ni vidas alvokojn al bonfarado floranta ĉe. La tuta konstruo akirita kaj konstruita ekde 1945, sur antaŭaj fundamentoj akiritaj per laborego, estas hodiaŭ en ruinoj.

Ni memoru, kion diris Karl Kautsky en la supre menciita verko: „Ni ne konfuzu gastamon kun karitato.

Gastamo estis vaste praktikita en Antikvo. Sed ĝi reprezentis rilaton inter egaluloj, dum bonfarado baziĝas sur socia malegaleco. Gastamo plenigas tiun, kiu estas ricevita, same kiel tiun, kiu ricevas. Male, la karitato altigas tiun, kiu ĝin donas, kaj humiligas kaj humiligas tiun, kiu ĝin ricevas.” Anstataŭ igu "gastamon" per "solidareco" kaj vi estas en la kerno de la problemo de hieraŭ same kiel hodiaŭ .

La "sociaj partneroj", kiuj pretendas subteni Paritarianismon kaj ĝian defendon, devus serioze zorgi kaj agi. Sed ĉu ili faros ĝin estas serioze dubinda.

Necesos grandskala socia movado aŭ eĉ Revolucio por rekonstrui ĉion detruitan, sed Rekonstruo, baldaŭ aŭ malfrue, estos sur la tagordo de la laborista klaso kaj ĝiaj aktivuloj.

Denove kaj denove 1848

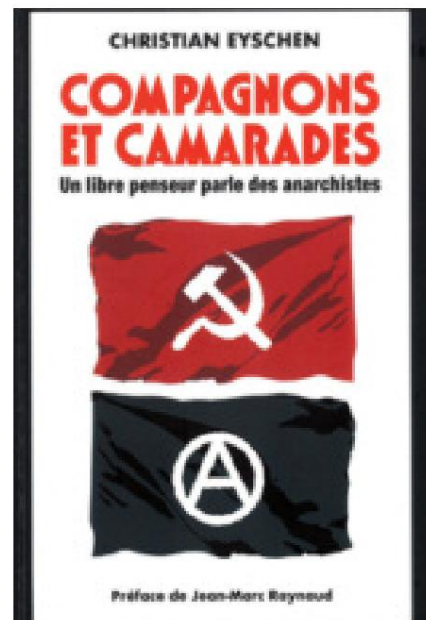
Por fari tion, necesos fari kompletan takson, ĉar neniu perspektivo eblas sen taksado, alie ĝi estas aventuro. Necesos ordigi la tritikon el la grenventumaĵo, pensi sen sektismo kaj dogmatismo. Ni vidas ĉutage, ke tia batalema volo manifestiĝas ĉiam pli forta.

Libera Penso daŭre ripetas ĝin: ni estas reen en 1848, ĉio estas diskutebla, ĉio necesas konstrui kaj/aŭ rekonstrui. Kio signifas, ke la malnovaj korpusoj estas forviŝitaj, la diskuto inter aktivuloj ne plu estas disigita. Kio ne signifas, ke la Principoj malaperis kaj ke ni devas ĉion miksi en ia gloubi-boulga.

Se la rilatoj Unio/Partio evoluis kaj feliĉe, estas la anarkiisma tezo kiu venkis super Sendependeco, tamen ne temas pri du mondoj kiuj tute ignoras unu la alian. Ĝi estas pli kiel "ni marŝu aparte kaj batu kune." La Amiensa Ĝarto konservis sian tutan validecon, precipe pri la du taskoj plenumendaj: ĉutage defendi la materiajn kaj moralajn interesojn de la Laboristoj kaj ĉesigi

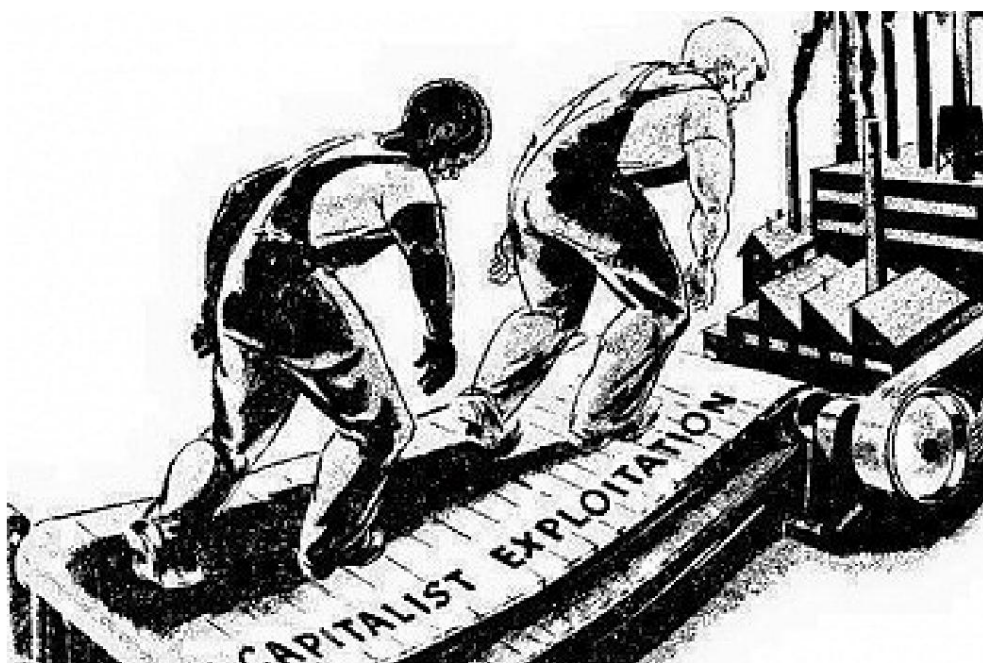
kapitalisma ekspluatado. Jen la ligo inter "Politiko" kaj Sindikatismo.

En mia libro, *Compagnons et Camrades*, eldonita de Éditions Libertaires, pri la ĉefa anarkiisma gvidanto Rudolf Rocker, mi skribis: „Ne mankis al li humuro; al la francaj revoluciaj sindikatistoj kiuj diris: "Sindikatismo sufiĉas en si mem", li respondis: "nenio sufiĉas en si mem, eĉ Dio bezonas kompanion en la ĉielo!" Li ĉion diris.

Ĉi tiuj demandoj estas faritaj de ĉiuj. Tial Libera Penso, kies kvara agadkolono estas la batalo kontraŭ la kapitalisma ekspluatado kaj por ĝin ĉesigi, faras la proponon pri nacia batalema renkontiĝo, kun kiu volas, sur la temo: "Batalo de Klasoj, kie vi estas.?" Sen tagordo, krom libera diskuto inter aktivuloj kaj sen propono konsistigi ion, temas pri malfermi la debaton kaj la specifa dinamiko de la debato pravigas en si mem.

De libera konfrontiĝo, Lumo ĉiam naskiĝas.

Multaj aliaj temoj estas traktataj en ĉi tiu Kajero n-ro 8 de la Socia Observatorio de Libera Penso, kiujn ni povas taksu ne tiom malproksime de la enhavo de ĉi tiu Eldonejo. Ĝi ajnas al ni, ke ili ankaŭ estas parto de la zorgoj de aktivuloj kaj aktivuloj.

Tiel Christian Mahieux analizas Sindikatismon kiel la naturan ligan inter la Socia Movado kontraŭ Pensia Reformo kaj la defendo de la Palestina Popolo, tio ĝi ajnas al ni tre interesa kaj promesplena. Kaj Jean-Vincent Boudou donas sian vidpunkton pri interprofesia sindikatismo. Ĉi tiuj du artikoloj tre bone kompletigas kaj nutras unu la alian.

Jean-Sébastien Pierre rigardas la demandon pri nuklea energio kiel eblan ekologian solvon? Nia intenco ĉi tie ankaŭ estas malfermi la debaton, ni pretas publikigi aliajn vidpunktojn pri ĉi tiu demando en postaj numeroj.

Fine mi verkis du artikolojn pri la civila socio kiel reĝimo de politika regado kaj historian studon pri "Ekonomio kaj Religio", ĉar la Botel-broso neniam estas malproksime de la Sekura kaj ĉiam estas interese analizi aferojn en ilia historia profundo.

Dominique Goussot ankaŭ profunde analizas ĉi tiun ekonomian demandon en aktualaj oĝoj per la BRICS-demando. Ni tiel kunligas aferojn en Tempo kaj Spaco.

Ni deziras al vi bonan legadon de ĉi tiu Kajero n-ro 8.

MEDIAPART

L'info part de là

La gazeto MEDIAPART estas eldonita de la eldonfirmao Mediapart 127

avenuo Ledru-Rollin, 75011 Parizo.

RCS Parizo 500 631 932.

CPPAP-numero: 1224Y90071

Eldondirektoro: Edwy Plenel

LA FRANCA gvidanto EN SOCIA PROTEKTO MINACO DE PRIVATIZO

La komuna grupo AG2R La Mondiale, specialisto pri asekuro kaj protektado de valoraj oĵoj, spertas senprecedencan internan krizon. La sindikatoj kontraŭas projekton pri privatigo, kiu riskas rompi la pensian sistemon de la salajroj.

Administrado estas obstina.

La pordoj frapas tiel laŭte, ke la bruoj nun aŭdeblas ekstere. En la kutime tiel trankvila mondo de socia protekto, tio estas senorda. Sed malgraŭ la instrukcioj por silento, eĉpremo, estas neeble kaŝi la situacion pli longe: AG2R La Mondiale, "la flagŝipo de paritarianismo", estas en derivado. Ĉiuj balanciĝas: la sociala grupo, ĝia administrado, ĝiaj dungitoj, Medef kaj la sindikataj konfederacioj. "Prokrastante, Medef pensis, ke ĝi regus la aferon glate. Ĝi atingis la kontraŭan efikon. Ni eniris en malferman krizon," analizas fajnisto de historio¹.

Dum monatoj, la kvar ĉefaj membrokonfederacioj havas sindikatojn – CGT, CFDT, CFE-CGC kaj FO, integra parto – de la konduto de la socialprotekta grupo, kontraŭas la jurajn transformprojektojn proponitajn de ĝia ĝenerala direktoro Bruno Angles: ŝanĝo kiu celas, laŭ ili, organizi la rampanta privatigo de AG2R La Mondiale kaj la likvido de paritismo.

Ju pli da tempo pasas, des pli da pozicioj malmoliĝas ambaŭ flankoj. La eksplodoj, la fortaj agoj, la rezignoj sekvas sin ĉiam pli rapida. Dufoje en la lastaj semajnoj, la nova prezidanto de Medef, Patrick Martin, alvokis la direktoron de AG2R La Mondiale, Bruno Angles, por voki lin al ordo kaj ordoni al li plenumi sian rolon kiel administranto de komuna strukturo. Iuj diras, ke ĝi estas en la varma seĝo, sed ĝi estas la reprezentanto de Medef, Brigitte Bouquot, kiu dum jaroj alternis la rolojn de prezidanto kaj vicprezidanto de la grupo, kiu, sub premo, demisiis la 5-an de februaro.

Ignorante la avertojn, la direktoro de AG2R La Mondiale provis denove trudi sian vojon. Sen atendi ke Medef nomumis novan reprezentanton ene de la sociala grupo, ĝi kunvokis oficejon la 16-an de februaro por provi eltiri la

¹ Ĉiuj homoj intervjuitaj por ĉi tiu esploro, dungitoj, manaĝeroj aŭ sindikataj reprezentantoj, konsentis atesti sub la eksplicita kondiĉo, ke iliaj komentoj estu anonimigitaj, "pro timo de reprezalioj". Kion ni akceptis sed kiu diras multon pri la socia klimato en ĉi tiu grupo.

plenajn povojn por efektivi siajn reformprojektojn. La manovro malsukcesis, la sindikatoj rifuzis fari la plej etan decidon sen la sindikato de la dungantoj.

Ekde tiam ŝi atendas, armiloj pretaj, pretaj defendi siajn poziciojn ĝis la fino.

Ĉar la interesoj iras multe preter la sorto de AG2R La Mondiale. Ili koncernas la estontecon de socia protekto, pensiojn, kaj la tutan arkitekturon de la franca socia sistemo.

Silento ĉe Medef

Plene kompreninte la gravecon de la momento, la konfederacioj unuanime postulas ĉesigon de la projektoj prezentitaj de la direktoro de AG2R. "Kiam ni parolas pri socia protekto? En tempo, kiam Socialasekuro retiriĝas, gravas proponi strategian projekton por plifortigi nian bonfartan sistemon, anstataŭ ludi Monopolon," insistas Jocelyne Cabanal, nacia sekretario ĉe la CFDT, kiu sekvas la dosieron por la konfederacio.

"Evidente, ni havas ĝeneralan direktoron, kiu ne komprenas, kion signifas labori en egala kadro. Li ne konsideris nenium el la pasintaj atentigoj kaj daŭre re-tretas la konsilojn de siaj administrantoj", aldonas Sophie Binet, ĝenerala sekretario de la CGT.

"Bruno Angles tute superis sian rolon kaj neis egalan regadon de la grupo.

Ĉi tiu projekto neniam devus vidi la lumon de la tago. Aŭ Medef, kiel ni, ne konsciis pri la projekto de Bruno Angles, kaj tio estas serioza, aŭ ĝi konsciis, kaj tio estas tre serioza", daŭrigas François Hommeril, ĝenerala sekretario de la CFE-CGC.

Dum ĝia rolo estas decida por la estonteco, Medef, trairita de ĝiaj kontraŭdiroj, ŝi ajnas lukti por adopti sian pozicion. Unuflanke, estas tiuj, kiuj favoras konservi la

paritarianismo, gvidata de la UIMM (Unuiĝo de Metalurgiaj Industrioj kaj Komercoj – unu el la plej influaj branĉoj de la sindikato de la dungantoj), aliflanke tiuj kiuj, sub la gvidado de la banka kaj asekura federacioj, volas ĉesigi la "malnovaj lunoj" de la franca socia sistemo. Por la momento, Medef silentas. Li ankoraŭ ne nomumis sian novan reprezentanton por sidi sur la korpoj de la grupo. Demandite, li respondis "neniun komenton" al ĉiuj niaj demandoj.

Siaflanke la administrado de AG2R La Mondiale ne respondis niajn demandojn.

En la bizanca universo de paritismo

Ĝi tio ne estas la unua fojo, ke la asekura mondo atakas aliajn ne-kapital-intensajn strukturojn en la sektoro. La ekzemplo de Claude Bébéar kiu el Mutuelles de Normandie kreis AXA, unu el la mondaj asekurgigantoj, donas ideojn al iuj. Sed AG2R La Mondiale estas io alia, grupo aparte.

De ekstere, neniu konas lin, krom lia bicikla teamo kiu partoprenas en la Tour de France. La grupo apartenas al ĉi tiu nebulozo de asekuro, kompleksa, maldiafana mondo. Sed ĝi estas pli ol asekuro aŭ reciproka asekuro. Ĝi estas socialprotektaj grupo kiu estas regata de la Socialasekuro-kodo kaj estas direktita kaj kontrolita de sindikataj organizaĵoj (entreprenoj kaj dungitoj).

Ĉefa ludanto en la emeritiĝo-sistemo de pago laŭ via iro

Apud asekurentreprenoj kaj mutualaj societoj, ekzistas proksimume dek grupoj kiuj havas la statuson de socialprotektaj grupoj. AG2R La Mondiale estas iom gvidanto, kune kun Malakoff Humanis kaj Klesia et Audiens.

Kreitaj, gviditaj kaj kontrolataj de la sociaj partneroj - egale Medef, CGPME kaj sindikataj konfederacioj -, tiuj organizoj sub la Socialasekuro-kodo administras aron da strukturoj kiuj kontribuas al suplementaj pensiaj reĝimoj kaj bonfaraj reĝimoj (invalideco, dependeco, morto, solidareco. fonduso).

La unua rolo de AG2R La Mondiale estas kolekti financojn de kompanioj por Agirc-Arrco, la kolonoj de emeritiĝo laŭ pago. La ligoj kun ĉi tiuj suplementaj pensiaj fondusoj estas proksimaj: Agirc kaj Arrco havas la devon kontroli la funkciadon de la komunaj socialprotektaj grupoj (GPS) kaj devas doni sian aprobon kiam oni nomumas novan direktoron. La samaj reprezentantoj foje sidas en ambaŭ strukturoj.

Samtempe AG2R La Mondiale proponas kolektivajn asekurkontraktojn – ĉu al tutaj profesiaj sektoroj (manĝaĵo, frizaĵo, ktp.), ĉu al kompanioj – sed ankaŭ individuajn kontraktojn. Resume, ĝi estas grandega maŝino, kiu generas miliardojn da ŝtupoj por socia protekto. "Kaj kiel sindikataj reprezentantoj, ni respondecas pri ĉio, la bonfaraj kontraktoj, la helpo kaj solidarecaj fondusoj, kiujn ni provizas al ĉiuj dungitoj," memoras unu el ili, kiu postulas pli da oferto kontraŭ modelo al tradicia asekuro.

En 2007, AG2R interligis fortojn kun La Mondiale, klasika reciproka asekurentrepreno, dank'al malvolvita sistemo, la reciproka asekura grupkompanio (SGAM). Tio permesas aliancojn inter strukturoj kun malsamaj juraj formoj, sen establado de kapitaligoj. Dank' al tiu ĉi kunfandiĝo, la du grupoj plifirmigis sian financon bazon, promesante doni reciproke helpon se necese.

Dank' al la krizo en la grupo, la gvidantoj de la diversaj sindikataj konfederacioj komencis reekzameni tiun ĉi mondon, kiun ili rigardis de malproksime kaj kies ŝlosilojn ili konfidis al certaj homoj, ne tro zorgi pri ĝi. Ĉiuj havis la saman impreson plonĝi en bizancan universon, ĉe la limo de la komprenebla, de socioj, de reguloj, kiuj amasiĝis dum la tempo. "Ĝi estas malproksime de perfekta sistemo," konfesas iu proksima al la kazo. Ni havas monstrojn, kiuj malfacilas regi.

Ni ĉiuj estas konvinkitaj, ke ni devas ŝanĝi regadon, restarigi klarecon kaj redifini la misiojn kaj rolojn de ĉiu persono. Sed ne mortigante paritarianismon kaj donante la ŝlosilojn al kapitalo kiel volas Bruno Angles."

Mobilizante dekojn da reprezentantoj, ne ĉiam sufiĉe trejnita, ĉi tiu sistemo instigas, laŭ alia fakulo, "malantaŭ la scenojn manovrojn, barbludojn."

Kelkaj konfederacioj ankaŭ rimarkis ke kelkaj el iliaj reprezentantoj prenis multe da libereco de la mandato kiun ili donis al ili, irante ĝis nun por negoci kelkajn avantaĝojn, kiel ekzemple esti membro de la kunlaborantaro de la bicikla teamo de la grupo.

Reprezentantoj de La Mondiale ankaŭ ne kaŝas pri ĝi: estos kapitalo kiu determinos potencon en la estonteco.

Enoficigita en 2022, la nova direktoro, Bruno Angles, rapide rimarkis la avantaĝon de ĉi tiu opakeco, ĉi tiu malprecizeco, tiuj "malgrandaj aranĝoj inter amikoj" por antaŭ eniri. Li apenaŭ kaŝas ĝin: li volas potencon super ĉiuj strukturoj, preterpasante la kontrolon de sociaj partneroj, kaj enmetante siajn manojn sur ĉiuj bonfarajn sistemojn, kolektivajn kontraktojn kaj klientaron de AG2R. "Kaj vendu al ili kapitaligitajn emeritiĝajn kontraktojn," knaras oficisto de la grupo.

Ĉi tiu pozicio ankaŭ donus al ĝi signifan potencon de influo super la suplementaj pensiaj planoj, Agirc-Arrco, konsiderante la ligilojn inter la du unuoj.

Ĉar ne nur la Ŝtato rigardas la rezervojn de Agirc-Arrco. De pluraj jaroj, asekuristoj, pensiaj fondusoj, administrantoj de valoraj oĵoj, kiel BlackRock, rondiras ĉirkaŭ ĉi tiu gajno, kiu eskapas de ili kaj serĉas per ĉiuj rimedoj subfosi la sistemon de pensio de pago. "Vulturoj ĉirkaŭ iras nian emeritiĝsistemon de jaroj, insinuante dubon en la mensojn de homoj pri ĝia solideco por alporti ĝin al la grundo", notas iu proksima al la afero. "Sukcesi privatigi AG2R estus terura bato por la tuta sistemo", rekonas sindikata reprezentanto, kiu timas la domenefekton.

Daŭrigante la pensian reformon

Por sindikataj reprezentantoj ĉi tio estas io ajn krom koincido. Dum la registaro trudis sian pensian reformon perforte en aprilo 2023, la ĝenerala direktoro de AG2R anoncis la okazigon de strategia seminario por la administrantoj de la grupo ekde la 22-a de majo.

Al ili estas senditaj dokumentoj markitaj kiel "konfidenca sekreto" antaŭ ĉi tiu renkontiĝo. Ili estas postulataj silenti pri la projektoj prezentitaj al ili, inkluzive de sia konfederacio, kies reprezentantoj ili estas. Administrado eĉ planas estigi sankciojn kontraŭ administrantoj, traktataj kiel simplaj dungitoj, kiuj malobeas tiujn regulojn, spite al tiuj de paritarianismo kaj eĉkompania regado.

Sen ricevi la plej etan mandaton de la estraro, eĉne menciinte ĝin antaŭe, Bruno Angles prezentis al ili la planon ellaboritan en la plej granda sekreto. Li rekomendas ŝanĝi la statutojn de la grupo, la kreadon de holdingo en la formo de limigita kompanio, kiu superrigardus la tuton, elturnus la potencon de la reprezentantoj de la komuna sistemo kaj donus al ĝi la plej grandajn povojn en ordo, li klarigas, "akordigi ekonomian regadon kun politika regado".

Por kompletigi ĉi tiun reorganizadojn, ĝi planas samtempe kunigi ĉiujn dungitojn de AG2R La Mondiale, kiuj nuntempe laboras sub malsamaj statusoj kaj kolektivaj interkonsentoj, konsiderante sian historion kaj ilian malsaman identecon, sub la unubranĉa asekuro. La Mondiale do prenis kontrolon de ajna AG2R sen elspezi eĉ unu cendon kaj iĝus la sola mastro sur ĉi ĉi.

Tra la jaroj de "reformoj" faritaj ĉi per la samaj iloj, la sindikataj konfederacioj ne plu bezonas deĉfrilon por kompreni la intencojn kaŝ itajn malantaŭ la transformprojektoj prezentitaj de la direktoro de AG2R La Mondiale: ataki kaj la bazon kaj la supron, estas rampanta privatigo de AG2R, kiun Bruno Angles preparas per jura puĉo. Rezentantoj de La Mondiale ankaŭ ne kaŝ as ĝin: ĝi estos kapitalo, kiu determinos potencon en la estonteco. La Mondiale havas pli da pezo ol AG2R, do ĝi regos.

Unuiĝinta Fronto

Kion la direktoro de AG2R ne mezuris, tamen, estis la transformo, kiu okazis ene de la diversaj sindikataj konfederacioj danke al ilia lukto kontraŭ pensia reformo. La intersindikato kreita por stari kontraŭ la teksto de la registaro de Élisabeth Borne establis novan klimaton inter la sindikataj centroj. "Interŝ anĝoj inter administrantoj fariĝis pli oftaj, pli fluidaj," notas observanto.

Ne necesas tre longe, ke ĉiuj estu sampaĝe: ĉi tiu frenezo urĝe necesas ĉesigi. La 25-an de julio, la kvar konfederacioj (CFDT, CGT, CFE-CGC, FO) - la CFTC ne dezirante aliĝi al ĉi tiu komuna aliro - sendis vitriolan leteron al Bruno Angles kaj poste publikigis ĝin.

"Nia celo ne estas plibonigi la profiton de kapitalo kaj pliigi dividendojn.

Nia misio estas oferti la plej bonajn pensiajn avantaĝojn al niaj membroj."

Sindikata reprezentanto

La akuzoj estas severaj: la respondeculoj denuncas liajn praktikojn ekde lia alveno en la grupon, lian nerespekton de la reguloj kaj statutoj, kaj memorigas al li la principojn de kunigo: estas la sindikataj organizoj (dungantoj kaj dungitoj) kiuj havas la potenco en la grupo, ne li.

Responde, Bruno Angles reasertas "sian profundan alligitecon al egaleco kaj egala administrado de la grupo". Tamen, li memoras, la financa situacio de AG2R

Antaŭ vido postulas mezurojn kiel ĝi estas maltrankvila: en dek jaroj, ĝi perdis 400 milionojn da eŭroj.

En la nomo de financa forto

La argumento estos ripetita multfoje poste. La strukturo perdis monon kaj estas La Mondiale kiu devas preni respondecon pri la rezultoj. "Unue, ni ne atendis, ke Bruno Angles faru korektan agon. La plano, kiun li fanfaronas pri esti efektiva, estis adoptita antaŭ lia alveno. Tiam, ni devas konsenti pri tio, kion ni kvalifikas kiel perdoj.

Kontraŭ perdoj, ekzistas provizoj, kiel ni ĉiam faras laŭ niaj prudentaj reguloj. Dum la pandemio, ekzemple, ni provizis ĉiujn dosierojn de homoj, kiuj deklaris sin en malsanforpermeso, kvazaŭ ili neniam plu laborus. Ĉi tio tradukiĝas al 200 milionoj da eŭroj da provizoj en niaj kontoj.

Evidente, ĉi tio reduktas la profitecon de niaj fundoj. Feliĉe, ne ĉiuj homoj malsanaj kun Covid ĉesis labori poste. Kaj ĉi tiuj estas provizoj, kiujn ni reprenas," klarigas reprezentanto al la estraro.

"Ni eble devus ankaŭ antaŭ enigi tion, kion AG2R alportis al La Mondiale, koncerne konatecon, klientojn, financan solidecon," aldonas alia fonto.

La sindikataj organizoj konsentas, ke koncernaj alĝustigoj kaj transformoj estas kompreneble necesaj. Sed ili kontestas la bezonon de radikala renverso kaj ĉefe la filozofion kiu subtenas ĝin: "Nia celo ne estas plibonigi la profiton de la kapitalo kaj pliigi dividendojn. Nia misio estas oferti la plej bonajn pensiajn avantaĝojn al niaj membroj," memoras alia reprezentanto.

Petite klarigi sin, Bruno Angles estis devigita klarigi sian projekton. Malakceptita unuafoje de la sindikataj konfederacioj, ĝi nun insistas pri la absoluta neceso plifortigi la financan solidecon de la tuta strukturo, postulante la savon de la Prudenta Kontrolo kaj Reguliga Aŭtoritato: la solveco de AG2R ne estas sufiĉe alta. En septembro 2022, la taksista agentejo Standard & Poor's konfirmis la A-rangigon de la grupo, elstarigante ĝian "esceptan likvidecon".

Malantaŭ la masko de trankviligo

Por solidigi ĉion, necesas ĉakoste kaj kiel eble plej rapide krei reasekuran kompanion, kiu ebligus "reciproki la riskojn", nun insistas Bruno Angles. Tio ĉi firmao, kiu ludas la rolon de financa holdingo, nature estus limigita societo posedata de La Mondiale.

LA KAMEROS DE LA OBSERVATORIO Ekonomia kaj Socia de la Libera Penso

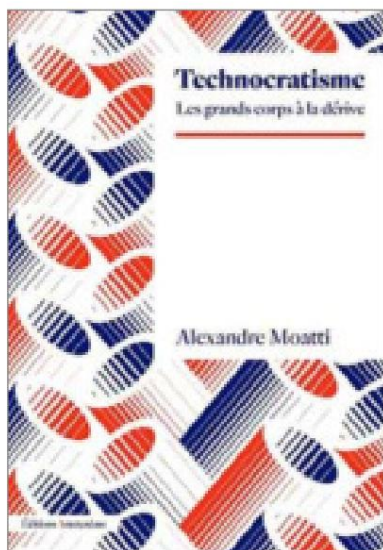
La malsamaj strukturoj de la grupo jam havas riskajn kunigantajn interkonsentojn per traktatoj kaj konvencioj. Krome, laŭ niaj informoj, la grupo, kiel ĉiuj aliaj grupoj de la sektoro, subskribis reasekurkontraktojn kun eksteraj partneroj: Axa, Scor kaj CNP por komercaj riskoj; Partnero Re kaj Hannover Re por grandaj riskoj. Kiel interna reasekura kompanio, sen nova kontribuo de kapitalo, solidigus la financon solidecon de la tuto? Mistero. La administrado de la grupo ne respondis al ĉi tiu demando.

Analizante la aliron de AG2R-administrado, eksteraj observantoj rimarkas, ke ĝi komenciĝas "de la postulato pri la bezono krei ĉi tiun kompanion" sen esti ekzameninta la ekziston de aliaj solvoj. Ili scivolas ĉu "la deklarita celo ne estas alia ol la dezirataj celoj", rimarkante, ke ĉi tiu aranĝo neeviteble kondukus al pridubi "ekzistantajn regadskemojn".

Malŝato de la ŝtato

La obstineco de Bruno Angles, la impresisto, kiun li donas profiti de la tuta senpuneco, lia malestimo al la reguloj de regado inkluzive rilate al Medef finas starigi multajn demandojn interne kaj internacie ekster la grupo: kio donas al li tian certigon? Kial li sentas sin netuŝebla?

Lia nomumo kiel estro de AG2R jam estas neklarigebla en si mem. Tra sia kariero, Bruno Angles havas ĉion krom la profilon de manaĝero pasia pri sociaj aferoj kaj konvinkita pri la meritoj de paritismo. Li eĉ estis, ĝis sia nomumo, fremda al la mondo de asekuro. Kriterio, kiu estas tamen postulata de la Prudenta Kontrolo kaj Rezolucio-Aŭtoritato (ACPR, la instanco respondeca pri kontrolado de la agado de bankoj kaj asekuro) por ekkontroli de firmao en la sektoro.

Ĉi tiu iama X-Ponts prefere apartenas al ĉi tiu kategorio de altranga ŝtatservo, kiu aperis en la lastaj jardekoj. Preter la turnpordoj kaj malantaŭaj turnpordoj por sia sola privata intereso, ĝi kultivas malemon al la ŝtato, forlason de la ĝenerala intereso, laborante por meti ĉiujn publikajn ilojn je la servo de privataj interesoj, kiel Alexandre Moatti dokumentas en sia libro Teknokratismo. .

Post mallonga deĵoro ĉe la Ministerio de Eksplicito, Bruno Angles moviĝis al McKinsey. La misio, pri kiu li restas plej fiero, kiel li rakontos poste en La

Jaune et la Rouge, la Polytechnique revuo, estas la fuzio inter Pechiney kaj la kanada grupo Alcan. Fuzio kiu kondukos al la malapero de la franca aluminiogrupa.

Por konantoj de industria historio, tiu operacio estas la unua grava signo de malindustriigo en Francio.

Post mallonga deĵoro ĉe la firmao Mercer, Bruno Angles alteriĝis ĉe la aŭstralia Macquarie, fonduso kiu specialiĝas pri la plej enspezigaj infrastrukturinvestoj (flughavenoj, havenoj, aŭ tovojoj). En 2015, la sep aŭ tovojaj koncesioj nomumis lin kiel la ununuran kontaktopunkton por negoci en sia nomo la etendon de aŭ tovojkoncesioj kun la ŝtato, reprezentita precipe fare de Alexis Kohler kaj Élisabeth Borne. La koncesiuloj ne bedaŭros sian taktikan elekton: ĉi tiun kontrakton nun estas konsiderata, eĉde la Ĝenerala Inspektoraro pri Financo, kiel unu el la plej malavantaĝaj kaj ruiniga por la ŝtato. Ĉi tio ne malhelpas Alexis Kohler sendi al li siajn "plej amikecajn memorojn".

Post tiu ĉi armilfaro aklamita de financistoj, li alteriĝis ĉe Crédit Suisse kaj iĝis direktoro de la banko por Francio kaj Belgio. Ĉi tiu estas la tempo, kiam la banko estas persekutata de la tribunaloj pro la samaj faktoj kiel ĝia rivalo UBS: kontraŭleĝa kolportado, lavado de imposta fraŭdo. La juĝa enketo taksas, ke la banko helpis kaŝi proksimume 2 miliardojn da eŭroj de la francaj fiskaj aŭtoritatoj.

"Pluraj vivoj samtempe"

Konfesante esti ankaŭ tentata de politiko kaj pastraro, Bruno Angles diras, ke li volas "vivi plurajn vivojn samtempe". Li ŝajnas sukcesi. Unuflanke, li kultivis siajn retojn precipe kun Augustin de Romanet (estro de Aéroports de Paris), Alexandre de Juniac (eks-Air France) kaj ĉiuj ultrakonservativaj katolikaj cirkloj. Li tiel aktive partoprenis la Royaumont-intervjuojn.

Aliflanke, li certigas, ke li konservas la plej bonajn rilatojn kun la potenculoj en la komerca mondo, precipe kiel prezidanto de la Polytechnique Alumni Association (AX) inter 2015 kaj 2019. Ĉi tiu estas la periodo kiam grandaj estroj de la CAC 40, precipe Patrick Pouyanné (Total) kaj Bernard Arnault (LVMH), havas tre specifajn vidojn pri la estonteco de la lernejo kaj deziras lasi sian markon. Bruno Angles ŝajnas kunhavigi iliajn opiniojn. Je la fino de sia mandato, li gratulos sin pro tio, ke li partoprenis en malimplikado de la alianco inter la Universitato de Orsay kaj l'X.

apenaŭ nomita, Bruno Angles establas izolan, aŭ toritatan, brutalan reĝimon de administrado, limantan al ĉikano.

Kiel Bruno Angles, kiu pasigis la plej grandan parton de sia kariero defendante privatajn interesojn, povus esti elektita de firmao de kapĉasistoj kaj teroj ĉe la estro de grupo, kies regado estas regata de komuna administrado, sen havi ajnan antaŭan sperton en asekuro? "Li alvenis tra la malantaŭa pordo, tra la rekompensa komitato de La Mondiale, kio signifis, ke lia kandidatiĝo ne estis prezentita al la direktoroj. Neniu volis ĝin. Estis dum la epoko de Covid. Ĉi okazis per video. Lia antaŭulo, André Renaudin, kiu deziris an

"Purigado de la Aŭgeaj Staloj"

"Mi havas humanisman vizion pri la kompanio. Respekto al homoj, je ĉiuj niveloj de la organizo, estas absolute esenca por mi, same kiel teamlaboro," deklaris Bruno Angles en la sama intervjuo kun la Revue de l'X dum sia nomumo kiel estro de la organizo 'AG2R La Mondiale en Majo 2022. La tuta stabo de la grupo nun demandas, kion ili signifas per "humanisma vizio" kaj "teamlaboro".

Ĉar apenaŭ nomita, Bruno Angles establas izolan, aŭ toritatan, brutalan reĝimon de administrado, limantan al ĉikano. Li tuj deklaras ke li estas tie por "purigi la aŭgeajn stalojn". Kaj por klare montri, ke li ne havas tabuojn, li komencas ordigante du reviziojn pri la administrado de sia antaŭulo. La rezulto, li diris poste, estis dama, sen montri la raporton al la konsilio: André Renaudin uzus la grupkarton por personaj celoj kaj defraŭdus proksimume 300 000 eŭrojn. Laŭniaj informoj, ĉi tiuj akuzoj estas senbazaj kaj André Renaudin estis rekompencita. Demandite pri tio, la administrado de AG2R La Mondiale ne respondis al ni.

Sed ĉi tiuj akuzoj donis la signalon: klimato de timo malleviĝis tra la kompanio.

Preskaŭ la tuta dungitaro estis malpliigita en kelkaj monatoj. Bruno Angles anstataŭigas la startigilojn per siaj propraj virinoj kaj viroj. Tiam la ĉaso daŭras en la vicoj

altrangaj oficuloj, "homoj kiuj konis la domon perfekte, kiuj havas la sperton kaj la memoron". De unu tago ĝis la venonta, ili trovas sin petitaj forlasi sian oficejon, siajn kestojn sub la brakoj, kaj estas malpermesitaj reveni. Usona stilo.

Pluraj atestoj parolas pri "toksa" administrado, konsistanta el "minacoj", "timigado", "sufero". "Neniu plu kuraĝas paroli, kio estas damaĝo en socia protekta grupo," notas sindikata reprezentanto. Laŭ interna enketo farita de la CFDT en oktobro 2023, 42,9% de la enketitaj vendistoj diris, ke ili estas "maltrankvilaj", 34,5% "malkuraĝigitaj", 26,1% "perpleksaj". Daŭ re venas la demisioj, same kiel la malsanforlaso. Lastatempe, profesia medicino levis la alarmon, pro la nombro da ekzekutivaj, kiuj diras, ke ili "doloras". Neniu ŝ anĝiĝis post ĉ tiuj atentigoj.

Konfliktoj de intereso

La etoso plifortiĝas kun la alveno de Benoît Puga komence de 2023. La eksa stabestro de la Prezidanto de la Respubliko de 2010 ĝis 2016 retrejniĝis por iĝi respondeca pri etiko ĉe AG2R post sia foriro el la kancelario de la Legio. de Honor.

Kial li akceptis ĉ tiun pozicion, tre malproksime de siaj antaŭ aj spertoj? Benoît Puga ne respondis al tiu ĉ demando, kiel ĉuj aliaj adresitaj al li.

Apenaŭ alveninta, la iama generalo postlasis sian spuron en la tuta grupo, celante ĉefe la administrantojn delegitajn de la sindikataj konfederacioj. Dum la nokto, ili ricevis dokumentojn markitajn "konfidenca sekreto", kun sia nomo sur ili por certigi neniujn likojn. Ili estas malpermesitaj komuniki la informojn al sia sindikato, sub puno de sankcioj.

Sed la premoj iras plu, ŝ ajnas. Iuj atestantoj ne hezitas paroli pri "barbouzeries", konvinkitaj, ke Benoît Puga uzis siajn iamajn rilatojn por akiri informojn pri ĉu persono. "Oni estis esploroj pri ĉuj. Kaj klare, la administrado regas homojn: de nun ili silentas kaj konsentas pri ĉo," raportas atestanto. Unu el la administrantoj eĉestis devigita ekŝiĝi.

Nun konante iujn praktikojn de Benoît Puga post la revelacioj de Mediapart, estas kun grimacoj, ke iuj elvokas la promocion de la nova HR-direktoro, Claire Silva, ornamita per la Honora Legio en la promocio de la 14-a de julio 2023.

Dum spurado de konfliktoj de intereso, eĉkorupto inter dungitaj administrantoj, Benoît Puga, kiel etiko-oficiro, ne vidas problemon en apogi la pozicion de nova administranto de la grupo elektita de Bruno Angles, Nicolas Schimel, kiel la rivelita Tripalio revuo. Alveninte en 2023, ĝi lasta estis nomumita kelkajn monatojn poste ĝenerala direktoro de investadministrada fonduso, la Premium-grupo, al kiu Eurazeo kaj la Blackstone-fonduso lastatempe aliĝis. Serendipeco! Kelkajn semajnojn antaŭ sia nomumo ĉe Premium, unu el la filioj de AG2R La Mondiale, Arpège Prévoyance, decidis konfidi la administradon de parto de siaj havaĵoj al ĝi tiu Premium-grupo. Kompletata direktoŝanĝo kompare kun la antaŭa politiko de la grupo: ĝis tiam ĝi administris ĝiajn siajn havaĵojn interne.

Ĉu tiu ĝi nomumo estis la temo de diskuto de la estraro?
Ĉu estas

ĉu ekzistas reguligita interkonsento, konsiderante la novajn funkciojn prenitajn de Nicolas Schimel? Ĉu iuj protektaj rimedoj estis prenitaj? Nicolas Schimel, ne pli ol la administrado de AG2R La Mondiale kaj Benoît

Puga, ne respondis ĝi tiujn demandojn. Laŭ ĝiaj informoj, la ACPR zorgis pri la situacio kaj informis la grupon pri la ebla risko de konflikto de intereso. Sed ĝi tiu atentigo, ne pli ol tiuj donitaj de la sindikataj konfederacioj aŭ Medef, apenaŭ ĝi ajnas esti kondukinta la grupon preni mezurojn aŭ revizii sian pozicion.

La situacio ene de la grupo iĝis ekstere de kontrolo. Instigante timojn, administrado elvokas la riskon de implodo. "AG2R estas en danĝero. Bruno Angles dividas la socian korpon. Li ne plu kapablas gvidi la grupon," diras Sophie Binet. "En malpli ol du jaroj, ni nur povas vidi, ke la interna kaj ekstera damaĝo kaŭzita de la administrado de Bruno Angles estas konsiderinda.

Ĉu tio devas ĉesi. [...] Estas nekompreneble, ke Bruno Angles ankoraŭ estas en loko, krom konsideri ke li havas solidan subtenon en rondo tre proksima al tiuj en la povo, kiuj nur revas doni al pensiaj fondusoj suplementaj privataj pensioj kompletigas François Hommeril.

Dum Medef decidis ekŝiĝi post kelkaj semajnoj Guillaume Sarkozy - frato de Nicolas - de la prezidanteco de Malakoff Humanis, kiu tiam spertis

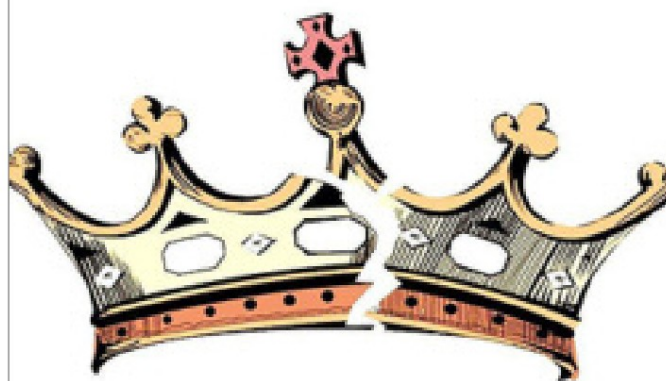
sufiĉe kompareblaj problemoj, li ankoraŭ ŝ ajnas hezitema decidi. Ĉu li esperas, ke la nomumo de nova administranto sufiĉos por trankviligi la aferojn kaj restarigi la bazajn regulojn de bona regado? La krizo ene de la grupo nun ŝ ajnas esti atinginta punkton de nereveno.

Martine Orange la 25-an de februaro 2024 je 9:57 a.m.

The image is a screenshot of the Challenge.fr website. The header features the logo 'Challenge.fr' with the tagline 'L'économie en temps réel'. To the right of the logo are three search input fields with red magnifying glass icons, labeled 'Mots clés', 'Valeurs (bourse)', and 'Bilans (société)'. Further right is a small portrait of a man with the text 'Challenge' and a list of links: '- Magazine', '- S'abonner', '- Espace ab...', and '- Entre initi...'. Below the header is a navigation bar with tabs for 'ACTUALITE', 'BOURSE', 'ENTREPRISE', 'COACHING', 'PALMARES', 'VIDEO', and 'FINANCE PRIV'. Underneath the navigation bar is a secondary menu with links for 'Business | Politique Economique | Tech | Finance et Marche | Media | Monde | Sport | Opinion | Blog | Chat | Quiz Actualit'. A large blue map is visible in the background. The main content area shows a news article with the title 'Adieu 1945, raccrochons notre pays au monde !' and a sub-header 'ACTUALITÉS CHALLENGES - EDITORIALISTES DE CHALLENGES 04.10.2007'. A link 'Réagir à l'article' is present above the title. The article text begins with 'Le modèle social français est le pur produit du Conseil national de la Résistance. Un compromis entre gaullistes et communistes. Il est grand temps de le réformer, et le gouvernement s'y emploie.'

Se vi havas informojn por komuniki al ni, vi povas kontakti nin ĉe enquete@mediapart.fr. Se vi volas sendi dokumentojn per tre sekura platformo, vi povas uzi SecureDrop de Mediapart, la procedo por sekvi estas klarigita sur ĉ tiu paĝo.

Christian Eyschen

Le livre des Rois

De la monarchie à la République

Avec une contribution de Jean-Marc Schiappa

Théolib • Résistances

CIVILA SOCIO KAJ REGISTRAROJ

La temo, kiun mi ŝatus trakti en ĉi tiu artikolo, estas ĉi tiu: Civila Societo en registaroj anstataŭ tradicia politika personaro, ĉi ĝi estas kriza fenomeno aŭ daŭra solvo?

Kiam la burĝaro ekregis post la Franca Revolucio de 1789, ĝi ankaŭ volis rompi kun la principo de la Antikva Reĝimo kiu konsistis el fari Princojn de sango Ministroj (ni havis la senton de familio en ĉi tiu tempo), sed ankaŭ preni "teknikistojn". " aŭ "politikistoj" en certaj rondoj por certigi la administradon de la aferoj de la Monarkio.

Ni tiel pensas pri Guillaume de Nogaret, Enguerrand de Marigny, Admiralo de Coligny, Michel de L'Hôpital, Nicolas Fouquet, Jean-Baptiste Colbert, Richelieu, Mazarin, Abbé Dubois, Calonne, Necker, Talleyrand, Fouché, Martignac, Polignac, François Guizot, de Broglie, Adolphe Thiers, por la plej rimarkindaj Monarkioj.

Se la legantoj volas scii pli pri tiuj demandoj, kaj meti aferojn en sian kuntekston kaj en la Historion, mi konsilas al ili akiri mian verkon La Libro de la Reĝoj, de la Monarkio al la Respubliko, je la prezo de 23 € por 246 paĝoj, aŭ 0,09 € po paĝo. Ne estas multekoste scii ĉion pri la Reĝoj de Francio!

La ciklo malfermita antaŭ 1789 celos, en sia respublika formo, elekti registaran personaron de "profesia" tipo. Sub la Tria Respubliko, stabileco venas per ministeria profesiismo, ni ofte trovas la samajn Ministrojn kiuj ofte ŝanĝas fakojn, subtenata de la Administracio ĉiam "lojala al la posteno". La formulo estas konata: Registaroj pasas, la Administracio restas.

Karl Marx nomis registarojn la "Konsilio de Direktoroj de la burĝaro", do "profesiuloj" estis bezonataj por tio. Ĉar la politikoj de la "Dekstro" kaj la "Maldekstro" ĉiam finas aspekti la samaj, ni povus transiri al alia etapo: trejnado de "profesiaj teknikistoj", kiuj ĉiam restos en la loko entute sendepende de la koloro de la Registaro. De tie naskiĝis la mito de Sinarkio inter aliaj.

Komence estis Vichy

La Vichy-Reĝimo estis sendube la unua, kiu antaŭ enpuŝis la konstitucion de ĉi tiu "socia tavolo": "En la servo de la Ŝtato, kiom ajn kostas!". La ideo de Grande École por la trejnado de administraj-politikaj ekzekutivoj naskiĝis en Vichy, sed ne havis tempon formiĝi pro la turno de militaj eventoj.

De Gaulle transprenis ĝin ĉe la Liberigo kaj formis la Nacian Lernejon de Administrado (ENA). Tio estis sendube pri kio li pensis parte, kiam li skribis en siaj Memuaroj ke estas bonaj aferoj por preni reen de Vichy, sed ke tio estis endanĝerigita de la Kunlaboro kun la Germanoj. Post kiam la teŭ tonoj foriris kaj estis alportitaj hejmen, de Gaulle nur devis tiri de la korbo de Pétain kaj lia Reĝimo.

Tiel la ENA, ofte kunligita kun Sciences-Po laŭ longe de la tempo, iĝis la trejna krisolo por la registara elito, de ĉiuj koloroj kombinitaj. "Diru al mi kiu trejnis vin kaj de kie vi venas, mi diros al vi por kiu vi laboras." Ĉi tio ne estis nenio en la fakto, ke la "Maldekstrulo" englutis la Merkatan ekonomion, Vatikanan Eŭ ropon, Korporatismon, submetiĝon al la Eklezio, aliĝon kun Usono. ktp. La sama ŝ imo produktis la saman produkton, ĝi estas vera en industrio, ĝi estas vera ankaŭ en politiko.

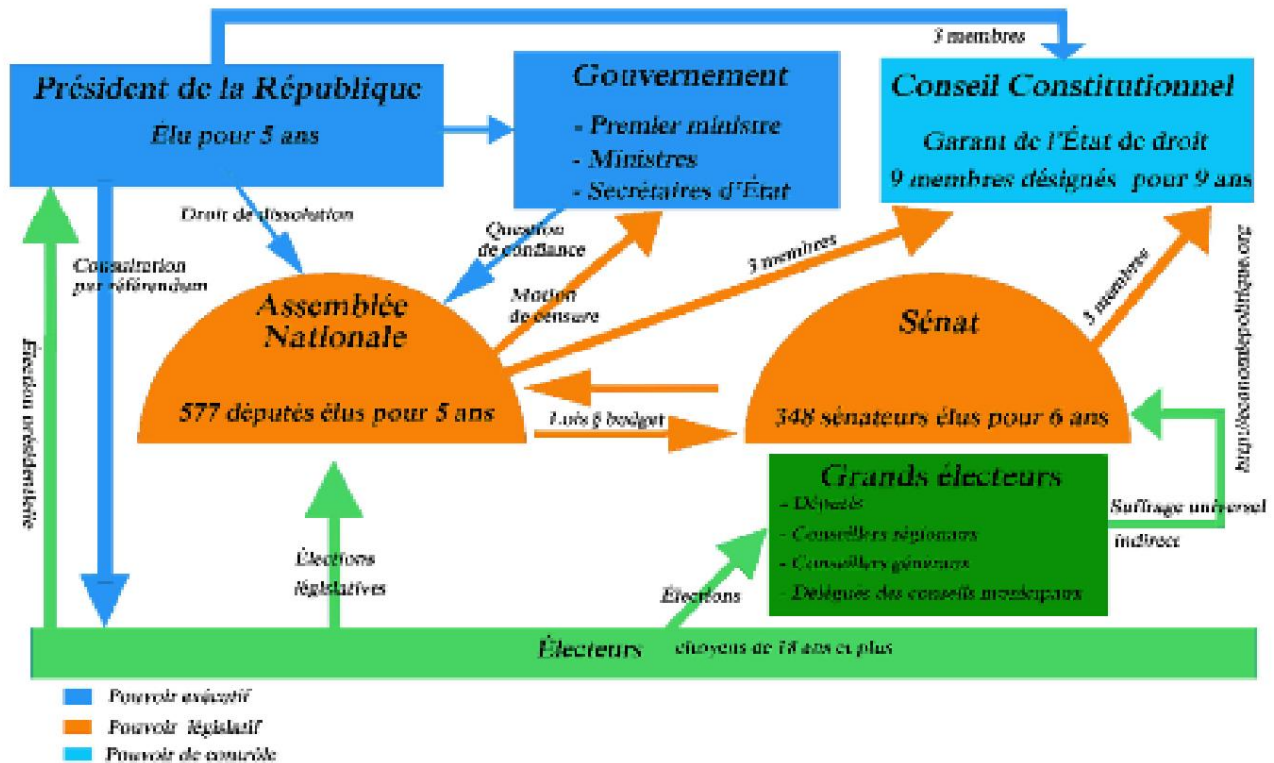
Estis tempo, kiam, sub la Tria Respubliko, la politika tradicio estis meti la plej bonan en la Nacian Asembleon, la realan esprimon kaj lokon de la politika povo, kaj rezervi kelkajn por esti ministroj, misio laŭ difine provizora kaj pli mallonga. ol la parlamenta mandato, kiel marŝ ala bastono ĉe la fino de sia kariero.

La Kvina Respubliko ŝ anĝas la situacion

La Kvina Respubliko inversigis la procezon konsistigante parlamentan plimulton al la ordoj, sed konservante certan reprezentadon de delegacio de la politikaj partioj; pruvo de la nekapablo de bonapartismo plenumi sian mision ĝis la fino: subpremi ĉan politikan reprezentadon per la libera organizo de civitanoj, permesita de la leĝo de 1901, kiu vidis naskiĝon de la unua politika partio, la Radikala kaj Radikal-Socialisma Partio. .

Ni sendis la "plejbon" al la Registaro kaj konservis la Godillots por la Nacia Asembleo, la Senato servanta por rekompenci la "meritan".

Les institutions de la Vème république

La krizo de la Institucioj de la Kvinan Respubliko signifis ke ni havis registarojn de Dekstro, de Maldekstro, de Maldekstra/Dekstra kunvivado, de Dekstra/Maldekstra kunvivado, denove de registaroj de Dekstro, tiam de Maldekstro, tiam de Dekstro. . "Maldekstre" ĉam estante inter citiloj kaj krampoj.

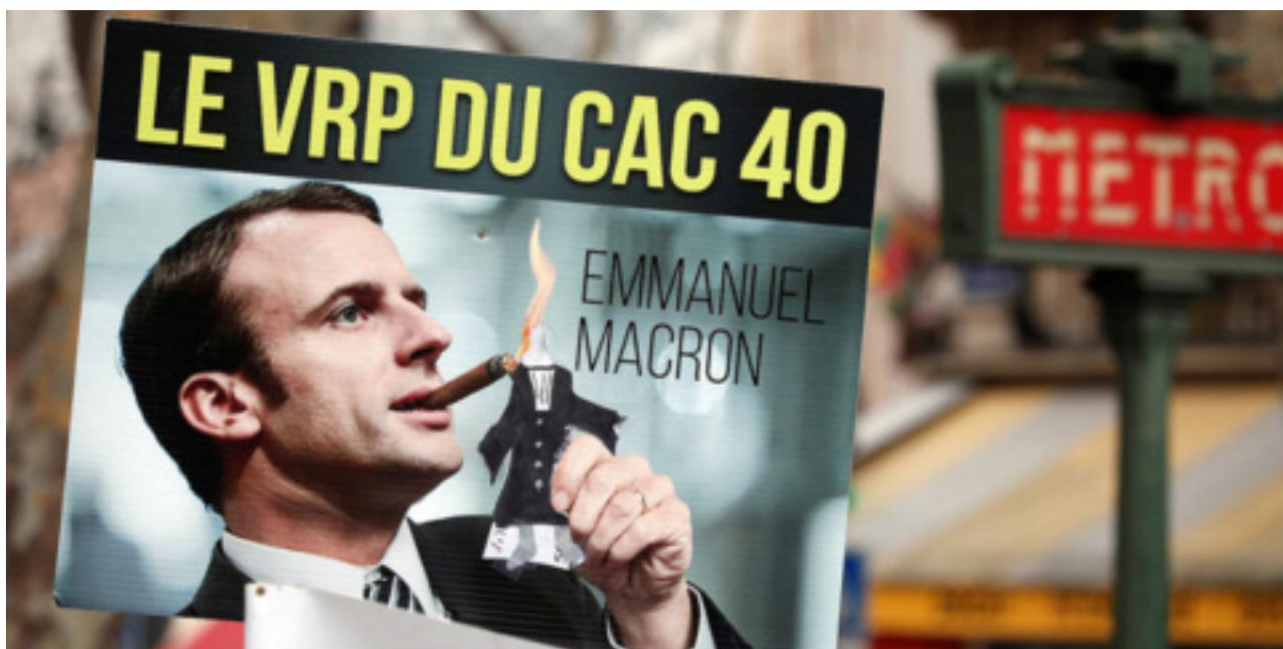
Ni jam havis provojn sub la "finaj o de Gaulle" kun Michel Jobert, naskiĝinta la 11-an de septembro 1921 en Meknes (Maroko), mortinta la 26-an de majo 2002 en Parizo (Île-de-France).

Franca, gaŭ listo, tiam opozicia gaŭ listo, li estis ministro pri eksteraj aferoj inter 1973 kaj 1974 sub la prezidanteco de Georges Pompidou, tiam ministro pri ekstera komerco inter 1981 kaj 1983 sub la unua prezidanteco de François Mitterrand. Li partoprenis la evoluon de la konstitucio establanta la Kvinan Respublikon. (Fonto: Vikipedio).

Tiam estis Lionel Stoléru, sub Giscard. Li estas la filo de Ilie Stoléru, judo de Vaslui en Rumanio, kaj Fernande Blum, judo de Aŭstrio. Sub la Vichy-Reĝimo, ŝia tuta familio estis registrita kiel juda fare de la prefektejo de Loire-Inférieure (hodiaŭ Loire-Atlantique), sed ŝi evitis deportadon. Lia patro estas la teknika direktoro de la bierfarejoj de Meuse (situanta sur la loko de la antaŭa ŝtonminejo Miséry en la distrikto Chantenay de Nanto).

Li estis parto de ĉuj registaroj sub la prezidanteco de Valéry Giscard d'Estaing de 1974. Li estis ministro por eksteraj aferoj respondeca por la Kondiĉo de manlaboristoj sub la unua registaro de Jacques Chirac, tiam renomumita sub la Raymond Barre registaroj. En 1988, li estis elektita deputito en Oise kun la "Prezidanta Plimulto" etikedo, apogita fare de la Socialista Partio, kiel parto de la malfermo al la centro; li forlasas sian mandaton post du semajnoj pro sia nomumo al la registaro de Michel Rocard. En 1993, li kuris sub la standardon de Génération Écologie, sed estis eliminata en la unua raŭndo. (Fonto: Vikipedio). Vera makronisto antaŭ sia tempo.

Fine, François Mitterrand akcelas la movadon kun Bernard Kouchner kaj precipe Bernard Tapie. Inter la unua "Tria mondisto kaj du triaj mondanoj" kaj la dua, la malsukcesa komercisto, ni jam havas ideon pri la sekvo. Ĉuj movadoj "Dekstra kaj Maldekstra", kiuj sekvas unu la alian, estos en la sama vejno kun pli-malpli fortaj dozoj de "Civila Societo".

Makronismo, la finfina en Financo

Fronte al ĉi tiu blokiĝo en la administrado de la registaro, Emmanuel Macron aperis kiel la ebleco de "Tria Vojo", tiu de la elpelo de la tradicia politika personaro de la Burĝaro per la anstataŭigo de la rektaj reprezentantoj de la Burĝaro: Civila Socio. La laboro ne plu estis konfidita al la personaro kreita kaj trejnita por tiu celo, sed financa kapitalo devis esti rekte respondeca, sub la gvidado de la Rezentanto-Prezidanto de la Rothschild Banko. Ne plu perantoj, Kapitalo rekte. Ministroj nun estas elektitaj por esti la unualiniaj reprezentantoj de la rektaj interesoj de Kapitalo kaj Financo. Esti ministro revenas al sia unua signifo: ekzerci profesion.

La "ĉama ciklo" finiĝas, nenio funkcias, la krizo disvolviĝas. Restas nur la minaco de la ekstrema dekstro, kiu funkcias malpli kaj malpli ĝis la (proksima) momento, kiam ĝi ne plu funkcios, kaj la rezulto de ĉ tiu tuta instrumentigo estas, ke la ekstremdekstro en povo ne ŝ ajnas plu nekongrua. ideo por iuj. De certa vidpunkto, kun Macronie, ĝi jam estas tie.

Ni vidas, ke Macron okupiĝis pri vera elpurigo de la Enarques. Tio strange similas al la "normaligoj", kiujn ni spertis en orientaj landoj.

Sed la samaj kaŭ zoj produktante la samajn efikojn, Macron trovas sin en la sama situacio kiel de Gaulle (minus la triumfo kaj la panaĉo). Li prenis potencon por ĉesigi "la Partian Reĝimon", sed ekde 1958, li devis interkonsenti kun ili. Ni ne povas forviŝ i la tradicion kaj la forton de la organizita reprezentado de politiko nur per nia volo.

Politiko, la "Maljuna Talpo" de Marx ankoraŭ fosas.

Kie ni estas?

Emmanuel Macron malplenigis la rimedojn de la ekzekutivoj trejnitaj de la ENA, anstataŭ igante ilin per Civila Socio, ornamita per la plej grandaj virtoj, kio kondukis al blokiĝo kaj profunda nekompetenteco. Li estas devigita interkonsenti kun "la Partia reĝimo" por klopodi, vane, trovi plimulton kaj politikan bazon. Li estas en absoluta kontraŭ diro: ĉesigi la Partiojn, sed li bezonas Partion, kiu ŝ anĝas sian nomon kiel kameleono. Li povas nek malhavi ĝin nek konstrui ĝin. Ĝi estas sakstrato.

Temas pri la sama tragedia blokiĝo kiun de Gaulle travivis ĉe la Liberigo, li eskapos nur per la puĉo de la 13-a de majo 1958. Verŝ ajne Macron troviĝas en la sama problemo, do lia ekspluatado de la ekstremdekstro kiu bedaŭ rinde. similas la uzon de la OAS por la 2-stela Generalo. Ĝi estas la deziro uzi ĝin por esti "bastono".

Bonapartismo (eĉen progresinta stato de putriĝo kaj senpoveco, senpoveco ĉar malkomponita, malkomponita ĉar impotenta) ĉam bezonis Puĉojn de ŝ tato "kiel la nubo, kiu portas la ŝ tormon". Sed Macron ne estas de Gaulle,

malproksime de ĝi.

Li havas nenion en la sako, la renovigoj de registaroj por "relanĉ" la kvinjarajn terminojn estas ĉam kreskanta pruvo de la nuleco kaj neefikeco de lia "politiko", tute submetita al la bezonoj de financa kapitalo. Ni povus

apliki la nun faman formulon en la albumoj de Rolling Stones: Ĝiam pli malbona ol la antaŭa, ĝiam pli bona ol la sekva.

Kie la nulaĵo operas en la plej okulfrapa maniero estas sendube ĉe la Quai d'Orsay kie ĉi tiu politiko de la "Granda Anstataŭaĵo" faris ĥaoson kaj kaŭzis krizon post krizo kaj nur kondukas al la blokiĝo de la kolapso de la "Granda Anstataŭaĵo". influo de Francio", kun ĉiuj katastrofaj ekonomiaj konsekvencoj. Jen la absoluta paradokso: la Agento de la Kapitalo, fervora defendanto de la Tutmondiĝo, estas tiu, kiu plej damaĝas la interesojn de la Franca Kapitalo eksterlande. Ĝi ankaŭ faras ĝuste la samon el la vidpunkto de la Armeo. Estas Waterloo ĉiutage.

Kaj per tio, li estas ekipita per "politika" bastono frapita de nuleco kaj nekompetenteco.

En la diversaj registaroj de Emmanuel Macron ekde 2017, krom kelkaj "regulaj" ministroj, la plimulto de la ministroj estas tute nekonataj, aperantaj kaj malaperantaj tiel rapide kiel ili venis.

Potenco estas kribriilo

Ekde la enoficiĝo en majo 2017, prezidanto Macron akceptis la demision de dudek ministroj kaj ŝtatestretarioj, precipe pro voĉdonaj fiaskoj aŭ juraj aferoj: dek kvar ministroj, kvin ŝtatestretarioj, al kiuj aldonas la Alta Komisararo pri Pensioj al la Ministro de Solidareco kaj Sano, Jean-Paul Delevoye.

Ĝi tiu kalkulo ekskludas "registarajn demisiojn" prezentitajn de ĉefministroj Édouard Philippe kaj Jean Castex.

Makroniana bonapartismo neniam havis ian socian bazon, kaj ĝi havas malpli kaj malpli. Li certe estas la Reĝo de Paradoxo! King-Bonaparte-Jupiterian estas nuda. Necesos nur unu puŝo por ke ĝi falu. Tial la ĉiam pli granda uzo de ŝtatpolica perforto por subpremi ĉiujn kontraŭulojn. Sed la faloj de diktatorecoj abunde montris, ke tio daŭras nur iom da tempo kaj la realo ĉiam sukcesas rememorigi al ni la bonajn memorojn de Totalismo.

Subpremo neniam solvas ion, ĝi nur daŭras iom pli longe, sed la fino jam estas planita. La nuraj nekonatoj estas la limdato kaj la dato. Estas la fina Aŭtuno, ni grupiĝu morgaŭ !

Christian Eyschen

DE LA MOVADO PRI PENSIJOJ SUBTENE AL LA LUTALO DE LA PALESTINA POPOLO: SINDIKALISMO!

Unu jaron post la grava sindikata movado por la rajto je emeritiĝo kaj kontraŭ la reakcia leĝo pri tiu sama temo, kion ĝi kapablis krei, kiajn rompojn, kiajn adaptojn al kunteksto evidente ŝ anĝiĝis, kiajn persistajn nesufiĉecojn? Ĉ tiu mallonga teksto ne pretendas respondi ĉujn tiujn demandojn ĝisfunde; kaj ĉ-lastaj verŝ ajne nur kovras parton de la traktendaj temoj.

Unu el la gravaj signoj de la movado (2023) estis la rolo ludita fare de la larĝa nacia intersindikata movado, alportante kune Cfdt, CGT, FO, CGC, CFTC, UNSA, Solidaires kaj FSU. Ni ne revenos ĉ tie al la subteno, kiun ŝ i ofertis al sindikataj teamoj gvidantaj kampanjojn en kompanioj kaj servoj: unueco estas revenanta postulo de dungitoj kaj per ŝ ia alvoko "haltigi Francion" komence de marto, sekvata la saman vesperon de alia por "daŭ rigi kaj pligrandigi la movadon", la intersindikato rompis kun antaŭ aj konfederaciaj rifuzoj peti la ĝeneraligo de renovigebla movado, dum similaj movadoj.

Ligita al la nacia dinamiko, unueco estis forta sur la loka nivelo. Multaj aktivulaj kolektivoj emfazis tiun ĉ aspekton: eblis, ofte agrable, kaj ĉukaze efika, kunlabori, en intersindikataj agordoj adaptitaj al lokaj realaĝ ojn.

Ni parolas ĉ tie pri "loka", en la sindikata senco de lokaj sindikatoj; je la nivelo de la Departementaj Sindikatoj, la situacioj estis pli diversaj. Unu jaron poste, kia etendo de ĉ tiuj preparoj por unuiĝintaj manifestacioj, de tiuj unuiĝintaj paroladoj, de tiuj unuiĝintaj agrablaj manĝoj, de tiuj unuiĝintaj publikaj kunvenoj, de tiuj neformalaj diskutoj pri la neceso reteksigi sindikatan reton kovrantan maksimume entreprenojn, asociojn, servojn, eble rezigninte konkurenci por "merkatparto"?

El ĉi tiu vidpunkto, la rezultoj ŝajnas miksitaj. La fakto, ke grandparte la unueca dinamiko venis de la nacia nivelo kaj baziĝis sur naciaj sloganoj, parte klarigas la unuecan malkreskon sur la loka nivelo: ne plu temis pri malkresko de naciaj alvokoj, necesis krei, konstrui, krei, konstrui; lokaj eventoj. Estas pli malfacile, kiam la deziro estas malpli kundividata, kiam kutimoj (bonaj kaj malbonaj) ekregas. Sed antaŭ ĉio, tiu ĉi situacio montras la nesufiĉan konsideron de unu el la rezultoj de la nacia interprofesia movado de 2023 (kaj multaj aliaj antaŭe): kredante, ke tia movado, eĉ pli ĝenerala striko, povas renovigi tiun ĉi volon de si, eblas, sen zorgi pri konstruado de daŭraj sindikataj iloj permesantaj daŭran ligan kun maksimume laboristoj, estas mistifiko.

Kiom pli da laboristaj malvenkoj, antaŭ ol ni finfine donas al ni la rimedojn por atingi niajn ambiciojn? La interprofesiulo ne estas aldona al la agado de la sindikata sekcio, de la sindikato; interprofesia laboro devas esti unu el la agadoj de la sindikata sekcio, de la sindikato. sur ĉiuj niveloj, tio devas esti reflektita en la asignitaj rimedoj: homaj rimedoj, temporimedoj, financaj rimedoj, sindikata trejnado kaj informrimedoj.

Kaj la nacia intersindikato? Ĝi persistas, sed oni povus diri "duonkore". La ŝanĝoj, kiuj okazis en la naciaj estraroj de pluraj organizaĵoj, ne estas senrilataj al ĉi tiu modereco. La interhoma dimensio ne devas esti rifuzita: personigo ne estas dezirinda, ĝi apenaŭ kongruas kun sindikatismo, aŭ tonoma ilo por organizi kaj batali por dungitoj; tamen restas vere, ke aferoj estas pripensitaj, diskutitaj, kreitaj, faritaj el individuoj; fido kaj reciproka respekto estas gajnitaj kun la tempo. Preter ĉi tiu aspekto, estas ankaŭ la politikaj evoluoj de organizoj.

Ekde la CGT Konfederacia Kongreso fine de marto 2023, ĉiuj scias, ke linioj moviĝis en ĉi tiu Konfederacio, precipe en la rilato kun aliaj organizaĵoj. Plimulto de la kongreso akiris la forigon de ajna referenco al la interkonsiliĝoj kun la sindikato Solidaires pri la estonteco de la sindikatismo, la eblecoj aŭ malebloj de unuiĝo, de unuiĝo, por lasi nur mencion de la FSU, sed nur cele al sorbado. por parto de tiu ĉi plimulto. Unu post ĝia efektivigo, la debato pri unueco-temoj estas en malkresko en sindikataj teamoj.

Tion ni povas bonvenigi tiom kiom ne estas dezirinde decidi surbaze de naciaj analizoj ne bazitaj sur diskutoj en la sindikataj sekcioj, la sindikatoj, la lokaj sindikatoj. Ni devas ankaŭ bedaŭri tion, ĉar rifuzi debaton signifas defaŭlte elekti status quo, kiu neniam alportas progresemajn perspektivojn.

Ankaŭ pri ĉi tiu temo, ne temas pri interŝanĝo de formuloj kaj sloganoj, sed pri

diskuti kio estas dezirinda, la formon, kiun tio povas preni, ktp., surbaze de realaĵoj kaj nia deziro konstrui ilon por socia emancipiĝo.

Se la alproprigo de la interprofesia dimensio de la sindikatismo estas grava afero, ekzistas alia, ofte malpli bone kundividata kiam temas pri iri preter principdeklaroj, belaj kongresfrazoj: jen Internaciismo. La tragikaj aktualaĵoj en Palestino ilustras tiujn malfacilaĵojn, sed ankaŭ la eblajn progresojn. Ne temas pri

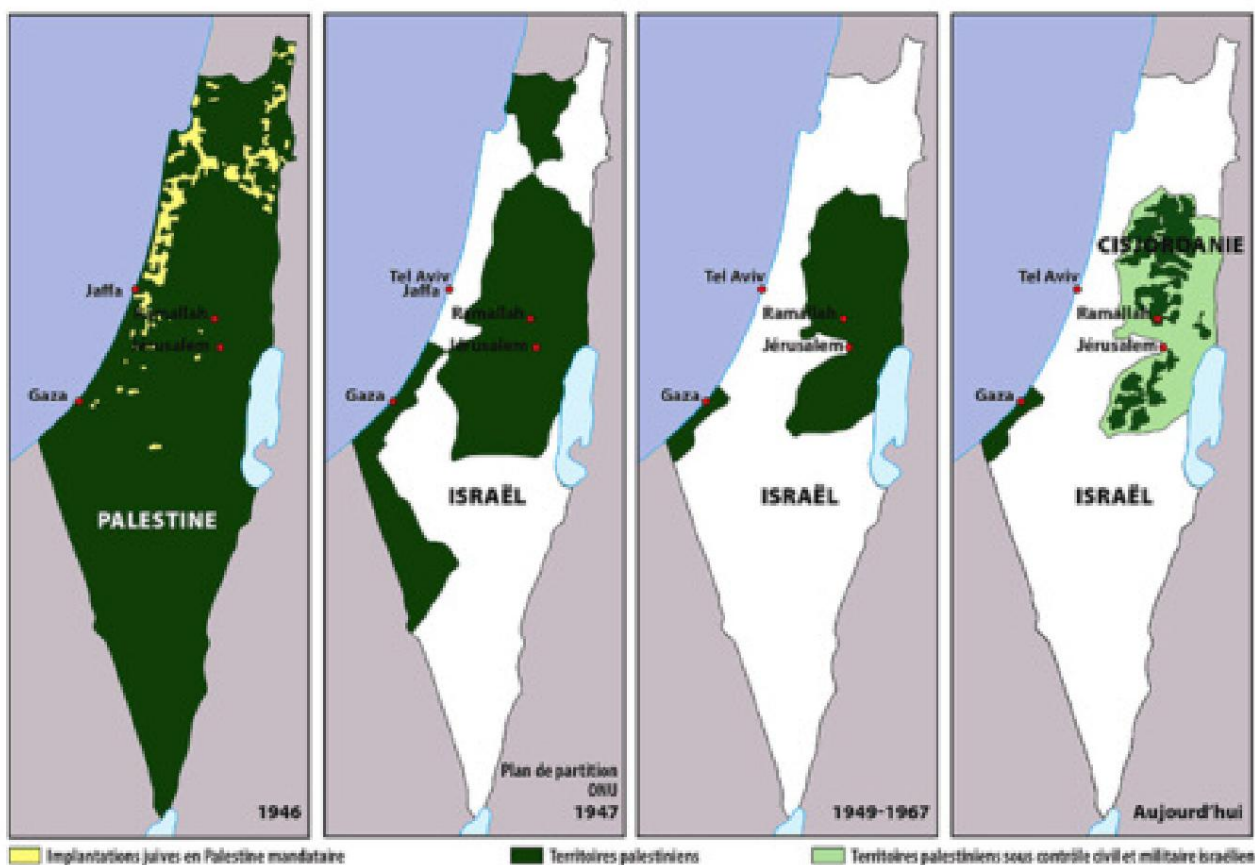
liveri analizon de la situacio en Palestino ĉi tie. Multe da dokumentoj cirkulas pri tiu ĉi temo. La malmultaj pripensoj proponitaj ne havas alian ambicion ol sugesti, kio povus esti internaciisma sindikatsolidareco, tio estas io, kio celas respondi al la bezonoj kaj postuloj de tiuj, kiuj estas surloke, prefere ol koncentriĝi sur la vortoj kiuj estas aŭ ne estas. en teksto, aŭ eĉlaŭ la ordo de diritaj vortoj; ĉi tio, en tekstoj, kiuj havas la komunan punkton ŝanĝi nenion, bedaŭrinde, en la situacio surloke.

Dirinte tion, sendube necesas klarigi, ke ne temas pri naiveco.

Kompreneble, la diferencoj ĉirkaŭ la uzo kaj loko de vortoj kiel "kondamno/hororo/masakro", "teroristo", "militkrimoj", "genocido", "koloniigo", "apartheid" kaj kelkaj aliaj ne estas bagatelaj. La demando estas kion ni volas fari. Se temas pri provi organizi internaciismajn solidarecajn agojn sur klasa, kontraŭ rasisma, kontraŭ kolonia, kontraŭ faŝisma bazo, tiam sufiĉe kelkaj sufiĉe simplaj konsideroj por vidi, kia komuna kadro eblas; kaj tial, kiuj aliancoj restas neeblaj kaj kiuj estas necesaj.

ÉVOLUTION DE LA PALESTINE DEPUIS 1946

La situacio en Palestino estas la sekvo de koloniismo efektivigita de "okcidentaj potencoj"¹. Estas ankaŭ la apogo de tiuj, antaŭ ĉio de Usono kompreneble, kiu de jaroj permesis la kolonian politikon de la israela ŝtato, la okupadojn de teritorio, inkluzive de la "palestinaj teritorioj", kompreneblan esprimon, sed tendencan ĉar ĝi sugestas ke la aliaj partioj ne estas Palestino. Mi ne eltenos pri la teruro de tio, kion la palestinaj loĝantaroj travivas dum jardekoj. Mi ŝatus referenci kelkajn dokumentojn el Union syndicale Solidaires: numero de la Internacia Bulteno (freŝa, sed verkita antaŭ oktobro 2023) kaj la Internacia Revuo, de 20202, dediĉita al tiu ĉi temo.

Kompreneble oni povus atentigi multajn aliajn dokumentojn. Klarigo: ne diri pli pri la situacio de la palestinanoj en ĉi tiu mallonga artikolo ne signifas konsideri, ke ĝi ne estas la esenca afero. Ĝi simple ne volas reverki

¹ Ni rememoru, ke komence de la 20-a jarcento, ankaŭ estis, por Anglio, projekto (Balfour) forigi "ĝajn" judojn; kaj, post la Dua Mondmilito, ĝi estis la rifuzo, de okcidentaj landoj, akcepti judajn rifuĝintojn, kiuj eskapis el la tendaroj kaj do la dispartigo de Palestino, kun la subteno de Sovetunio.

² www.solidaires.org/sinformer-et-agir/les-journaux-et-bulletins/solidaires-et-internationalistes/n120-special-palestine/

kaj www.solidaires.org/sinformer-et-agir/brochures/international/revue-internationale-n14-palestine-fragments-luttes-et-analyses/

pli malbona tio, kio jam estis tre trafe priskribita de multaj aliaj; estas ankaŭ eviti, volante esti mallonga, minimumigi la premojn, la elpelojn, la humiligojn, la perfortojn, la arbitrecojn, la arestojn, la detruojn, la mortojn...

La masakroj organizitaj de la israela ŝtato ekde oktobro estas nedireblaj. Ili sekvas multajn aliajn krimojn faritajn de la kolonianta ŝtato, ĝia armeo, ĝia polico, ĝiaj ekstremdekstraj subtenantoj. Tio koncernas Gazaon, kompreneble, sed ankaŭ Cisjordanion, kie la israela ŝtato ankaŭ subpremas, sekvas, atakas kaj mortigas; kaj kie li intence organizis koloniigon kun la celo fari ajnan palestinan ŝtaton malebla. Tiuj ĉi masakroj venas post alia, tiu organizita de Hamas, la 7-an de oktobro. Ili estas en multe pli granda skalo, kio neniel pravigas la precedencon. Ne pli ol diri, ke la israela ŝtato, aŭ almenaŭ kelkaj el ĝiaj gvidantoj, ne estas esceptitaj de respondeco pri tio, kio okazis la 7-an de oktobro.

Hamas ne estas emancipiga movado. Reaserti ĝin ne estas malfortigi la Palestinan Reziston. Unue, ĉar tio, kion ni diras aŭ skribas ĉi tie, havas malmulte da efiko al tio, kio estas spertata surloke, due ĉar malbone komprenita "senkondiĉa" subteno estas absurdaĵo.

Uzi la esprimon "senkondiĉa subteno" en la signifo de "kio ajn vi faras" estas reprodukti la tragediajn erarojn faritajn de parto de la laborista movado, precipe dum la 20-a jarcento. Rezervi la rajton kritiki, dubi, diskuti, ne signifas redukti vian subtenon; ĝi povas konduki al ĝi, kun plena scio pri la faktoj, sed ĝi ne estas la ĉefa objekto.

La argumento, laŭ kiu ne dependas de ni decidi pri la formo kaj rimedoj de rezisto, ne estas akceptebla: antaŭ ĉio, ĉar ne temas ĝuste pri decidi, sed pri havi, laŭ eble, opinion pri la emancipa aŭ ne-emancipa perspektivo kiu eliras el ĝi. La diferenco ne estas nova: en la nomo de la batalo kontraŭ kapitalismo, tuta fluo de la laborista movado rifuzis, denunciis kaj eĉ batalis kritikon de la totalisma reĝimo en USSR; aliaj subtenis la masakrojn de la reĝimo de Pol Pot en Kamboĝo ĉar ili devus konduki al brila estonteco... tamen jes la detruo de la cara reĝimo en Rusio estis bona afero, jes ankaŭ la fino de imperiismo en Azio estis.

La nuna situacio devigas nin reekzameni la demandon, kia internaciisma sindikata agado devus kaj povus esti en ĉi tiu regiono de la mondo. Ni ne komencas de nenio.

Same kiel dum la invado de la ukraina teritorio fare de la rusa armeo, ni fidis je la sperto de sindikataj konvojoj al Bosnio aŭ Ĉeĥio, en la kazo de Palestino ekzistas kelkaj solidarecaj sindikataj agoj: delegacioj surloke, atestoj de palestinaj sindikatoj dum internacia. kunvenoj aŭ kongresoj, financa subteno por konkretaj projektoj en Gazao aŭ Cisjordanio, liberecaj flotoj, la kampanjo de Bojkot-Malinvestado-Sankcioj, kontaktoj kun kelkaj israelaj kolektivoj Ankaŭ .

El tio, ni povus identigi kelkajn vojojn por sindikata laboro:

- Unue, evidente, rekonekti kun la uniistoj surloke; kiel aliloke, ni favoras sindikatistojn sendependajn de la potencoj en loko, de lukto, ktp. La Internacia Sindikata Reto de Solidareco kaj Luktoj provas konservi kontaktojn kun la Poŝta Sindikato de Laboristoj (PPSWU), la Ĝenerala Federacio de Sendependaj Sindikatoj de Palestino (GFIU), la Nova Federacio de Palestinaj Sindikatoj (Nova Federacio). Estas al ni kamaradoj, kiujn ni devas unue turni sin por ekscii iliajn petojn, iliajn bezonojn, doni al ili rektan aliron al laboristoj en aliaj landoj en la mondo.
- Tamen ni konsideras lokajn realaĵojn: ĉi-kaze oni ne povas ignori la unuigintan alvokon de multnombraj palestinaj sindikataj fortoj³, datita meze de oktobro, kio ne postulas streki linion sub la memkontento de certaj organizoj rilate la palestinanon. Aŭtoritato. La postuloj celas esprimi rifuzon de la fabrikado kaj transportado de armiloj al Israelo, sed ili ankaŭ postulas "rimedojn kontraŭ komplikaj kompanioj kiuj partoprenas en la efektivigo de la brutala kaj kontraŭleĝa sieĝo de Israelo".
- Ĉi tiu lasta punkto permesas rektan ligan kun la kampanjo de Bojkoto, Seninvestado, Sankcioj, lanĉita de multaj palestinaj organizaĵoj en... 2005⁴. Pli ol iam, ĝi estas decida kadro por agado. Pluraj francaj kompanioj estis la temo de kampanjoj celantaj ĉesigi siajn investojn komplace al la israela okupado kaj ĝia rasapartisma politiko. Konsiderante la sintenon de Carrefour, kiu rifuzas ajnan mezuron tiudirekte kaj eĉ kriigas sin per vendoj en kontraŭleĝaj kolonioj en la okupata Cisjordanio, tio povus esti la celo de amasa kampanjo, supozita de la

³ www.laboursolidarity.org/fr/n/2913/appeal-urgent-des-syndicats-palestiniens--mise-fin-a-toute-complicite-arretez-d039armer-israel

⁴ www.bdsfrance.org

sindikatomovado, tre kiel la Outspan oranĝa bojkotkampanjo, estis simbolo de la batalo kontraŭ Apartheid en Sudafriko, komencante en la 1970-aj jaroj.

- Por la koncernaj organizoj, rompi ĝujn rilatojn kun Histradout, la Israela Sindikata Konfederacio kiu estas dentaĵo en la kolonia kaj rasapartisma sistemo, devus esti evidenta; kiel ekzemple ĝia ekskludo de la Internacia Sindikata Konfederacio (ITUC).
- Oni devas konservi ligojn kun tio, kion oni nomis "la paca tendaro" en Israelo, tio estas la malmultaj asocioj, grupoj, fluoj rifuzantaj koloniismon kaj apartismon.

La sindikata movado kaj progresema kaj/aŭ revoluciaj organizoj postulas batalhalton en Palestino. Ĝi estas la rekomendo de slogano de la Palestina Rezisto. Sed ni ne povas ne diri, ke la batalhalto, kvankam necesa kaj urĝa pro la masakroj faritaj en Gazao, ne solvas la politikan kaj

fundamentaj homaj aferoj: la okupado de teritorioj, rasapartismo, ŝutaga perforto kaj diskriminacio, ktp. La paralelo estas okulfrapa kun Ukrainio: la ukraina unio kaj popola rezistado ne povas kontentiĝi per batalhalto, kiu konfirmus la okupadon de la teritorio fare de la armitaj fortoj de la Putin-reĝimo!

Kiel ĉiam, nia internacia sindikata agado devas esti ankrita en nia ŝutaga vivo, en la klasa konfrontiĝo, kie ni troviĝas. El ĉi tiu vidpunkto, la ege seriozaj atakoj kontraŭ la libereco de manifestacio kaj esprimo ne povas resti neresponditaj. Se la unuecaj kadroj iom variadis, dum oni ŝajnis esti kreita dum la manifestacioj kontraŭ polica perforto ĉi-somere, oni povas konstati, ke la sindikatismo prenis sian lokon en ĉi tiu batalo... kio Ĝi ne estas finita, malproksime.

Ĉar la demando de antisemitismo ĉeestas en la diskutoj rilataj al la ĉi tie traktita temo, ni diru denove, ke ĉi tiu punkto ne estas diskutibla. Neniu koncedoj povas esti faritaj pri la temo. Tamen ni rifuzas permesi antisemitajn agojn esti uzataj por forigi la krimon, kiu okazas en Gazao. La konfuzo konservita de certaj politikaj fluoj inter antisemitismo kaj malakcepto de la krimaj politikoj de la israela ŝtato estas neakceptebla. Antisemitismo sub la preteksto de subteno al palestinanoj ne plu estas tolerebla.

Ni agas praktike kontraŭ rasismo en ĉiuj ĝiaj formoj en niaj kompanioj, en niaj sindikataj formacioj, ni neniam ĉesas batali kontraŭ tiuj, kiuj fakte estas rasismaj, tiuj, kiuj kaŝas siajn praktikojn. Kaj, oni devas klarigi, tion oni ne povas fari kun la ekstrema dekstro, kun la faŝistoj, kun la rasistoj, kun la antisemitoj, kun la supremacistoj, kun la religiaj fundamentistoj.

Fina vorto, pri la milito. Ni povas kompreni la diskutojn pri certaj terminoj tiomgrade, ke ilia uzo aŭ ne havas konsekvencojn pri tio, kio eblas laŭ internacia puna juro. Sed en multaj kazoj, tio ne estas parto de la interŝanĝoj aŭ invektoj kiuj inundas aktivumajn rondojn. Tamen, kio estas la signifo nei ke estas krimoj faritaj kiam estas milito? Kian sencon havas diskuti nivelon de akceptebleco de mortigoj inkluzive de infanoj? Kaj eĉkiam ili ne estas infanoj, ĉu ni ne konsentas pri tio, ke la defendo de homaj vivoj estas preferinda al la dinamiko de la morto?

evidente, tio devus konduki al traktado, profunde, laŭ longe de la tempo kaj ene de niaj sindikataj organizaĵoj (ne nur!) pri demandoj pri senarmigado, armilproduktado, rekonvertiĝo de armilfabrikoj, aktiva neperforto, civila malobeo, demokratiigo de kolektiva sekureco, ktp. .

Christian Mahieux

INTERPROFESIA AGADO EN UNIO

ĈU ĜI EFIKA RIMEDO EN LA SOCIA Batalo?

Granda demando, malfacile traktebla sub la tezo - hipotezo - sinteza triptiko, kiu donus al ĝi certan akademian malvarmon, dum la temo home brulas kaj ne povas lasi neniun kun la plej eta intereso pri la Laborista Movado indiferenta.

Sindikato estas organizo, kiu defendas la kolektivajn kaj individuajn rajtojn, ĉu sociajn, ekonomiajn kaj/aŭ profesiajn, de Laboristoj. Alkroĉta al la valoroj de solidareco inter ĉuj laboristoj kaj en intergeneracia maniero, tio implicas strukturitan kaj unuiĝintan organizon, do kapablan porti pli forte la voĉon de tiuj, kiujn ĝi reprezentas kaj aŭ digi ĝin.

Pli forta kune, certe, sed ne ĉaokaze, Sindikatismo estas kolektiva sed organizita agado, kiu estas absolute fundamenta.

Pri interprofesia sindikatismo oni nomas ĝin ankaŭ konfederacia sindikatismo. Sindikata konfederacio estas organizo intencita reprezenti ĉujn dungitojn. La termino aperis unuafoje en Francio dum la Kongreso de Limoges, de la 23-a ĝis la 28-a de septembro 1895, dum la unuiĝo de la Nacia Federacio de Sindikatoj kaj la Federacio de Laborborsoj de Francio kaj la Kolonioj.

Ĉi tio estas la esenca evento en la fondo de la sindikatismo, kiun ni hodiaŭ konas. Ĝis tiam sindikataj kongresoj estis kongresoj de diversspecaj korporacioj. La esprimo korporacio venas, en tiu ĉi kunteksto, de la organizo de la labormondo sub la Ancien Régime ĝis la 19-a jarcento.

Sed ĉi tiu tipo de segmentado nun malnoviĝas. Kun la fondiĝo de la CGT, la tuta laborista mondo kaj pretere (dungitoj, funkciuloj, ktp.) unuiĝis por pli bone defendi siajn interesojn.

Nuntempe, la florado de kolektivoj ne estas fundamente vera noveco. Ili sukcesas la kunordigojn kaj ili havas komune malemon al

Sindikatismo ĝenerale kaj interprofesia sindikatismo precipe.

Se iuj arde pensas, ke tio estas la apero de nova formo de reprezentado, kie sociaj kaj societaj luktoj povas kunekzisti sen kolizii, aliaj opinias, same forte, ke tio estas male retropaŝo, ne nur laŭ formo, sed ankaŭ kaj ĉefe en substanco.

Se la celo estas vere defendi la interesojn de la laboristoj, estas almenaŭ komplike miksi la ĝeneralan intereson de la civitanoj, eminente politikan en esenco, kun la defendo de la tre apartaj interesoj de dungitoj, kiu estas profunde sindikata. . Brasikoj aldonitaj al floroj neniam produktis florbrasikojn!

Tiuj ĝ grupoj fakte similas al antaŭ sindikataj movadoj. En ĝ tiu kunteksto ĝ ni atestas refilmigon de Reen al la Estonteco kaj ĝ ĝ tio estas necesa regreso?
Nenio estas malpli certa.

Ekde la Flavaj Veŝ toj, tiuj formoj de movado havis certan publikon; Nei ĝin estus nei la pruvon.

Plej lasta ekzemplo ĝis nun ĝ la SNCF, kie memorganizita kolektivo de dungitoj, fidanta je la forto de sociaj retoj kaj nefiltrita socia kolero ĝ us disvolvis semajnfino.

fino de striko ĝ la komenco de la vintraj ferioj de 2024.

Tiuj kolektivoj fakte rifuzas esti reprezentataj de sindikataj organizoj, sed ne hezitu peti ilin registri strikajn anoncojn, kiujn ili mem ne kapablas registrigi. Ili postulas ankaŭ rektan dialogon kun administrado... kiuj malakceptas ĝ tiujn petojn! Tiuj ĝ grupoj iniciatas fenomenon, kiu ankoraŭ estas limigita al kelkaj grandaj entreprenoj ofte strukturitaj en plurajn profesiojn, aŭ al profesioj kiuj estas tre identigitaj kaj mobilizitaj kiel tiaj.

Kunordigoj aŭ kolektivoj provas krei, kune kun siaj postuloj, potenc-ekvilibron kun la administrado de la sindikataj organizaĵoj kiuj estas aŭ tomate konsiderataj.

kiel perfiduloj al la afero de la dungitoj. Ili kunhavas ĉi tiun emon superregi la Sindikatojn kiam la kategoria aŭ eĉ ultra-kategoria postulo ne estas kontentigita.

Ili pretendas baziĝi sur pli larĝa bazo ol sindikataj organizoj kunigante sindikatanajn kaj nesindikatajn membrojn kaj malakceptas la praktikon de kutima socia dialogo, kiun ili opinias malmoderna. Ili konservas veran malfidon al la tradicia formo de delegado de sindikata potenco kaj serĉas aliajn rilatojn, pli proksimajn al la imperativa mandato.

Ĉi tiu premo celas malpermesi ajnan intertraktadon ekster kunordigo aŭ la kolektivo kiuj tiam ŝajnas esti la nuraj legitimaj.

Ĝi estas formo de rekta demokratio kun siaj propraj kodoj: kelkaj delegitoj elekteblaj kaj revokeblaj en ajna momento surbaze de mandato diskutita kaj voĉdonita per man-propono en

ĝeneralaj kunvenoj. Kio signifas diri ke unu viro egalas al unu voĉo, sed nur lia voĉo.

Tiu ĉi formo de korporaciismo, sub tre malferma kaj tre liberecana eksteraĵo, nekontesteble trafis certan sukceson. Sed la kialoj de ĉi tiu sukceso estas ankaŭ la kialoj de

iliaj malsukcesoj: la rifuzo strukturi sin neeviteble malpermesas al ili starigi komunajn postulojn kaj faras ajnan reprezentadon de la movado.

Tio diferencigas ilin, historie kaj fundamente, de aliaj provizoraj mobilizado aŭ plursekciaj strukturoj, kiuj ekzistis en la historio, kiel laboristaj konsilioj aŭ sovetianoj.

Multaj el tiuj kolektivoj havas apartan malemon al la organizita interprofesia laborista movado kaj adoptas ege premajn sintenojn al sindikataj oficistoj. Ili pledas al ili, en tute skizofrenia sinteno, la unuecon de ĉiuj sindikataj organizaĵoj ĉiokoste kaj prefere surbaze de siaj postuloj!

Sociaj retoj estas uzataj kiel rimedoj de propagando kaj informado. Ĝi estas la religio de tujeco kaj de konsumebla pensosistemo, kiu adaptiĝas al pli-malpli latentaj pseŭdo-postuloj pri novaj vojoj kaj novaj emancipidoj, ekster la organizita laborista movado. Pripensoj pri la kaŭzoj (la pasinteco) kaj la efikoj de agoj (nuntempaj kaj estontaj) estas ofte fragmentaj, partaj kaj sektorigitaj. La interprofesia dimensio, kaj do la unueco de ĉiuj laboristoj, estas malpermesita de tiu rezonado.

Tiu ĝi miraĝo de perfekta kaj totala unueco, tiel dezirata de tiuj ĝi kaj aliaj grupoj... estas tamen plurmaniere mortiga. Ĝi tro ofte rezultas en formo de kasta unikeco, kie la trajtoj de ĝi persono estas en la plej bona kazo diluitaj, ĝi la plej malbone neniigitaj la ekzemploj estas bedaŭ rinde multaj;

Fernand Pelloutier, anarki-sindikato kaj kreinto de la Laborborsoj, jam antaŭ pli ol jarcento tre prave teoriigis la iluzion de unueco. Li ŝatis diri, ke li preferis la unuecon de nombroj al la unuo de aspiro miloble pli potenca.

Kiu klare povus esti tradukita kiel: ni marŝu aparte, sed ni batu kune!

La socia lukto estas propra al la laborista movado, ĝi estas ĝia kerno mem.

En socio organizita en klasoj, estas la Interprofesia Laborista Movado kiu konsistigas la vastan plimulton de la laborista klaso, kaj estas al ĝi esence peli la klasbatalon; kiun li jam multfoje pruvis.

Tamen la aferoj ne estas tiel simplaj, kaj multaj malfacilaĵoj malhelpas la Interprofesian Agadon, kiuj malhelpas ĝin esti vere efika.

La lasta konflikto pri pensioj denove pruvis, ke en la decida momento de la batalo, en la momento kiam ĝi fortoj de la laborista klaso povus esti engaĝitaj por vere renversi la situacion, tio ne okazis pro diversaj kaj diversaj kialoj. ... kelkaj el kiuj estas tre malproksimaj de la materialaj kaj moralaj interesoj de dungitoj...

La Departementaj Sindikatoj ludis esencan rolon inter informado, organizado kaj kunordigo, kiun necesis starigi dum la ses monatoj kiuj daŭris.

la disputo. La laborista klaso do suferspertis ankoraŭ plian malvenkon, kompreneble, sed ĝis nun ĝi ne estas venkita, tute male kaj sindikataj membraroj alfluas.

Kio restas nun kaj kiel ĉiam estas grandega laboro de informado sed ankaŭ kaj ĉefe de trejnado ĉar tio, kion mankas al la laboristo, estas la scio pri sia malfeliĉo! (Fernand Pelloutier). Tiu ĉi frazo estas hodiaŭ, pli ol iam bedaŭrinde, tute trafa.

Konsciigi dungitojn, ke ili devas kuniĝi, ne estas facila tasko, en socio, kiu premas individuismon kaj retiriĝon sub la misgvida aspekto de virtuala libereco; en socio, kie ni havas centojn da amikoj en Fejsbukoj, sed neniujn kamaradojn, milojn da "ŝatoj", sed eĉne unu engaĝiĝon en la Urbo...

Regrupiĝi, organizi, sindikatigi, federacii, konfederiĝi estas doni pezon al la interprofesia agado, tio estas klopodi kompreni la interesojn de la socia batalo sen epidemie reagi. Ĝi ankaŭ signifas batali la politikon de la hundo mortanta laŭlonge de la tempo.

Estas kompreni, ke la Laborista Klaso povas esti tre potenca, se ĝi kuniĝas en interprofesia sindikatismo; la ekzakte malo de malutila korporaciismo.

Estas kompreni, ke la Interprofesiulo estas unu el la solaj efikaj rimedoj por antaŭenigi la socian batalon favore al ni.

Ekde la invento de la rado, la homo ne trovis pli bonan manieron rajdi. De kiam formiĝis interprofesia sindikatismo, eĉse ĝi estas neperfekta ĝi estas evidente, la Laborista Klaso ne trovis pli bonan manieron esprimi sin.

Kompreneble, ĉiuj ĉi tiuj konsideroj estos priskribitaj kiel jam de multaj proponantoj de novaj metodoj de videbla agado kaj precipe societigeblaj retoj. Ĉiuj

tiuj, kiuj de jaroj provas enŝpruci nin per la ĝenerala intereso, egaleco, deflacio kaj savado de la planedo... anstataŭ la postuloj de la Laborista Klaso, ne konsentos pri tiu ĉi postulato.

Ni provos superi ĝin, kaj kiel bona materiisto, eble ne estas vane rememori tion, kion diris Karl Marx: ne la konscienco de la homoj determinas ilian ekziston, estas male ilia socia ekzisto, kiu determinas ilian ekziston.

konscio.

Jean-Vincent Boudou

Unuiĝintaj Ŝtatoj, Eŭropa Unio, Ĉinio, Rusio kaj aliaj Brikoj: Nestabila kaj danĝera, sed kontestata malnova mondo

"Ni faras militon kiam ni volas, ni finas ĝin kiam ni povas"

Nicolas Machiavelli, La Princo

Pridubi la ekonomiajn kaj politikajn rilatojn inter Usono, Ĉinio, Rusio kaj aliaj emerĝantaj potencoj (Brazilo, Barato, Sud-Afriko) kaj klopodi diveni ilian verŝajnan evoluon, supozante, ke tio estas racie ebla, signifas rigardi la tutan tutmondan situacion. . Post la falo de la Berlina muro, la tutmondiĝo de la ekonomio efektivigita de la 1990-aj jaroj, kiu estas iel la kulmino de la tutmondiĝo de la kapitalisma merkato en laboro ekde la 16-a jarcento.

Ĝi konsistigas la dekoracion hodiaŭ tre paliĝinta, kvankam origine pentrita en trompe l'oeil en la koloroj de espero de senlima prospero por la profito de ĝeneraligita pseŭdodemokratio, en kiu okazas la nuna reagordo de la mondo kiel ĝi aperis ĉe la fino de la Dua Mondmilito. Laŭ la mezuro, ke tiu tutmondiĝo spertas alfluron de kritiko venanta el la profundo de la homoj, ĝi nun fakte nutras, kontraŭe, legitimajn aspirojn de socia kaj/aŭ nacia emancipiĝo, aŭ eĉ male, maltrankviligajn naciismajn diskursojn. .

Kreita en 1995 por instigi la ĝeneraligo de la malaltiĝo de doganaj baroj, eĉse la tiama ĉefa ekonomia potenco, Usono, prenis multajn liberecojn en tiu ĉi tereno, la Monda Komerca Organizo (MKO) eniris en fazon de malkresko de la tutmonda financa krizo de 2008-2010: ĝi tiel kviete sekvis tiun, pli ĝeneralan, de multrilateco establita en 1945 kun la kreado de Unuiĝintaj Nacioj (UN) kaj ĝiaj agentejoj aŭ la sinsekvo de malfacilaĵoj de Eŭropa Unio (EU). Malgraŭ la konservado de tutmondiĝo, politikaj kaj ekonomiaj konfrontiĝoj inter ŝtatoj do revenas al la unua loko koste de revigliĝo de tiel nomata altintensa militado post jaroj da konfrontiĝo inter regulaj armeoj kaj terorismaj grupoj aŭ reĝimoj kvalifikitaj kiel tiaj, cetere komence plej ofte pelataj aŭ subtenataj de imperiismaj potencoj.

La balancilo, en kiu troviĝas la nuna mondo, rezultigas sian malstabilecon, kiu estas kaj fonto de zorgo kaj espero por emancipiĝo.

Periodo de inversio

Du elementoj profunde ŝanĝas la tutmondan situacion: unuflanke, la malkresko de la Sep-landoj (G7) (Usono, Japanio, Germanio, Francio, Unuiĝinta Reĝlando, Italio).

kaj Kanado), precipe Usono, alfrontita kun la apero de novaj potencoj; aliflanke, la serĉo de nova vivludo por konservi la profitkvoton de kapitalo, precipe per armeaj rimedoj.

- Redistribuo de kartoj: pli malferma ludo

De 1980 ĝis 2022, laŭ volumeno kaj valoro esprimita en nunaj dolaroj, la monda malneta enlanda produkto (MEP) kaj la internacia komerco, en la kunteksto de tutmondiĝo, respektive multobligis je kvar kaj preskaŭ ok laŭ studo de la Nacia Instituto de Statistiko kaj Ekonomiaj Studoj (INSEE). Nuntempe, servoj, precipe financaj, reprezentas 70,5% de MEP, industrio 26,5% kaj agrikulturo 3,0%.

Por informo, la proporcio inter la kvanto de financaj transakcioj kaj tiu de la nominala monda MEP konsiderinde kreskis: de 15,3 en 1990, la valoro de tiu ĉi proporcio altiĝis ĝis preskaŭ 64 en 2007. Ĝi estis 3 en 1914 La financa kapitalo sendube dominas la realan ekonomion. , sur skalo neegala ekde la apero de imperiismo.

Fine de la periodo, ĉi tiu tutmonda evoluado maskis alian fenomenon, tiun de la povigo de la grupo de emerĝantaj landoj kreitaj en 2001, Brazilo, Rusio, Hindio, Ĉinio kaj Sud-Afriko (BRICS). Mezurita en aĉetpovo-egaleco (PPP), ilia parto en tutmonda MEP PPP pliiĝis de 20,0% en 2003 al 28,7% en 2013 kaj 32,1% en 2023. Entute, Ĉinio montras esceptan dinamikon: ĝi reprezentis preskaŭ 19,0% de tutmonda MEP PPP en 2023 anstataŭ nur 9% dudek jarojn pli frue. Barato ankaŭ fortigis sian ekonomian pezon dum ĉi tiu periodo: ĝi pliiĝis de ĉirkaŭ 5 ĝis 9% de tutmonda MEP PPP.

Kiel rezulto, la influo de la evoluantaj G7-landoj en la tutmonda ekonomio malpliiĝis. Ĝi falis de 41,5% al 29,9% de 2003 ĝis 2023, kun tiu specifa al Usono falis de preskaŭ 20% al proksimume 14%. La krizo pri hipotekaj pruntoj de 2007-2008, kondukanta precipe al la bankroto de la banko Lehman Brothers, akcelis tiun usonan malkreskon.

De nun la MEP PPP de Ĉinio estas pli alta ol tiu de Usono: la monda ekonomio difinita de Fernand Braudel ĉi moviĝis al la Malproksima Oriento. Koncerne la cetera mondo, ĝia kontribuo al tutmonda riĉeco restis stabila dum ĉi tiuj dudek jaroj: ĉirkaŭ 38 ĝis 39 %.

La sekva tabelo resumas ĉi tiujn rezultojn:

Distribuado de MEP PPP de 2003 ĝis 2023			
Areoj	G 7	BRICS	Resto de la mondo
2003	41.5	20.0	38.5
Inkluzive de Usono	20.0		
Inkluzive de Ĉinio		8.0	
2013	32.5	28.7	38.8
Inkluzive de Usono	16.0		
Inkluzive de Ĉinio		15.0	
2023	29.9	32.1	38.0
Inkluzive de Usono	14.0		
Inkluzive de Ĉinio		19.0	

Fonto: IMF kaj Statista

Sen ekzisti ajna mekanika korelacio inter la mutacioj okazantaj en la malegaleco de niveloj de ekonomia potenco de ŝtatoj kaj ŝtatoj influantaj iliajn rilatojn de politika forto, tiuj lastaj tamen ankaŭ spertis evoluon malfavoraj por la G7-landoj.

Eĉantaŭ ol Sovet-Unio ĉesis ekzisti, precipe post la fiasko, en aŭgusto 1991, de la puĝo de la stalinisma frakcio malamika al la politiko gvidata de Miĥail Gorbacĥov pri definitiva restarigo de kapitalismo en sensanga Rusio por profito de klico de oligarkoj, Usono jam kondukas kiel a "hiperpovo" por uzi la nocion de Hubert Védrines 10 laŭ kiu "[...] la Usona supereco [estis ekzercita] super la ekonomio, valuto, teknologio, armeaj domajnoj same kiel vivstiloj, lingvo kaj amaskulturaj produktoj kiuj superfortas la mondon [...]".

Antaŭ la somero de 1990, ili formis koalicion de tridek kvin landoj kun la celo de invadado de Irako. kiu kaptis Kuvajton kiun Bagdado riproĉis same kiel Saud-Arabio, la aliancanoj ne ŝancelablaj devontigoj de Usono en Mezoriento, ne respekti la kvoton de ilia naftoproduktado starigita de la Organizaĵo de la Nafto-Eksportaj Landoj

10 Vidu Hubert Védrines, American Hyperpower, Notoj de la Fondaĵo Jean Jaurès, n°17, septembro 2000.

LA KAMEROS DE LA OBSERVATORIO Ekonomia kaj Socia de la Libera Penso

(OPEP) kaj tiel konsentas pri la falo de la prezo de barelo. Efektive, Usono profitis tiun situacion de malaltiĝo de la prezoj - rizema en 1985, usona nafto-importado el Saud-Arabio atingis preskaŭ 1,5 milionojn da bareloj tage en 1990¹¹. Aliflanke, Irako vidis, ke ĝiaj resursoj malpliigas kaj, sekve, ĝiaj rimedoj. kapablo repagi sian grandan eksteran ŝ uldon al Saud-Arabio kaj Kuvajto, kiu tiam sumiĝis al sesdek miliardoj da dolaroj.

Se, en 1991, George Bush senior rezistis al la sirenoj de la novkonservativuloj, inspiritaj precipe de James Burnham kaj Irving Kristol, rifuzante iri al Bagdado por faligi Saddam Hussein, aliflanke, lia filo George W. Bush cedis. 2001 ĉirkaŭ ante sin kun Paul Wolfowitz, Richard Perle kaj William Kristol, eminentaj figuroj de la Projekto por la New Amerika Jarcento, pensfabriko fondita en 1997 rekomendante senkontestan dominadon de la mondo de Usono.

Naskita en la eŭ forio de la falo de Sovetunio, usona eksceso tamen rapide renkontis gravajn obstaklojn. Por la unua fojo en sia historio ekstera agreso trafis ĉ tiun landon la 11-an de septembro 2001: komando de Al-Kaida kaŭ zis 3 000 mortojn trafante aviadilon kontraŭ du ĝemelajn turojn en Novjorko kaj difektante la Pentagonon.

¹¹ Unu el la militaj celoj estis eĉesigi la ŝ tatigon de iraka nafto.

La respondoj entreprenitaj por kontraŭbatali islamisman terorismon komence instigitan de Vaŝingtono kontraŭ Sovetunio kiam ĝi okupis Afganion, malsukcesis longtempe. En 2001, okcidenta koalicio intervenis en Afganio por forpeli la talibanon. Dudek jarojn poste, la usona armeo pakis kaj donis al ili la ŝlosilojn de la lando.

En 2003, koste de ŝtataj mensogoj pri la supozata ĉeesto de amasdetruaj armiloj en Irako, Usono kaj Britio invadis ĝin tiun landon denove post dek du jaroj de embargo kaj miloj da viktimoj de la malsato kaj manko de medikamentoj kaj bazaj necesoj. Ne nur la okcidenta unueco de 1990 rompiĝis dek tri jarojn poste, Francio tiam rifuzis partopreni en milito verŝajne malstabiligi la regionon dum jardekoj - sed la projekto tendenca al transformi la Orienton en la koloroj de Ameriko fiaskis. De 2009 ĝis 2011, okazis laŭpaŝa retiro de usonaj trupoj, ĝi tiu milito rezultigis 500 000 mortojn, kostis 2 000 miliardojn da dolaroj kaj plifortigis la pezon de Irano en la regiono, lando kontraŭ kiu Vaŝingtono tamen pelis Irakon eniri la militon en 1980.

Akiritaj ekde 2005 en la kontestado de la milito en Irako, la usona opinio iom post iom revenis al la lito de la tradicia izolismo: la doktrino de Thomas Woodrow Wilson repentrita en la koloroj de la 21-a jarcento ekgvidis en la alo, sen tamen ke tiu de Thomas Jefferson - konservanta la amerikan respublikon de damaĝaj influoj de ekstere - reakirintus grundon.

Hodiaŭ, la federacia ŝtato estas predo de formo de ekzisteca dubo. Pro ekonomiaj kialoj, ĝi pridubas precipe la amplekson de sia armea helpo al triaj landoj. La retiriĝo de Usono okazas: interne, sociaj kaj etnaj malegalecoj, akompanataj de ĝaspecaj perfortoj, subfosas la landon dum la politika stabo de la Unua Monda Imperiismo, en la manoj de maljunuloj, estas nekapabla daŭrigi la mesianan revon de la protestanta burĝaro. Ekstere, la profunda lando intencas malpli engaĝiĝi en la konfliktoj kiuj floras preskaŭ ĉie, male al la elitoj, precipe la gvidantoj de la Demokrata Partio. Efektive, por usona financa kapitalo, la apero de Ĉinio kaj ĝiaj ambicioj kiel nova potenco, same kiel la deziro de Rusio aserti sian propran, malhelpas ĝin tiun aspiron al relativa neŭtraleco.

Fine de la 1970-aj jaroj, Deng Xiao Ping rekomendis al la Ĉina Popola Respubliko kaj al la burokratio reganta ekde 1949 reintegrigi la landon en la imperiisma koncerto de nacioj kaj montri formon de diskreteco kaj neŭtraleco internacie, kvankam Ĉinio estis konstanta membro de la Sekureca Konsilio de UN ekde 1971 anstataŭ Tajvano. Se la lando profitis el tutmondiĝo

kaj la plialtiĝo de la labordivido je planeda skalo por reenkonduki, apud la socialigita ekonomio kaj sub la gvidado de la partio, la kapitalismon, aliflanke, ĝi ŝanĝis sian doktrinon en diplomaciaj aferoj post la kresko de sia ekonomia potenco.

En 2001, Ĉinio aliĝis al la MKO kaj kreis la ŝanĝajn Kunlaboran Organizon (Rusio kaj la Centraziaj Respublikoj). En 2004, ĝi iniciatis politikon de kultura influo per multobligado de Konfuceaj Institutoj tra la mondo. Ene de UN, ŝi estis fervora esti la plej bona studento en partoprenado en la diversaj pactrupoj. de 2017, ŝi pli engaĝiĝis en plurlateralismo transprenante la prezidantecon aŭ ĝeneralan sekretariojn de la Organizo pri Nutrado kaj Agrikulturo de Unuiĝintaj Nacioj, la Internacia Telekomunika Unio, la Organizo pri Industria Disvolviĝo de Unuiĝintaj Nacioj aŭ la Organizo pri Civilaviado.

Krome, en subteno de Afrika Unio, ĝi grave kontribuis al la elekto de Etiopo al la posteno de Ĝenerala Direktoro de la Monda Organizo pri Sano (OMS) en 2017. Rilate al duflankaj rilatoj, ĝi unuflanke establis strategia partnereco kun Rusio en 1996, aliflanke, ĉesigis ĝian landliman disputon kun Hindio de 1962, sen tamen tute malplenigi ĝin, kaj fine, plifortigis ĝian influon de Afriko, precipe per disvolva plano.

Sub tiuj kondiĉoj, en la kadro de la grandpotenca partnereco kun Rusio, Ĉinio ŝanĝas klopodi por iĝi la gvidanto de tio, kion iuj iom haste nomis Suda-Tutmonda, heterogena grupo de emerĝantaj aŭ evoluantaj ŝtatoj, kies kontestado de tutmondiĝo sub tiu kondiĉo. Usona hegemonio servas kiel delikata gluo. La pligrandigo de la grupo BRICS en 2024 al ses novaj landoj estas signo de tio (Saŭda Arabio, Argentino, Egiptio, Unuiĝintaj Arabaj Emirlandoj, Etiopio, Irano). Pli ol tridek aliaj ŝtatoj estas kandidatoj por membreco en tiu grupo.

Krome, Ĉinio intencas vastigi sian ekonomian influon malfermante novajn terajn Silkvojojn al Eŭropo tra Meza Azio, Irano kaj Turkio en la Sudo kaj Rusio en la Nordo. Ĝi ankaŭ sekurigas la marajn itinerojn tra kiuj frajtotransiras de siaj havenoj, kiuj inkludas ses el la dek plej grandaj en la mondo, ne inkluzive de Honkongo. Fine, ĝi fariĝis la dua partnero de latin-amerikaj landoj en 2015: la ĉina giganto decidis serioze ludi en la malantaŭa korto de Usono, kiu tiam fariĝis malamika al la militaj diktatorecoj truditaj de Vaŝingtono.

Siaflanke, sub la gvido de Vladimir Putin, Rusio konstante laboris por restarigi sian pasintan imperian brilon. En tiu perspektivo, ĝi unue reestablis

Ĝia ekonomio: tre malforta en 1992, ĝia MEP forte kreskis ekde 2000, irante de malpli ol 300 miliardoj da dolaroj al 2200 miliardoj en 2013 antaŭ ol reveni al 1900 miliardoj.

dolaroj en 2021, antaŭ la milito kun Ukrainio. Male al la cetera monda ekonomio, la parto de industrio, ĉirkaŭ 30%, ankoraŭ restas relative grava en la ĝenerala aldonvaloro de Rusio, kies kreskperspektivoj estas sufiĉe bonaj. Ĉi tiu proporcio ĉefe koncernas la energisektoron.

En ĉi tiuj kondiĉoj, Rusio nun havas gravajn avantaĝojn: ĝi estas unu el la ĉefaj netaj eksportantoj de agrikulturaj kaj agronutraj produktoj (tritiko, hordeo, oleaj semoj, oleo) al Ĉinio kaj landoj de la Sudo; ĝi konstruas nukleajn centralojn kaj socion

Rosatom estas ĝia funkciigisto por la liverado de riĝgita uranio al eŭropaj ekipaĵoj, precipe en Orienta Eŭropo; sur la arma nivelo, ĝi havas la teknologion por produkti hipersonajn misilojn kaj konstrui virabelojn dum establinte solidan partnerecon kun Irano por akiri ilin de ĉi tiu.

lando.

Sur la politika nivelo, Rusio kompreneble zorgis renovigi tre fortajn rilatojn kun la afrika kontinento kie la eksa Sovetunio establis tre solidajn retojn. Ĝi provizis diversajn afrikajn landojn per arma asistado kiu en la lastatempa pasinteco prenis la formon de la interveno de la Wagner Milico, nun dissolvita post la malapero de ilia stabo en ĝustatempa aviadilo.

Ĝi ankaŭ disponigis milojn da tunoj da tritiko senpage al malsamaj afrikaj landoj, kiel ekzemple Malio. Fine, du Rus-Afrikaj Pintkunvenoj okazis en 2019 kaj 2023, respektive en Soŭ kaj Sankt-Peterburgo. Krome, komunumo de interesoj estis iom post iom establita kun iamaj rivaloj de la tuta eterneco, precipe Turkio kaj Irano.

Surbaze de fortaj kulturaj ligoj, Rusio postulis specon de rajto de influo super iuj landoj kiuj akiris sendependecon post la kolapso de la antaŭa Sovetunio. Anstataŭ respekti ĉi tiun bezonon de sekureco, Usono, per la Nordatlantika Traktato Organizo (NATO), pliiĝis siajn provokojn: etendo de la atlantika alianco al multaj landoj en Eŭropo 'Estas post la falo de Sovetunio, eĉ nun al neŭtralaj landoj kiel Finnlando kaj baldaŭ Svedio; deplojo de usonaj misiloj en Pollando kaj Ĉeĥio ekde 2007; ekipante la armeojn de ĉi tiuj landoj per usona ekipaĵo. Tiel, Ĉeĥio ĵus akiris dudek kvin aviadilojn F.35.

- La serĉo de nova vivludo en milito kaj la batalo kontraŭ mondvarmiĝo

En la mezuro, ke Imperiismo pruvis nekapabla preni la Homaron kiel tuton al nova historia etapo de sia emancipiĝo de la limoj de malabundeco - male al la kapitalismo de la industria revolucio kaj malgraŭ la tre severaj kondiĉoj de ekspluatado tiam truditaj de ĝi al la naskiĝantaj. La proletaj, ekonomiaj kaj politikaj ŝanĝoj, kiuj tuŝas la mondon dum du jardekoj, denove serioze nutras streĝojn inter ŝtatoj en - , la profundaj kunteksto de malrapida malkomponiĝo de multflankaj, establita en 1945.

Sub ĉi tiuj kondiĉoj, koste de kontraŭdiroj, financa kapitalo serĉas vivŝiruron, unuflanke, en militindustrio kaj milito - la finfina rimedo por detruigi ŝvelintan kapitalon kaj laborforton por revivigi la maŝinon poste.

- , aliflanke, en la promesoj de profito en diversaj fakoj, precipe tiu de la adaptiĝo de socioj al klimata ŝanĝiĝo.

Militkreditoj pliiĝis konsiderinde. sur planeda skalo, milita elspezo atingis 2 240 miliardojn da nunaj dolaroj en 2022, aŭ 2.2% de MEP tutmonde kaj preskaŭ 85% de tiu de lando kiel Francio. Mezurite en 2017 dolaroj, ili pliiĝis je triono de 1990, la fino de la Malvarma Milito, ĝis 2022, la komenco de la milito. Rus-ukraina, kaj preskaŭ 85% kompare kun 1998.

La sekva tabelo resumas ĝi tiujn datumojn:

Evoluo de tutmonda armea elspezo de 1990 ĝis 2022					
En miliardoj da 2017 dolaroj					
Jaro	1990	1998	2011	2018	2022
Kvanto	1411	1014	1728	1780	1876
Sugesto	100.0	71.9	122.5	126.2	133.0

Fonto: Statista

En nunaj dolaroj, usonaj armeaj elspezoj atingis 757 miliardojn USD. dolaroj en 2022, aŭ triono de tiuj registritaj por la tuta mondo. Ili sumiĝis al nur 295 miliardoj en 2000 (+ 156,6%) kaj 578 miliardoj en 2013.

Esprimate en dolaroj je ilia valoro de 2017, ilia kresko restas konsiderinda dum preskaŭ jaro. kvaronjarcento: en realaj terminoj, ĝi tiu kresko sumiĝas al pli ol 52,5% kompare al la jaro 2000. Kompare kun 2013, ĝi estas pli limigita: 3%. Ĝi tiuj elspezoj reprezentis 2.9% de usona MEP en 2000, 3.4% en 2013 kaj 3.5% en 2022.

Laŭ la Stokholma Paca Esplorinstituto, militaj elspezoj en Eŭ ropo en la larĝa signifo, inkluzive de Britio kaj Ukrainio, sumiĝis al 480 miliardoj dolaroj en 2022, pli ol kvinono de la totala kaj \$406.1 miliardoj en 2017 valoro. Ĉirkaŭ duono de ĝi tiu kvanto estas atribuebla al la Eŭropa Unio de dudek sep. En la ĉar la kontribuo de Eŭropa Unio al armea elspezo montriĝas signife pli malalta rilate al tiu de Usono - entute, la landoj de la Eŭropa Unio tie elspezi 1.6% de sia MEP - Vaŝingtono nun postulas pli grandan klopodon ĝi tiu en sia defendo. NATO-membrolandoj estas invitataj dediĉi 2% de sia MEP al militaj elspezoj. Francio rapide obeis Onklon Sam: la lasta Leĝo de Milita Programado fiksas la kreditojn asignitajn je 413 miliardoj da eŭroj dum sep jaroj al la armeoj, de 2024 ĝis 2030 kaj ĝia klopodo jam atingis 1,9% de sia MEP.

Siaflanke, en nuna valoro, Ĉinio kaj Rusio respektive elspezis 292 kaj 92 miliardoj da dolaroj por ilia milita elspezo en 2022, anstataŭ 180 kaj 86 miliardoj

proksimume dek jarojn pli frue, malneta kresko de 62% por la unua kaj 7% por la dua. Konsiderante la duobligon de ĝia MEP, la penado restis limigita por Ĉinio (1,87% en 2013 kaj 1,60% en 2022) dum ĝi montriĝis signife pli forta kaj pliiĝanta por Rusio (3,9 kaj 4,1%). Ekskludante la monan erozion specifan por la dolaro de 2013 ĝis 2022, la reala kresko de konstantaj dolaroj de 2017 estas 27,6% por Ĉinio dum la milita elspezo de Rusio paradokse malpliiĝis je pli ol 15%, pro la eta kuntiriĝo de ĝia MEP en 2021.

La sekva tabelo montras la evoluon de la financaj klopodoj de la tri ĉefaj ludantoj sur la monda sceno dum la lastaj dek jaroj en konstantaj 2017 dolaroj:

Evoluo de arma elspezo de Usono, Ĉinio kaj Rusio			
En 2017 dolaroj			
Jaro	2013	2022	Δ
USONO	624.5	640.5	2.6%
Ĉinio	193.6	247.0	27,6 %
Rusio	92.5	77.8	- 15,9 %

Fonto: aŭtoro

La pliiĝo de la militaj buĝetoj verŝajne finfine devus meti en perspektivon la amplekson de la alia levilo, sur kiu la kapitalisma ekonomio bazigas siajn esperojn de resaniĝo, tiu de la ekologia transiro: la fajro de la kanono apenaŭ povas kunekzisti kun la malvarmiĝo kaj verdiĝo de la tero. . la planedo. Per furioza propagando rezultanta el la laboro de la Interregistara Studa Grupo pri Klimato (IPCC), la ĉefaj landoj preparas klimatan transiron konceptitan kiel novan industriaran revolucion riĉan je promesoj de profito.

Amerika leĝo de 2022 planas redukti ellason de forceja gaso (GHG) je 40% en 2030 kaj je 50% en 2050 kaj fiksas la kvanton de publika helpo por la instalado de 950 je \$ 369 milionoj da fotovoltaikaj paneloj, 120,000 ventomuelejoj kaj la konstruado de veturiloj kiuj ne produktas GHG-ojn. Ĉinio jam reduktis la kvanton de ellaso de GHG je 45% de 2007 ĝis 2018 kaj intencas redukti ilin je pliaj 28%. En 2020, ĝi jam posedis 71% de la tutmonda floto de fotovoltaikaj paneloj kaj 40% de tiu de ventoturbinoj, du fontoj de renovigebla energio en realo limigitaj: tiuj reprezentis respektive 2,5 kaj 5,4% de ĝiaj energibezonoj. Komence de la 2020-a jardeko, ĝi intencis dediĉi 100 miliardojn USD jare al la ekologia transiro. Koncerne Rusion, la programo ŝajnas pli malklara.

Ĉi tiuj rezultoj kaj ĉi tiuj ambicioj postulas tri observojn. Unue, la klopodoj faritaj aŭ planitaj por komenci la klimatan transiron de la du tutmondaj gigantoj estas ne neglekteblaj sed ŝajnas limigitaj koncerne la pasintecon aŭ malfacile atingi la estontecon. Due, objektivaj datumoj bremsas ilian marŝon al ĉi tiu nova etapo de kapitalismo, promesante plibonigitajn profitojn, sed ankaŭ financajn vezikojn ĉaspecajn: Usono havas tre grandajn rezerveojn de ardezargila petrolo kaj gaso, Ĉinio de karbo kaj Rusio de gaso. Finfine, donitaj geopolitikaj evoluoj, la rimedoj dediĉitaj al klimata transiro povus esti redeplojitaj al defendo. Konsiderante la penadon, kiun ili jam faras en ĉi tiu areo, ŝajnas malfacile por Usono kaj Rusio povi daŭrigi riĝeme efektiviĝi

ambaŭ apude.

La kresko de militaj kreditoj en la buĝetoj de la ĉefaj potencoj, la starigo de reala militekonomio en Rusio kaj la disvolviĝo en aliaj landoj de armila industrio, kies produktadkapabloj nuntempe pliiĝas por kontentigi la bezonojn de la rus-ukrainia konflikto estas ĉiuj signoj, kaj strukturaj kaj ciklaj, de marŝo al pli tutmonda incendio en Eŭropo, anoncanta pli malproksiman konfrontiĝon inter Usono kaj Ĉinio. Klimata zorgo devus esti forigitaj al la fono.

Periodo de malstabileco kaj necerteco

La redistribuo de la kartoj de la tutmonda geopolitika ludo inter Usono kaj ĝiaj aliancanoj, unuflanke, Ĉinio kaj la alia BRICS, precipe Rusio, aliflanke, same kiel la alveno en la parto de la landoj de la Sudo, instigas kronikan malstabilecon en internaciaj rilatoj kaj estas fontoj de malfortikeco kaj streĝo. La altintensa milito sur la grundo de malfortigita Eŭropo, la revigliĝo de regionaj krizoj, la perspektivo de ĝeneraligitaj konfliktoj estas ĉiuj signoj de tio. Malgraŭ la graveco de publikaj ŝuldoj, kiuj malfortigas ekonomiojn kaj atendas daŭre plialtiĝi, la marŝo al katastrofo ne malrapidiĝis.

- La muro de publika ŝuldo

Laŭ la Internacia Mona Fonduso (IMF), tutmonda ŝuldo, publika kaj privata, atingis la sumon de 226.000 miliardoj da nunaj dolaroj en 2020, anstataŭ 103.800 miliardoj en 2000, tio estas 154.800 miliardoj en 2020 valoro Ĝi reprezentis 255% de la tutmonda MEP anstataŭ 175% en 2000. Ĝi falis al ŝtatoj, je proksimume 88,000 miliardoj da dolaroj (99% de MEP), al domanaroj, je la melodio de 51,000 miliardoj (58% de MEP), kaj al ne-financaj korporacioj (NFC) por kvanto de 87 duilionoj (98% de MEP). Dudek jarojn pli frue kaj en konstantaj 2020 dolaroj, ĝi sumiĝis al 66,3 duilionoj por

LA KAMEROS DE LA OBSERVATORIO Ekonomia kaj Socia de la Libera Penso _____

Ŝ tatoj, 35,4 duilionoj por domanaroj kaj 53,1 duilionoj por la SNF. En nunaj dolaroj, la kresko atingis 119%, en realaj terminoj ekskludante inflacion ankoraŭ 46%. Ĝ tio kovras evoluojn je malsamaj rapidecoj depende de la kategorioj de ŝ uldanto: ekskludante monan erozion, la ŝ uldo de ŝ tatoj pliiĝis je triono, tiu de domanaroj je preskaŭ 45% kaj tiu de SNF-oj je preskaŭ du trionoj.

La sekva tabelo resumas ĝ tiujn datumojn:

Tutmonda publika ŝ uldo En miliardoj da konstantaj 2020 dolaroj					
Jaroj	2000	% MEP	2020	% MEP	2000/2020
ŝ tatoj	66300	75	88000	99	+ 32.7%
Domanaroj	35400	40	51000	58	+ 44.1%
SNF	53100	60	87000	98	+ 63.8%
TUTO	154800	175	226000	255	+46.0%

(Fonto: IMF kaj la aŭ toro)

De 2000 ĝis 2020, la publika ŝ uldo de Usono kreskis je pli ol 132%, de 10,500 ĝis 24,400 miliardoj da dolaroj, en konstanta valoro de 2020 Ĝ reprezentis preskaŭ 16% de la monda publika ŝ uldo en 2000 kaj 28% en 2020. kvanto estis de la sama ordo kiel la sumo de tiuj de EU kaj Ĉnio, t.e. respektive 13100 kaj 9900 miliardoj da dolaroj, tio estas 15 kaj 11% de la publika ŝ uldo de la ĉuj ŝ tatoj. Oni devas rimarki, ke Ĉnio kaj Japanio tenas gravan parton de usonaj suverenaj ŝ uldaj valorpapiroj. Pri Rusio, ĝia ŝ uldo atingis nur 238

miliardoj da dolaroj en 2020.

La muro de publika ŝ uldo, al kiu la mondo, kaj precipe Usono, iras kapante, ne igas okcidentajn landojn rezigni pri milita elspezo, tute male. Ĝ tamen konsistigas gravan elementon de ĝenerala situacio markita de regionaj krizoj kaj sufiĉe malgajaj perspektivoj.

- Malforteco de Eŭ ropo, regionaj krizoj, kaj longperspektivoj

Post la eksceso de usona ĉopovo en la jardeko post la falo de Sovetunio kaj la tiel nomataj popolaj demokratioj, la preparo por milito estis trudita per la kresko de militaj buĝetoj, el kiuj la respondecaj ne aspiris ol konsumi ilin. Regionaj krizoj multiĝis: dum Eŭ ropo malfortiĝas

spertas gravan konflikton sur sia grundo, aliaj kolizioj vekigatas aŭ minacas ĉe la horizonto en la resto de la mondo.

Geografia signifo, Eŭropa Unio inkluzivas kvindek ŝtatojn inkluzive de Rusio. Ofte riĉaj pro sia naturo kiel impostaj paradizoj, kelkaj estas konfetoj, kiel Liĥtenŝtejno, Andoro aŭ Monako. Dudek sep el ili estas membroj de Eŭropa Unio (EU), kies malneta MEP atingis 15 905 miliardojn da eŭroj en 2022, aŭ 17 119 miliardojn da usonaj dolaroj, kvanto komparebla al tiu de Ĉinio (17 450 miliardoj da usonaj dolaroj) kiu tamen), havas trioble pli da loĝantoj ol EU, ujo por multaj orienteŭropaj landoj el Sovetunio aŭ ĝia glaciso de popolaj respublikoj.

Se eŭropa konstruo konsistigis la etendon de la Plano Marshall per kiu Usono savis la ekonomion de la malnova kontinento fine de la Dua Milito.

mondo por estingi, en sia okcidenta parto, la revolucian ondon naskita en 1945, la politikaj ambicioj de ĝiaj kristandemokratiaj fondintoj neniam tute atingis sian celon. Malgraŭ la kreado de kompleksaj kaj nedemokratiaj institucioj, sekvante la Eŭropan Ekonomian Komunumon (EEK), la EU rezultiganta el la Maastricht Traktato de 1992 - la regiona respondo de imperiismo al la falo de Sovet-Unio kaj popolaj demokratioj - zorgis pri progresema ekonomia kaj politika integriĝo de nacioj, kiuj ne sukcesis ilin malaperigi, eĉse supernaciaj normoj konsistigas malhelpon al la plena esprimo de la suvereneco de la popoloj. EU do nun trovas sin malfortigita.

Unue, sur la politika nivelo, sub la bonvola okulo de la Roma Eklezio, sekrete tendencante al la realigo de la malnova revo de rekonstruo, en la kadro de la tutmondiĝo de la 20-a kaj 21-a jarcentoj, de la Sankta Romia Imperio ĉirkaŭ repacigita Francio kaj Germanio, ĉi tiu konstruo fendetiĝis eĉantaŭ esti kompletigita. Unuflanke, en neforviŝebla maniero, la franca kaj nederlanda popolo markis en 2005 sian opozicion al la Eŭropa Konstitucia Traktato (TCE), kiu konsistigis paŝon antaŭ en al la forviŝado de nacioj, dum ses EU-membroŝtatoj en suspendis la ratifikon. (Irlando, Pollando, Portugalio, Ĉeĥio, Unuiĝinta Reĝlando kaj Svedio). La vekigo de tiuj nacioj kondamnitaj al malaperi do malhelpis projekton inspiritan nur de tutmondiĝo sub usona influo. Aliflanke, tra la okulvitroj de registaroj, naciaj interesoj faras diplomation neebla

komuna.

Ĝis antaŭ nelonge, Germanio ĵuris nur per la protekto de NATO kaj Usono kaj samtempe serĉis interkonsenton kun Rusio por aĉeti gason de ĝi, partnereco kiu ankaŭ longe daŭris fajron sub premo de Vaŝingtono. Malgraŭ atlantisma harmoniigo ekde la kvinjara mandato de Nicolas Sarkozy, Francio ankoraŭ profitas sian statuson de nuklea potenco kaj konstanta membro de la Sekureca Konsilio de UN por klopodi ludi sian propran rolon, antaŭ publiko cetere pli kaj pli reduktita. Ĝia tutmonda influo malpliiĝis tre signife, precipe en Afriko. La orientaj landoj kaj la baltaj landoj, ĵus integriĝintaj en EU kaj ankaŭ en NATO, nur fidas la usonan pluvombreton kaj estas bonegaj studentoj de Vaŝingtono en aferoj de defendo. Krome, frakturoj koncerne la internan politikan situacion de membroŝtatoj iom post iom aperis.

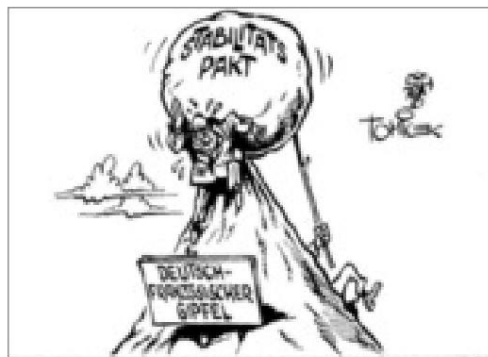
La leviĝo de la ekstremdekstro nun evidentiĝas ĉe ene de EU, ĝis konduki al la partopreno de tiuj reakciaj politikaj fortoj en naciaj registaroj, kiel en Italio aŭ Hungario, lando favora al Vladimir Putin. Fine, grava elemento, Unuiĝinta Reĝlando forlasis EU la 31-an de januaro 2020 sen tuj profiti de ĝi: cikle la malneta MEP de ĉi tiu lando kuntiriĝis je 5,5% en 2020 antaŭ rekuperi Ekde.

Due, la ekonomia integriga politiko havis kaj havas seriozajn limojn. Unuflanke, ĝi kaŭzis malindustriiĝon de Eŭropo – Germanio kaj Francio perdis respektive 2,6 kaj 3,1 milionojn da industriaj laborpostenoj de 1991 ĝis 2012 – kiu metas EU en dependecon de triaj landoj por strategiaj provizoj kiel medikamentoj. Se la kreado de eŭrozono trudis dum kvaronjarcento unuopan monpolitikon al dudek el la dudek sep membrolandoj de EU, koste de tre gravaj oferoj de la ŝtatoj kaj popoloj de Suda Eŭropo, precipe en la momento de la financa krizo de 2008-2010,

aliflanke, la SARS-Cov 2-pandemio devigis EU ĉesigi la kriteriojn de la Traktato de Maastricht kaj tial provizore rezigni pri devigita konverĝo de ekonomiaj politikoj kadre de la Pakto de Stabileco kaj Kresko.

de 1997.

En 2023, la Eŭropa Komisiono ellaboris du regularojn kaj direktivon celantajn reformi la buĝetajn aranĝojn respektotajn de membroŝtatoj, esperante ke ili vere ekposedos ilin en la estonteco. Ŝtarpolitikoj verŝajne dislokigi publikajn servojn do restas trafaj kaj povas denove intensiĝi, kiel okazas en Francio. La salo daŭre brulos kaj profundigos la vundojn.

Post la planita dislokiĝo de Jugoslavio en la 1990-aj jaroj, Eŭropa Unio - inkluzive de EU, konfrontita kun siaj internaj limoj kaj internaj politikaj rompoj, denove spertas la koston maron de la tiel nomata altintensa milito en Ukrainio, koro - konflikto kiu daŭras dum du jarojn kaj kaŭzis la morton de ĉirkaŭ cent mil soldatoj kaj ĉirkaŭ 30 000 civiluloj.

En novembro 2004, la elekto de Viktor Janukoviĉ kiel Prezidanto de la Ukraina Respubliko estis kontraŭbatalita fare de lia kontraŭulo Viktor Youtchenko same kiel duonmiliono da manifestaciintoj kolektis sur Independence Square en Kyiv. La kasacia kortumo nuligis la rezultojn de la voĉdono kun la beno de pluraj okcidentaj registaroj. Fine de nova konsulto estis elektita Viktor Youtchenko, kiu antaŭe profitis de 65 milionoj da dolaroj de Vaŝingtono.

Jam en 2005 ĝi postulis proksimiĝo kun Eŭropa Unio sed montriĝis nekapabla bremsi la krizon de 2008-2010. En 2010, tre nepopulara, li estis venkita de Viktor Janukoviĉ kiu revenis al la potenco kaj suspendis la asociinterkonsenton finitan kun Eŭropa Unio. Fine de 2013 kaj komenco de 2014, nova tiel nomata revolucio, farita kun la helpo de la usonaj sekretaj servoj kaj usonaj sekurecaj kompanioj, kaŭzis la eksigon de Viktor Janukoviĉ Reprezalio, kun la subteno de la ruslingva loĝantaro de Donbaso, Rusio invadis Krimeon en 2014, teritorion administre ligitan al Ukrainio en 1954 fare de la sovetia registaro. Post jardeko da okcidentaj provokoj komenciĝis la rusa-ukrainia milito.

La 21-an de februaro 2022, Rusio proklamis la sendependecon de Donecko kaj Lugansk kaj sendis soldatojn al orienta Ukrainio. La 24-an, Vladimir Putin ordonis la invadon de la tuta lando kaj faris intensajn bombadojn. Latenta ekde

2014, la "speciala milita operacio", riproŝnda principe, subite plifortiĝis, en 2022, kaj transformiĝis en tiel nomatan altintensan militon. Ĝi rapide prenis la kaptadon de la mortigaj konfliktoj de la 20-a jarcento: ekde 1915 ĉe la Okcidenta Fronto de la Unua Mondmilito, rusaj kaj ukrainaj trupoj entombigis sin laŭ mil-kilometra frontlinio. Tre malmolaj bataloj okazis por la regado de certaj urboj, aŭ eĉlokoj, kiuj en si mem ne prezentis ajnan gravan strategian intereson. Militkrimoj punktis la konflikton, kies fino ne ŝ ajnas proksima.

Malgraŭ tiu ĉi krizo, senprecedenca en ĉi tiu skalo ekde 1945, deveninte de sia Olimpo, Usono nun petas Eŭ ropon alfronti sian propran defendon, almenaŭ parte. Tamen, Eŭ ropon, ekonomie potenca sed interne delikata, estas politika nano malgraŭ la federalismaj revoj de la plej fervoraj subtenantoj de Eŭropa Unio, ĝia plej grava parto: la komuna defenda projekto do restas ĥimero, en 2024 kiel en 1954 kiam la skizo. La traktato de la Eŭropa Defenda Komunumo (EDC) de 1952 malsukcesis pro la rifuzo de Francio ratifi ĝin.

Sub ĉi tiuj kondiĉoj, la kresko de milita elspezo laŭ la peto de Usono nutros politikajn diverĝojn ene de EU-membroŝtatoj. Ĝi ankaŭ pezos sur la naciaj ekonomioj de la Unio, en kunteksto markita de la kresko de la kosto de importado de fosiliaj energifontoj el Usono kaj la partneroj de Rusio tra kiuj pasas liveroj de rusa gaso kaj petrolo, ĉefe Barato, Ĉinio, kaj, en pli malgranda mezuro, Turkio. Dum EU kaj pli vaste la resto de Eŭropa supozeble enhavas rusajn ambiciojn, la BRICS konsistigas la kadron por protekti la eksteran komercon de Rusio kaj havigas al Barato kaj Ĉinio aldonajn rimedojn, malprofite de la du ĉefaj EU-landoj - Germanio kaj Francio - kaj Britio. Resume: la procezo de malfortigo de Eŭropa verŝ ajne daŭros.

Ekster Eŭropa, aliaj krizoj vekigis aŭ minacas ĉe la horizonto

Antaŭ ĉio, la influzono de postsovetia Rusio ankaŭ spertas kelkajn frakturojn. En decembro 1991, tri el la fondŝtatoj de Sovet-Unio - Rusio, Belorusio kaj Ukrainio - kreis la Komunumon de Sendependaj Ŝtatoj (CIS), kiu inkludis dek du membrojn. Nur la tri baltaj landoj tiam rifuzis aliĝi. Kun la tempo, kvar el tiuj landoj forlasis la CIS, Kartvelion en 2009, Moldavio en 2023, Turkmenion en 1993 kaj Ukrainion en 2018.

Du el la ok ceteraj membroj de la nuna CIS estas en konflikto ekde la jaroj tuj antaŭ la forpaso de Sovet-Unio. Armenio kaj Azerbajĝano

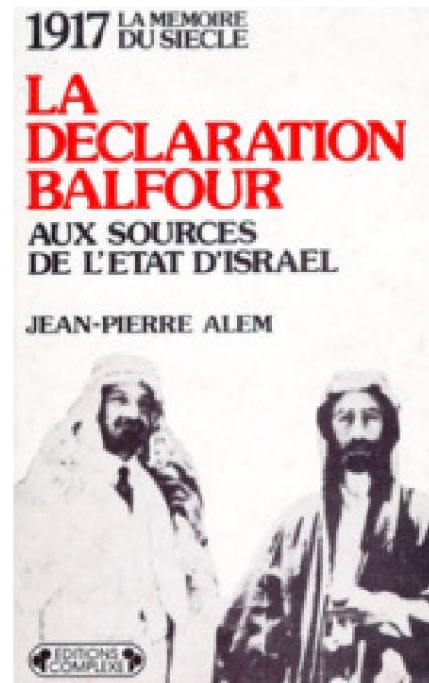
pridisputata kontrolo de la armena enklavo de Montara Karabaĥo, teritorio oficiale ligita al Azerbajĝano. Post la unua milito de 1988 ĝis 1994, dua kolizio okazis en 2020 ĉe la fino de kiu Azerbajĝano pelis la tutan armenan loĝantaron de Montara Karabaĥo en ekzilon en Armenio, t.e. 120 000 homojn. En 2023, la Erevana registaro distanciĝis de Rusio kiu, laŭ ĝi, ne ludis sian rolon kiel regiona potenco por eviti konflikton kaj la eliron de dekmiloj da loĝantoj de la enklavo. En realeco, la armenaj aŭtoritatoj lasis la separatistojn de Montara Karabaĥo al sia sorto dum rusa interpozicioforto de 2,000 viroj estis tie.

Due, ankoraŭ varmaj dum tri kvaronjarcentoj, la ardaĵoj de la fajro de Palestino estis subite revivigitaj en oktobro 2023 kaj alportitaj al grado de inkandesko neniam atingita en la pasinteco. Hamas, la politika-armea organizaĵo proksima al la Islama Frateco, al kiu la juda ŝtato konfidis la administradon de la Gaza Zono en 2005, faris armean trudeniron en la israelan teritorion, superŝutitan de militkrimoj kaj kaptoj de ostaĝoj, civiluloj kaj soldatoj. Tuj, la registaro de Israelo respondis kun la oficialaj celoj liberigi la arestitajn en la Gaza-enklavo kaj ekstermi Hamas.

Ĉi tiu lasta militcelo malfacile realigebla, pro la nombro da Hamas-batalantoj kaj la subteraj instalaĵoj, kie ili sin protektas, la konflikto prenis senprecedencan turnon ekde 1947, la jaro de la dispartigo de Palestino antaŭ vidita de la plano de la Peel-Komisiono. de 1939 kaj validigita de UN, kun la aprobo de Vaŝingtono kaj Sovetunio.

LA KAMEROS DE LA OBSERVATORIO Ekonomia kaj Socia de la Libera Penso

La hodiaŭ a konflikto havas siajn radikojn en tiu ĉi vando enskribita en 1917 en la Balfour Deklaracio. En 1947, okazis amasa elirado de arabaj loĝantaroj el Palestino, senposedigitaj de sia tero kaj ekde tiam rifuĝinte en multaj tendaroj ĉie en la Proksima Oriento, kie 5,5 milionoj da homoj nuntempe pluivas. En 1967, Israelo invadis Cisjordanion, kiun ĝi okupis armee seninterrompe kaj iom post iom koloniigis ekde tiam, la starigo de israelaj familioj en Cisjordanio estis altigita per la Baza Leĝo de la 19-a de julio 2018 al la rango de "nacia valoro". .

En 2023, la tre intensaj kaj daŭraj bombadoj de la israela armeo kaŭzis, krom senprecedenca detruo de infrastrukturoj kaj konstruaĵoj en ĉi tiu teritorio, al masiva delokiĝo de la loĝantaro de Gazao de la nordo al la sudo de la enklavo dum La transdono. de humanitara helpo al gazanoj estis sisteme malhelpita kaj malsato estis organizita en la rifuĝejoj post la suspendo de financado por la UNWRA fare de la ĉefaj okcidentaj kontribuantoj, inkluzive de Francio.

Tiu ĉi kaptada rapido de aparte delikata israela registaro sub la influo de religiaj fanatikuloj devenas kaj de miro pro la Hamas-intrudo de la 7-a de oktobro, unua ekde 1948, kaj de la profunda kontestado de ĝia interna politiko fare de la loĝantaro, precipe malamika al la reformo tendencante subigi la Superan Kortumon al la plenuma povo. Ekstere, ĝi produktas la efikon de grapolbombo.

Unuflanke, ene de la pligrandigita BRICS-grupo formiĝas irana-rusa akso kontraŭ Israelo dum ĉi tiu profundigas sian subtenon al Palestino kaj intensigas sian kritikon kontraŭ la juda ŝtato. Aliflanke, grava membro de la BRICS prenis grandan diplomatian iniciaton: Sudafriko resendis la aferon al la Internacia Kortumo de UN (ICJ), kiu publikigis decidon avertante Israelon kontraŭ ĝia respondeco en la komisiono de genocido en Gazao. Fine, en la tuta mondo, inkluzive en Usono sed ankaŭ tre potence en la landoj de la Sudo, estas grandega ĥoro de protestoj.

Sen retiri sian senkondiĉan subtenon al Israelo, la armita brako de Usono en la Proksima Oriento, Vaŝingtono estas devigita pagi al sia ponto por montri minimuman moderecon. Tamen Ameriko ne intencas suferi alian malvenkon

nerekte ĉesigante ĝiajn armiliveraĵojn al Israelo, kies stoko de municioj permesas al ĝia armeo daŭrigi sian ofensivon en Gazao dum malpli ol semajno. Sekve, portante la ŝarĝon de liverado de armilsistemoj al la juda ŝtato, kiu ĝis nun estas malamika al ajna batalhalto, ĝi suferas rekompence la indignon kaj izolitecon, kiuj pezas sur la israela registaro same kiel la sekvojn de interna rompo kun granda segmento de la usona loĝantaro, inkluzive de sindikatoj kaj parto de la junularo ĉeestanta la plej prestiĝajn universitatojn.

Trie, ĉi tiuj intensaj militoj nuntempe limigitaj al malsamaj partoj de la mondo eble konsistigas la anoncon de pli larĝa incendio pli-malpli longtempe, metante Ameriko kaj Eŭropon en relativan malfortecon kun la eŭraziaj aŭ aziaj potencoj, precipe Ĉinio kaj Rusio. Oni starigas armeajn bazojn sur insuloj situantaj en la sudo de la samnoma maro, precipe en Hajnano. Ĝi regule organizas manovrojn de sia floto tra la tuta areo, precipe proksime de Tajvano kiel dum la vizito de senato Nancy Pelosi, Parolanto de la Ĉambro de Reprezentantoj de Usono, en 2022. Dum tiuj ekzercoj, ĝi sendis misilojn en la ekskluzivan ekonomian zonon de Japanio, kio perforte protestis.

Kvankam foje maloportuna, ĝia aliancano Nord-Koreio, kiun ĝi forte subtenas ekonomie, pligrandigas siajn provokojn ankaŭ pafante longdistancajn misilojn. Koncerne Rusion, kanceliero Olaf Scholz antaŭ diras militon inter Eŭropo kaj ĉi tiu lando ene de kvin ĝis ok jaroj. Ĉi tiu antaŭdiro meritas esti prenita serioze.

*

La 21-an de oktobro 2021, la Nacia Federacio de Libera Penso (FNLP) publikigis deklaron titolitan "La Venonta Milito". La ĵus farita mondvojaĝo konfirmas la validecon de pozicio, kiun la eksplodo de la intensa fazo de la rus-ukrainia konflikto konfirmis kvar monatojn poste. Tio ĉi konfrontiĝo, simila al tranĉa milito en la tagiĝo de la 20-a jarcento, senprecedenca sur eŭropa grundo ekde 1945, ne nur esprimas teritorian disputon. Ĝi konsistigas la unuan ŝanĝon de tre profunda ŝanĝo en la mondo rezultanta de la Dua Mondmilito kaj poste la Falo de la Berlina muro.

Ĝi anoncas aliajn grandskalajn telurajn movadojn, se nenio estas farita. Ĝi venas, fakte, de la bone establita malkresko, kaj ekonomia kaj politika, de okcidentaj imperiismoj, grandaj kaj malgrandaj, por la profito de nacioj restarigantaj sian brilon de pli-malpli malproksima pasinteco, Ĉinio kaj en malpli granda mezuro Rusio, malantaŭ kiu viciĝas la landoj de la Sudo. La lastaj ankaŭ invitas sin timeme sed en maniero

insista ĉe la tablo de la potenculoj. Precipe, la plej multaj el ili intence decidis ignori la ĥoron de okcidentaj riproĉoj kontraŭ Rusio kaj subteni la palestinan popolon kontraŭ Israelo. Iuj ankaŭ decidis plifortigi la BRICS-grupon, kiu reprezentis preskaŭ trionon de la monda ekonomio en 2023.

Por malligi ĉi tiun sufokon, kompensi la perdon de merkatoj nun kaptitaj de aliaj, precipe Ĉinio kaj la BRICS, kaj revivigi la kapitalisman ekonomion, malgraŭ la monto de ŝuldo minacanta kolapsi, Usono kaj NATO multobligis la signojn premantajn militon, vastigis sian influkampon al la Oriento de la Malnova Kontinento, puŝis por pligrandigo de buĝetoj dediĉitaj al defendo kaj klopodis impliki EU pli en la kosto de operacioj nuna aŭ estonta militistaro, kvankam ĝi restas politika nano, krome dividita sur la federalisma projekto.

Jam, la duflankaj defendinterkonsentoj ĵus subskribitaj de Francio, Germanio kaj Britio kun Ukrainio atestas la stafetadon prenita ne de la EU, sed la du ĉefaj landoj ĉirkaŭ kiuj ĝi estas bazita kaj iama membro de senmanka atlantisma lojaleco. Detruis superabundan kapitalon por haltigi la longtempan malkreskon de la profitkvanto kaj okupiĝi pri investoj senrilataj al la realaj bezonoj de la loĝantaroj, kondiĉe ke tiuj orientiĝoj estas kongruaj, restas la klasikaj receptoj de Imperiismo por atingi ĝiajn celojn agas de ĝia centro aŭ ĝia proksima periferio.

Tamen ni ne konkludu el ĉi tio, ke la malluma estonteco, kiu ŝajnas aperanta ĉe la horizonto, estas skribita anticipe. La reagoj de la homoj konsistigas faktoron kapablan profunde ŝanĝi la situacion. Ĉirilate, grandskalaj movadoj ŝajnas skizi formojn de rezisto, kiujn oni devos kalkuli. La jardeko 2010 ĝis 2019 markas turnopunkton ĉirilate. En 2011, post la tutmonda financa krizo de 2008, la araba mondo spertis pliiĝon de protestoj direktitaj kontraŭ la registaroj kaj reĝimoj en loko, submetitaj al imperiismo kaj koruptaj.

La tunizia revolucia procezo, malfermita per la senmovado de la legomvendisto el Sidi Bouzid, disvastiĝis al Egiptio kaj aliaj arabaj landoj. Tiu ĉi movado spertis postŝokojn, sen daŭra manko de politika strukturado, ĝis la koro de okcidentaj landoj: Indignés en Hispanio, Occupy Wall Street en Usono, Nuit Debout dum la diskuto pri la leĝo El Khomri, tiam Yellow Vests In. Francio. En januaro 2015, la grekoj eĉalportis al potenco la Syriza partion kiu, antaŭ perferdi la

Grekaĵoj, prezentis sin kiel la rezolutan kontraŭ ulon de la ŝtataj politikoj truditaj al Grekio fare de la IMF kaj la EU ĉe germana prohibicio precipe.

Ĉi tiu ondo de protestoj havis signifajn efektojn ankaŭ en la landoj de la Sudo: Kolombio, Ĉinio aŭ Haitio ekzemple koncerne Latin-Amerikon; Libano kaj Alĝerio en 2019, kun prezidento Bouteflika devigita ekstari.

Ĉi tiuj multfacetaj mobilizoj ŝajne rondiras ĉirkaŭ la samaj postuloj: defendo de salajroj, batalo kontraŭ sociaj malegalecoj, malakcepto de ŝtataj politikoj, aspirado al vera demokratia vivo, denunco de korupto kaj privilegioj, ekpostulo pri solvo de la nacia demando, kiel en Katalunio.

Ankoraŭ grava hodiaŭ, kiel pruvas la potencaj strikoj en Anglio en la somero de 2023, ili prenis aliajn enhavojn. Tiel, vasta kontraŭ milita movado okazis ne nur en Germanio sed en Japanio, Aŭstralio, Irano kaj Usono.

Same, subteno por la palestina popolo estigas potencajn ondojn da protestoj tra la mondo. Se Jean Jaurès prave diris, ke "Kapitalismo portas militon en si, kiel la nuboj portas la ŝtormon", ne estas malpermesite pensi, ke ankaŭ homoj povas "bruligi ĉiujn sunojn".

Dominique Goussot

ĈU NUKLEARO ĈU MALPOLUITA KAJ EBLA MEDIA SOLVO?

Por respondi ĉ tiun koncernan demandon ni devas demandi aliajn du: kio estas malpurigaĉo kaj kio estas ekologia solvo? Ne ekzistas konsento pri la difino de ĉ tiuj du konceptoj.

Malpli polua ol kio? Pri kiuj malpurigaĉoj ni parolas?

Laŭ la vortaro de Le Robert, polui estas "malpurigi ĝin malsaniga, danĝera" kaj laŭ Larousse: "Degradigi la aeron, lokon, ion, igi ilin malsanigaj, danĝeraj per disvastigo de venenaj materialoj tie: La fabrikoj. poluis la riveron." Tiuj difinoj ne povas validi por karbondioksido kiu ne estas malpurigaĉo. Ĉe tre malaltaj koncentriĝoj de ĉ tiu gaso en la atmosfero, eĉse ili signife pliiĝis dum la pasinta duonjarcento, ĝi ne faras la aeron malsana aŭ danĝera, ĝi estas neniel toksa. Ĝi estas utila por plantoj, por biodiverseco, por agrikulturaj rendimentoj.

La akuzo nuntempe metita kontraŭ karbondioksido, kaj kiu fariĝas amaskomunikila obsedo, estas, ke pliiĝo de ĝia koncentriĝo akcentas la "forcejon" kaj pliiĝas la averaĝan temperaturon de la atmosfero. Ĉ tio estas tute aparta afero de poluado, kiu ne malhelpas la amaskomunikilaron feliĉe konfuzi la terminojn kaj trakti CO2 kiel "malpurigaĉon".

Ĉ tiu unua difino kondukas al alia: kio estas "ekologia solvo"?

Larousse donas la jenajn du difinojn de la adjektivo ekologia: 1. Rilata al ekologio aŭ pretendi esti parto de ĉ tiu scienco.
2. Kiu respektas la medion.

Estas evidente, ke la demando pri la "ekologia solvo" rilatas al la dua difino, kaj en la nuna kunteksto ĝi povas esti tradukita kiel "kiu ne poluas kaj ne elsendas CO2".

La demando pri CO2

La ĝenerala principo de atomcentraloj estas uzi la kontrolitan fisian de radioaktiva elemento (uranio aŭ plutonio) por boligi akvon kaj turni turbinon. Ĉ-lasta aktivigos alternatoron kiu produktas elektran kurenton.

Per kontrolita fisio ni celas la saman procezon kiel tiu ekigita en atombombo, sed konsiderinde malrapidigita. La eksploda procezo de la ĉena reago

estas konvertita en simplan varmoliberigon. Ĉi tiu varmo estas la energifonto de la planto. La brulaĵo estas do fendebla materialo (ekzemple uranio 235) kiu disiĝas en plurajn eblajn pli malpezajn elementojn: Kriptono, rutenio kaj stroncio. Ili konsistigas "nuklean rubon". Tiuj estas parte radioaktivaj kaj toksaj kaj tial devas esti stokitaj.

Atomcentraloj ne eligas CO₂, nur akvon kaj akvovaporon.

Ĉi tiuj du formoj de akvo cirkulas en cirkvito tute aparta de la fendebla materialo

kaj estas tial ne radioaktivaj, krom hazarda poluo per likoj de radioaktiva produkto en sia cirkvito. Se ni atribuas gravecon al la liberigo de CO₂ en la atmosferon (pri kiu la amaskomunikiloj "konsciigas la civitanojn" matene, tagmeze kaj vespere same kiel nokte por sendormuloj), tiam nuklea energio estas energio "propra".

Ĉi tiu foresto de rekta produktado de CO₂ en la atmosfero ne kontentigas la ekstremistojn de "karbona spuro", kiuj postulas travideblecon pri la CO₂ elsendita per sia konstruado, per sia bontenado kaj per sia detruo ĉe la fino de sia vivo. Kion ni scias pri ĝi?

Laŭ la EDF, la karbonemisioj de elektrocentraloj estas 4 gramoj per kilovato produktita. kompari kun la 1050 gramoj da CO₂ je kilo vatoĥoro produktitaj de perkarba elektrocentralo (263 fojojn pli), kaj la 418 gramoj da gascentraloj (100 fojojn pli).

Se ni komparas ĝin kun industrioj kiuj estas kreditaj esti virtaj de naturo kiel ekzemple hidrelektro, ni ricevas la sekvan tabelon:

Ĉu nuklea energio estas malpli polua kaj ebla ekologia solvo?

Fonto	Gramoj da CO2 per KW produktita
Karba fabriko	1050
Gasfabriko	418
Hidrelektra centralo	24
Fotovoltaika suna	24
Tutmonda nuklea energio laŭ la IPCC	12
enmara vento	11
Franca nuklea energio laŭ EDF	4

Tablo 1: karbonpiedsigno de diversaj metodoj de elektroproduktado

Estas multaj polemikoj ĉirkaŭ ĉi tiuj figuroj, kiujn mi donas kiel indikon. Tamen, entute, nuklea energio aperas inter la ĉampionoj de senkarbonigo. Ĉi tiuj statistikoj malsanigas kontraŭ nukleajn homojn, kiuj estas samtempe mortigantoj de CO2, ĉar el la vidpunkto de "forcej-efikaj gasoj" nuklea energio verŝajne estas la plej pura energio.

La demando de radioaktiva rubo

La ĉefa komuna malavantaĝo de nuklea elektroproduktado estas la generacio de radioaktivaj kromproduktoj ofte referitaj kiel "rubo". Ilia konservado prezentas teknikajn problemojn kaj problemojn de socia akceptebleco. Ĉi tio ne estas aprioraj mediaj problemoj, sed ili povas esti sentitaj kiel tia.

En Francio: 1,64 milionoj da kubaj metroj da radioaktiva rubo fine de 2018, 1,76 milionoj kubaj metroj en 2021. Kubo kun flanko de 121 metroj aŭ 470 olimpikaj naĝejoj. Ĝi estas sufiĉe konsiderinda kaj kompreneble levas la demandon pri ilia konservado aŭ ilia reprocessado.

Notu, ke el ĉi tiu kvanto nur 60% venas de nukleaj centraloj.

De la ceteraj 40%, 27% venas de esplorado (ĉefe CEA) kaj 9% de

armilaro. La ceteraj 4% venas de diversaj industrioj kaj medicino. Ili estas la objekto de duobla klasifiko:

- Laŭ la intenseco de la radioaktiveco: TFA, FA, MA, HA, tio estas tre malforta, malforta, meza kaj alta aktiveco.
- Laŭ ilia duoniĝotempo: VTC, VC, VL por Tre Mallonga Vivo (malpli ol 100 tagoj), Mallonga (sub 31 jaroj) kaj Longa (pli ol 31 jaroj).

Ilia distribuo estas ilustrita en Figuro 1.

Izotopo	Meso atoma	Akronimo	Ŝtato	Intenseco	Duonvivo
Torio 231		231-a	solida	10.103 Bq.g-1	703 milionoj da jaroj
Radono	223	223 Rn	gasa	5.73x10 ¹⁵ Gbq	4 tagoj
Karbono 14		14C	solida	165 Gbq	5730 jaroj
Plumbo	209	209 Pb	solida	neniu	3.2 horoj
Plumbo	208	208 Pb	solida	neniu	-
Plumbo	206	206 Pb	solida	neniu	-
Bismuto	210	210 Bi	solida	neniu	-
Fluoro	23	23F	gasa	neniu	2.23 sekundoj
Tricio	3	3 H	gasa	neniu	12.32 jaroj

Tabelo 2: kadukiĝoproduktoj de uranio 235

Ili estas gisitaj en betono aŭ limigitaj en bareloj. Ĝis 1982 ili estis subakvigigitaj en tre profundaj oceanoj (ili estas ankoraŭ tie), operacio nun malpermesita. LA Pli alta aktiva rubo ankaŭ devas esti malvarmetigita. Ĉi tiu estas la rolo de "naĝejoj" surfaca stokado de la Hago-fabriko kiu estas nuntempe tre proksima al la saturiĝo. La administrado de ĉi tiu rubo estas konfidita al ANDRA (Nacia Agentejo por la administrado de Aktiva Radio-Rubo). Estas ĉi tiu agentejo kiu generis la CIGEO-Projekton de profunda geologia stokado en la komunumo Bure (Meuse). La sekureco de ĉi tiu

Ĉu nuklea energio estas malpli polua kaj ebla ekologia solvo?

nukleaj instalaĵoj inkluzive de rubo estas certigita fare de la ASN (Agentejo pri Nuklea Sekureco).

Malaltnivela rubo estas administrata de CIREs (Industria Regrupiĝo, Stokado kaj Stokcentro) en Morvilliers en Aube. Ĉi tiuj ĉefe konsistas el vestaĵoj, gantoj kaj poluitaj ekipaĵoj. Tamen, ĝi estas la Deep Geological Burial Project (CIGEO) kiu generis la plej grandan konflikton.

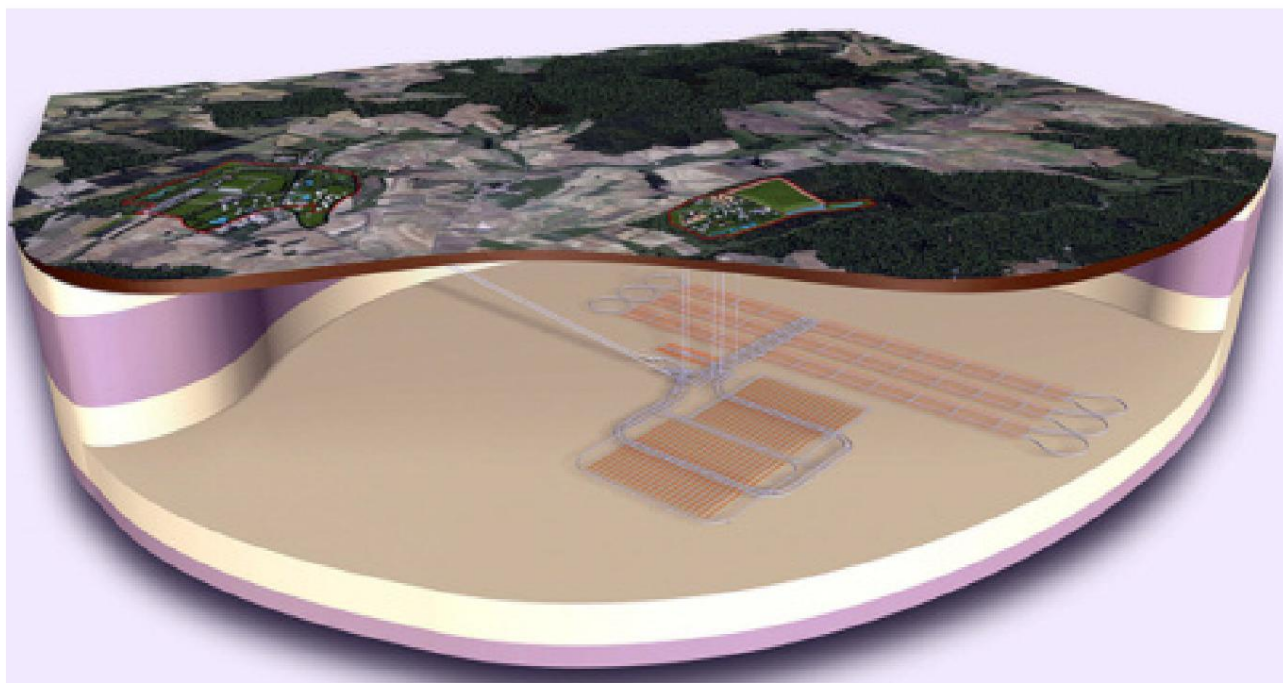
Profunda geologia entombigo

Koncernas altan kaj mezajn agadon kaj longdaŭran rubon. Ili reprezentas 10% de la totala volumo traktenda, t.e. 176.000 kubaj metroj, sed el tiu totalo nur 3% koncernas, la resto estas limigita en "naĝejoj" en La Hago. Ĝi konsistas el stokado en profunda geologia tavolo. Tiu ĉi solvo estis voĉdonita de la parlamento en 2005 kaj modifita en 2015. La loko de Bure en Loreno estis elektita pro la ĉesto de profunda, ampleksa kaj tre dika tavolo de argilo je profundo de kvincent metroj.

Laŭ Greenpeace, kiu instruas je granda elspezo (aŭ eĉ troŝarĝo), ĝi estas malbona solvo kaj ĉukaze "neniu ŝi trovis solvon". Afiŝoj de Greenpeace proklamas: "neniu solvo" kaj, kompreneble, kiam ni ne volas, ke estu solvo, ne ekzistas solvo.

ne havas unu.

Greenpeace asertas ankaŭ, ke ASN mem eligis kritikan opinion. Kiam ni konsultas lian opinion, ni legas, antaŭ ĉio, ke: "la metodo elektita por starigi la inventaron de rubaĵoj stokotaj en la Cigéo-instalaĵo retenata de ANDRA ĉe la stadiono.

DOS estas kontentiga"; tamen, kun rekomendoj por plibonigo. Ekologista blogo, Futura, ankaŭ deklaris ke "la Bure-ejo devos daŭri cent mil jarojn!" supozante totalan forlason de rubo sen ajna monitorado dum dekoj de miloj da jaroj.

Tamen, la raporto de ASN konkludas: "ASN konsideras, ke a) la projekto ĝenerale atingis kontentigan teknologian maturecon en la fazo de dosiero de sekurecaj elektoj; b) la dosiero de sekurecaj elektoj estas dokumentita kaj subtenata kaj konsistigas gravan progreson kompare kun la dosieroj "argilo 2005" kaj "mejlô tona 2009", kiuj estis la temo de la opinioj de ASN de la 1-a de februaro 2006 kaj la 26-a de julio 2011 menciitaj supre.

Dum ĝi precizigas: "ASN opinias necesa, ke la aplikaĵo a dosiero pri kreado prezentu kaj pravigu la strategion pri instalado-monitorado kaj la efektivigendajn rimedojn". Tiel emfazante, ke ne temas pri lasi stokadon neatendita. La postulata horizonto de cent mil jaroj lasas perpleksa kaj preta rideti: kiu scias, kie estos la Homaro en tiel malproksima tempo?

La risko de grava atomakcidento

Nukleaj akcidentoj estas klasifikitaj en 7 niveloj, la plej grava, ilustrita de la katastrofoj de Ĉernobilo (1986) kaj Fukuŝima (2011), konsistas el disfandiĝo de kerno de elektrocentralo, kaŭzante grandegan nivelon de radioaktiveco kaj radioaktiva poluado en radiuso de pluraj dekoj da kilometroj. Por resumi la historion de konataj akcidentoj: – 1957: eksplodo de stokujo de reprocesejo en Kyshtym (antaŭe

Sovetunio) - nivelo 6

– 1979: reaktorkerndisfandiĝo en Three Miles Island (Usono) - nivelo 5

– 1986: Ĉernobil (iama Sovetunio) – nivelo 7

– 2011: Fukushima (Japanio) – nivelo 7

La franca atomfloto registras averaĝe 1 ĝis 2 nivelo 1 okazaĵojn per reaktoro jare. Ekde 2000, tri nivelo 2 okazaĵoj estis observitaj kaj unu nivelo 3, tial relative bone kontrolita.

Koncerne la akcidenton de Ĉernobilo, unu el la plej gravaj iam konataj, ni estas absolute konfuzitaj de la kaskado de homaj eraroj, kiuj kaŭzis la akcidenton kaj de la nekredebla kaj krima amatoreco kun kiu ĝi estis traktita. Estas tutaj filmoj kaj libroj rakontantaj la ĉenon de tiuj eraroj kaj la inercion de la Sovetunia burokratio por respondi adekvate, sen mencii la intencan oferon de kohorto de laboristoj kaj la devigan delokiĝon de la najbara loĝantaro. Se tiu ĉi sperto estas terura, ĝi bedaŭrinde antaŭsignas la riskojn al kiuj iu malstreĉo en la

prizorgado. Ĝi lasta estis burokratia en Sovetunio, ĝi privatiĝas en Francio kaj aliaj landoj, kio malfermas la pordon al ekstreme danĝeraj mallongdaŭraj profitecaj celoj.

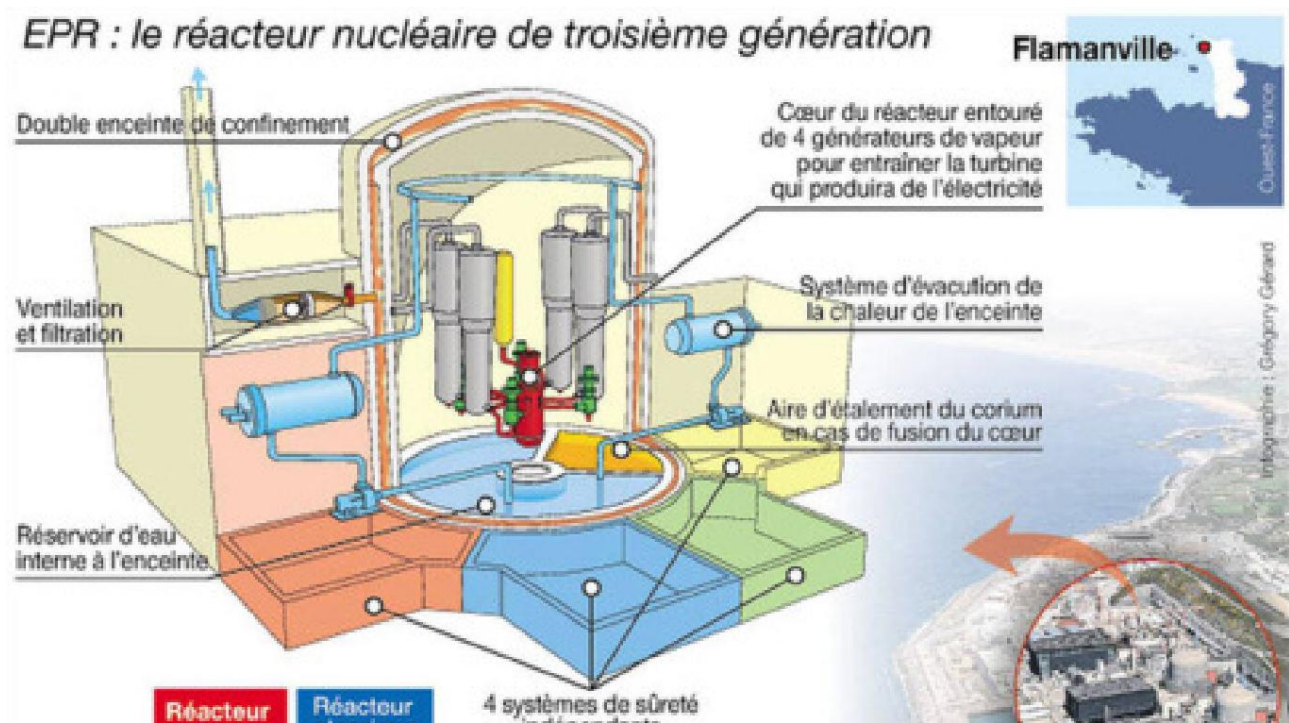
Koncerne Fukushima, la origino de la katastrofo radikas en eraro en dezajno kaj riska taksado. En vulkana lando, submetita al tre perfortaj tertremoj kaj ruinigaj cunamoj, la protekta ŝranko de la elektrocentralo estis nesufiĉe alta, kio permesis al ĝi esti dronita de la terura cunamo de 2011.

Rimarku, tamen, ke la mortoj kaj zitaĵoj de ĉi tiu atomakcidento estis etaj en nombro kompare kun la giganta masakro kaj zitaĵoj de la cunamo. Sed, ĉi tie denove, najbaraj loĝantoj devis haste forlasi siajn hejmojn kaj trovi novan loĝejon kiel eble plej bone aliloke. Ĝi estis sufiĉe drameca.

Rimarku, tamen, ke el 443 elektrocentraloj funkciaj tra la mondo, ekzistas nur kvar gravaj akcidentoj superantaj la nivelon 5. pro la amplekso de la damaĝo kaj la rezulta poluo, tiuj evidente estas kvar tro multaj.

La antaŭvidebla evoluo de nuklea elektroproduktado

Konstruitaj antaŭ 50 ĝis 70 jaroj, nunaj nukleaj centraloj maljuniĝas kaj prezentas problemojn de malnoviĝo aŭ eĉ malmuntado. La demando pri ilia anstataŭigo ŝprucas. La vojoj por evoluo estas tro multaj por esti koncize menciitaj ĉi tie. Du sektoroj estas eblaj: la plibonigo de fisiaj elektrocentraloj kaj la perspektivo de uzado de nuklea fuzio.

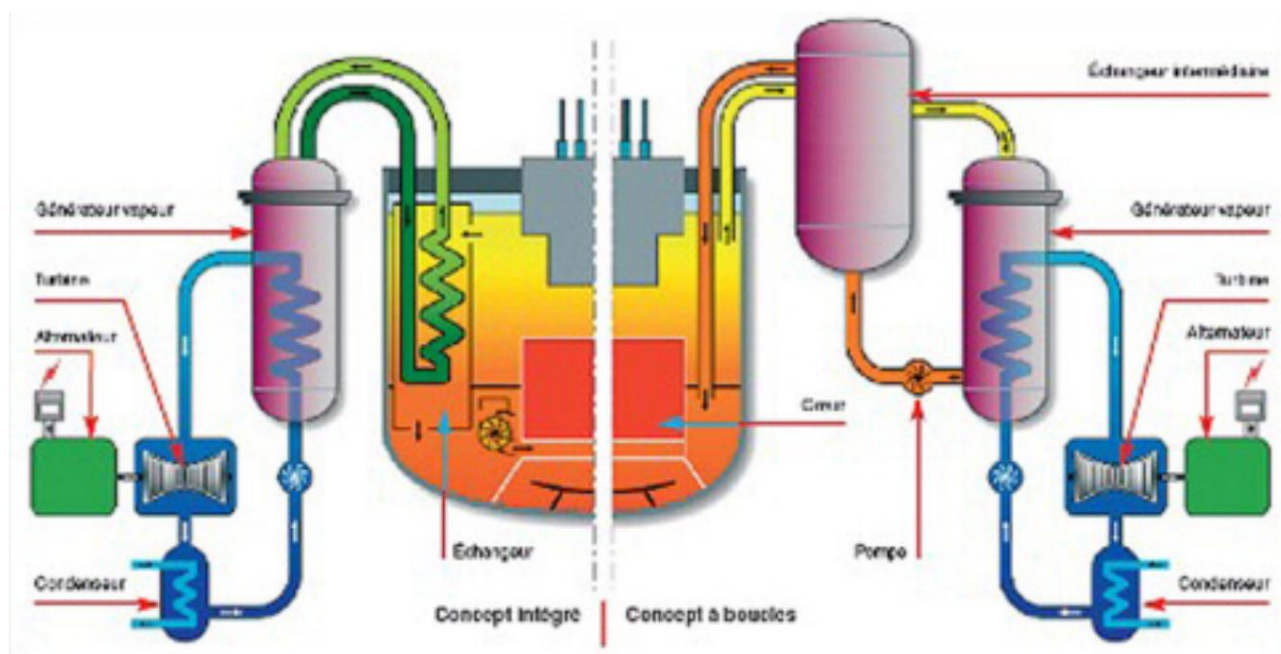

Por la plibonigo de fuziaj elektrocentraloj, ni povas mencii tri ĉefajn vojojn: bredantaj reaktoroj, mikrocentraloj kaj EPR-oj. Reproduktaj reaktoroj estis teorie kapablaj je regenerado de nuklea fuelo, inkluzive de rubo. La franca projekto de Creys-Malville, super fenikso, estis definitive forlasita en 1997 sub premo de la ekologiaj partioj sed ankaŭ post tre granda nombro da nebone solvitaj teknikaj problemoj kaj problemaj okazaĵoj. Opozicio al tiu teknologio estis la temo de pluraj manifestacioj punktitaj per gravaj kolizioj kun la policrupoj.

Ĉi tiu teknologio estas disvastigita tra la mondo kaj ĝia uzo denove estas pripensita en Francio. Mikroenergiaj centraloj estas malgrandaj nukleaj strukturoj kopiitaj de tiuj kiuj funkciigas atomŝipojn (submarŝipoj kaj aviadilŝipoj). Ĉi tiu evoluo estas vaste studita en Britio. Ilia ĉefa intereso estas konsiderinde limigi la surradiitajn areojn okaze de grava akcidento. Nuntempe ekzistas 3 EPR-oj (Eŭropaj Presurigitaj Reaktoroj), tre altaj elektrocentraloj, en la mondo. En Francio, tiu de Flamanville pliiĝis konstruokazaĵojn kaj eksplodis kostojn. Ne estas klare kiam ĝi fine estos metita en servon. Ĝi iom similas al la kontraŭa vojo de mikrocentraloj, tiu de koncentriĝo de potenco.

Restas la espero de la kunfandiĝo, kiu progresas sufiĉe malrapide. Ebla fonto de neelĉerpebla energio, ĝi prezentas ekstreme malfacilajn teknologiajn problemojn. Estas necese limigi plasmon levitan al pluraj milionoj da gradoj kaj konservi la fuzian reagon inter du "pezaj" hidrogenatomoj, deŭterio kaj tricio donanta heliumatomojn liberigante neŭtronon. Ĝi estas la kopio de kio okazas ene de la suno. La projekto

Ĉu nuklea energio estas malpli polua kaj ebla ekologia solvo?

internacia ITER situas en Francio apud Cadarache. Ĝa akronimo signifas: Internacia Termonuklea Eksperimenta Reaktoro. La projekto spertis plurajn buĝetajn restriktajn dum sia evoluo.

Se ĝi povis produkti elektron kun la antaŭ vidita potenco, ĝia funkciado estas nuntempe limigita al daŭ ro de kelkaj minutoj.

Daŭ ripovo

La radioaktivaj elementoj nuntempe uzataj (Uranio, Plutonio) ne estas fosiliaj brulaĵoj, sed minindustriaj rimedoj, kaj do elĉerpeblaj. Laŭ la RGN (Revue Générale Nucléaire) "La ekzameno de nunaj rimedoj, en la lumo de la historio de pasintaj malkovroj same kiel la evoluo de teknikoj, montras ke nuklea energio havas la rimedojn necesajn por sia funkciado dum la venonta jarcento, eĉse ni duobligu la nombron de reaktoroj en servo. Preter tio, estos prudente uzi la teknikon de rapidaj neŭ tronaj reaktoroj, kiu multobligas rimedojn je faktoro inter 50 kaj 100. La nuklea energio tiam fariĝos daŭrigebla energio, same kiel renovigeblaj energioj.

La provizantoj ne estas sen prezenti geopolitikajn problemojn fakte, la landoj produktantaj pli ol 100 tunojn jare estas Kazaĥio (28%), Kanado (20%), Aŭstralio (16%), Namibio (8%), Rusio (7%), Niĝero (6%), Uzbekio (5%), Usono (3%), Ukrainio (2%), Ĉinio (2%), Hindio (1%), Sudafriko (1%), Ĉeĥio (1%), Brazilo (1%) kaj Malavio (< 1%). En Francio, 80% de la provizo venas de kvar landoj: Kazaĥio (ĉirkaŭ 27%), Niĝero (ĉirkaŭ 20%), Uzbekio (ĉirkaŭ 19%) kaj Namibio (ĉirkaŭ 15%).

La metropolitena areo havis proksimume tridek uraniajn minejojn funkciigitajn de la fino de la milito ĝis la 1990-aj jaroj de la 20-a jarcento, sed estas nuntempe ĉiuj fermitaj. La lando do tute dependas de eksportaĵoj por sia nuklea elektroproduktado.

Konklude

Nuklea elektroproduktado estas, el ĉiuj energifontoj, la malplej produktiva el karbondioksido. En tempo de freneza amaskomunikilaro pri la dekarbonigo de la ekonomio, ĝi devus esti laŭ data. Bedaŭ rinde, ekde la 1970-aj jaroj ĝi estas la ĉefa besto de ekologiaj organizaĵoj, principe kontraŭ nukleaj.

Sur la industria nivelo ĝi certigas regulan, potencon kaj malmultekostan produktadon. Kvankam nerenovigebla, ĝia ekspluetebla horizonto ŝajnas tre vasta. La du ĉefaj problemoj, kiujn ĝi prezentas, estas malŝparo kaj la fantomo de grava akcidento.

Pri malŝparo, surfacaj stokaj solvoj estas en procezo de saturiĝo kaj ilia etendo povas esti kondamnita nur de la diversaj kontraŭ nukleaj asocioj, Greenpeace ĉefe. Profunda entombigo en stabilaj geologiaj tavoloj ŝajnas akceptebla solvo sen realaj danĝeroj, sed kontraŭas ĝin la samaj asocioj kun baterio da argumentoj, la plej multaj el kiuj sumiĝas al totala malbona kredo. Zorge limante ĝiajn rubaĵojn, nuklea elektro ne poluas, sed la amasiĝo de rubaĵoj vere prezentas problemon.

La risko de grava akcidento, siaflanke, povas esti evitita nur per senkompromisa prizorgado de la instalaĵoj. La privatigo de tio kaj la malengagiĝo de la ŝtato de la problemo enkondukas profitcelojn nekongruajn kun la necesa nocio de "nula risko". La plej granda danĝero de nuklea energio estas la kapitalisma administrado de la parko.

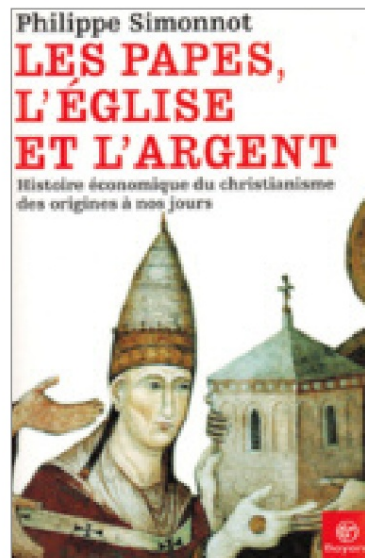
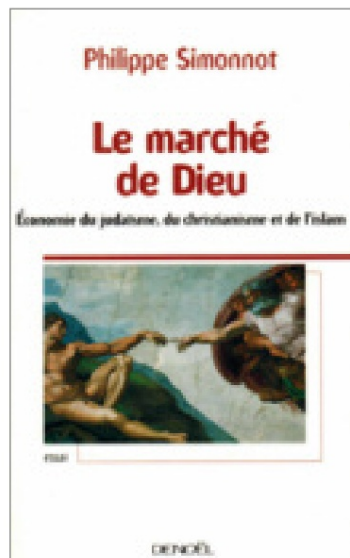
Tamen, ĉu ni povas kvalifiki nuklean energion kiel "ekologian solvon"? Ĉu tio ne havas multe da senco kiam ni parolas pri tre peza industria teknologio. Ĉar cetere la termino ne plu havas difinon krom "akceptebla de (politikaj) ekologiistoj" ĝi ne havas ŝancon esti kvalifikita kiel tia. Ni anstataŭe demandu nin ĉu ĝi estas utila por la loĝantaro.

Jean-Sébastien Pierre

(1) Opinio n-ro 2018-AV-0300 de la Nuklea Sekureca Aŭtoritato de la 11-a de januaro 2018 rilate al la dosiero de sekurecaj elektoj prezentita de Andra por la projekto Cigéo por stokado de radioaktivaj ruboj en profunda geologia tavolo.

Ĉu nuklea energio estas malpli polua kaj ebla ekologia solvo?

EKONOMIO KAJ RELIGIOJ

Ĉi tiu artikolo baziĝas sur du tre interesaj verkoj de Philippe Simonnot, verkoj cititaj en referenco ĉe la fundo de ĉi tiu teksto. La aŭtoro faras konstantan paralelon inter la ekonomio ĝenerale kaj la religioj, por pruvi, ke la samaj fortoj pelas ilin.

Ĝi konformas al la pensado de Adam Smith, en la *Riĉeco de Nacioj*, kiu jam faris ĉi tiun komparon montrante, ke religio en monopola situacio proponas produkton de malpli bonkvalita ol se ekzistus konkurenco kaj ke konsekvence, la natura tendenco estas voki la forton de la ŝtato por defendi ĉi tiun monopolon. Li rimarkas ankaŭ, ke la Malsupra Pastraro estas pli bona servanto de la interesoj de la Eklezio ol la Alta Pastraro, la bazaj pastroj devante kuraĝigi la Homojn kredi, ĉar de tiu kredo dependas ilia vivteno, ĉar ili vivas de la donacoj de la fideluloj. . Li do havas "partoprenan intereson" pri homoj, kiuj pli genuiĝas. Jen kio devis inspiri Generalon de Gaulle per sia "Partopreno" de Laboristoj en entreprenoj.

Li rimarkas, ke, ekzemple, ekzistas dinamiko de financa donaco generita de religio, enspezoj superantaj elspezojn, estas konvene havi uzon de ĉi tiu "aldonvalor" nomita de aŭtoroj "la benita parto". Adam Smith notas ke Hospice kaj Charity ne estas faritaj por evangeliaj virtoj, sed per la bezono vendi for pluson de donacoj.

Kaj tio validas por ajna religio. La profeto Hagaj alparolas la ekzilitojn de Babilono por rekonstrui la Templon de Jerusalemo por ke ili faru donacojn por ke tio konduku al movado de kapitaloj al Cion: "Mi skuos ĉiujn naciojn kaj Mi plenigos ĉi tiun Templon per gloro, diras la Eternulo kaj Sabaoth. . La mono estas mia! Oro estas mia!" La Trezoro de la Templo de Jerusalemo ankaŭ estos temo ĉe la komenco de kristanismo inter la judoj kaj la kristanoj, sed la romianoj solvos la problemon konfiskante ĝin por sia profito, kio signifas, ke la kristanoj perdos intereson pri Jerusalemo por Romo. , kiu estas multe pli enviata pro lia riĉeco.

Li devos atendi iom; estis nur en 315 ke la Eklezio povis laŭ leĝe ricevi donacojn kaj heredaĵojn, la Kvina Respubliko nur ripetos tion kopiante la finiĝantan Imperion. En 313, ĝi povis reakiri sian posedaĵon konfiskita dum pluraj okazoj la Edikto de Milano kiu dekretis tion lasi neniun skriban spuron de sia ekzisto; Teodosio persekutos Konstantinon igante la kristanan religion la oficiala religio, li malpermesas paganismon en 391 kaj la Olimpikoj estas subpremitaj en 394.

"La Papo, subtenata de la Imperio, fariĝis en certaj momentoj en la Historio, unu el la plej grandaj financaj potencoj en la mondo, altirante la plej influajn bankistojn: la Medici, la Fugger, la Rothschild, por nomi nur kelkajn plej konata."

LA KAMEROS DE LA OBSERVATORIO Ekonomia kaj Socia de la Libera Penso

"Evidente, ĉi tiu ekonomia influo de la religia institucio konkuras kun tiu de la Ŝtato. En la Jurisprudenco de la Mezepoko, ni trovas esprimon, kiu diras multon pri ĉi tiu temo: "Kion Kristo ne prenas, la Fiskisto konfiskas". Ĝi trovas sian originon en la fama Dekreto de Gratien ... establita ĉirkaŭ 1140 kaj restis valida ĝis 1918."

Ĝi estis kovrilo de la "Redonu al Cezaro..." de Mateo. Kun la tempo, la Impostoficejo alprenas sanktan karakteron por la Princo kaj la Eklezio, ĝis la punkto ke oni povas diri, ke "la Impostoficejo reprezentas la Ŝtaton kaj la Princon", ĝi estas signo de ĉi tiu potenco por la Potencoj. Tempora kaj Spirita.

La Ŝtato kaj la Religia Monopolo

Tial la Ŝtato ĉiam preferas trakti nur unu personon

religia aŭ organizita kartelo de kelkaj prefere ol multaj ĉar, multaj, ili iĝas enormaj fiskaj konkurantoj. "De kie

multoblaj konkordataj politikoj, lastatempe renovigitaj en nia

lando kun "franca islamo" laŭ iniciato de

ministro pri internaj aferoj nomita Sarkozy. La aŭtoro rimarkas, ke ĉiuj religioj ne estas traktataj egale: ni aŭdas la virabelon de la katedralo de Notre-Dame plenbloke, sed neniam la vokon al preĝo de la Muezino de la Pariza Moskeo.

La "ekonomio" parametro ankaŭ klarigas kial Yahweh finis "kontrakton" kun la hebreoj farantaj ilin "Elektita popolo", kontraŭ ilia kultado kiel "unu kaj nur Dio". Ĝi estas sinalagma kontrakto kun reciprokaj limoj. Tial, legante la Profetojn en la hebrea Biblio, ni povas diri, ke judismo estas antaŭ ĉi tiu nacia religio, malkiel kristanismo kaj islamo.

Estas klare, ke la kultivebla tero estas la centro de zorgo; jen kial, en ĉiuj skribaĵoj de la malsamaj monoteismoj, la dezerto estas prezentita kiel la domajno de Satano. Ĉirilate, la aŭtoro rimarkas la scivolemon de la urbo Jerusalemo, kiu estas for de ĉiuj komercaj vojoj kaj klarigas sian "sukceson kaj fifamecon" per tio, ke ĝi estis fama por esti loko de ripozo kaj de diboĉj ŝirmita de la vojaĝa mondo. .

Malantaŭa bazo de la Warrior iel por la resto de la sama nomo. Ni estas longe de la "Sankta Urbo ĉe la Templo".

Tial ankaŭ oni diras, ke la Eternulo proklamas, ke la lando apartenas al li kaj ke li pruntedonas ĝin nur al la Hebreoj. La Jubilea Tradicio (7 jaroj por la Malgranda, 49 jaroj por la Granda,

t.e. 7 fojojn la Malgranda, la 7 estis biblia nombro per ekscelenco) indikas ke fine de la 49 jaroj, la tero pruntedonita aŭ luita devas reveni al la Eternulo por ke li redonu ĝin al la hebreoj kolektive. La fremdiĝo de tero ne povas superi 50 jarojn.

La aŭ toro notas la reciprokajn influojn inter malsamaj religioj kaj civilizacioj. Incesto estas klarigita per la malabundeco de plugteroj en la Proksima Oriento. Estis necese konservi familian posedaĵon kiel familian sangon per incestaj geedziĝoj. Tio estas vaste praktikata en antikva Egiptio kie, ekzemple, Kleopatro devis geedziĝi kun sia frato Ptolemeo la 13-a, aŭ en Babilono kie la infanoj de Ciro geedziĝis unu kun la alia. En la hebrea Genezo, la du filinoj de Abraham dormas kun sia patro por certigi posteulojn. La familio sub Herodo estas nenio krom vasta incesto, kie ŝi dormas kun ŝiaj kaj geedziĝas kune por konservi Kapitalon kaj posedaĵon.

La malpermeso de incesto, krom moralaj demandoj, ankaŭ estis postulo de la eklezio. Estis ŝi, tra la ekleziaj tribunaloj, kiu rajtigis geedziĝojn inter tre proksimaj parencoj kaj regeedziĝon post paroj disigitaj. Tio estis grava fonto de enspezo, ĉar la Eklezio neniam faras ion por nenio.

Cirkumcido estis relative nekonata inter la Izraelidoj antaŭ la Eliro al Babilono. Estis ĉe ilia reveno, pruntepreninte ĝin de Mezopotamio, ke ĝi iĝis deviga por la "Elektita Popolo". Imperiestro Hadriano malpermesis ĝin ĉar li konsideris ĝin esti seksa kripligo kaj hororo por la Kanonoj de Beleco kaj ankaŭ konsideris ke ĝi estis signo de jubila fiereco por la judoj distingi sin de aliaj. La Eklezio prenos ĉi tiun idolkulton de la integreco de la korpo malpermesante, eĉ hodiaŭ, fizike malpliigitaj homoj esti ordinitaj pastroj.

Kiam la romianoj detruis la Templon de Jerusalemo en 70 (la Dua Detruo), Vespasiano konfiskis la devigajn judajn donacojn por la Templo (imposteblaj sur ŝiaj judaj maskloj ekde la aĝo de 20) por sia avantaĝo, tiel kreante la Fiscus Judaicus. Tial ili ofte estis nudigitaj por ekscii, ĉu ili devis pagi la Fiscus Judaicus, la specialan imposton por judoj. Tio daŭros ĝis imperiestro Hadriano restarigos la rajtojn de la judoj, ĉar post ilia dispredado, ili ne plu konsistigas problemon, sed male estimindan fonton de enspezo. Tiam komenciĝos la persekutado de kristanoj, kiuj rifuzas pagi tributon al la Imperiestro.

Sur la paŝoj de iliaj pliaĝuloj

Kristanismo uzos la samajn lertaĵojn kiel judismo por starigi sin, poste anstataŭos judismon kaj politeismon: "Kiam oni volas defii monopolon, oni devas ataki ĝian radikon. Tamen, en religio, la radiko ĉerpas sian forton kaj sian valoron el la antikva tempo..."

Por eniri la "religian merkaton", estas do pli bone prezenti produkton veteraĝitan de la jarcentoj, eĉ kaj precipe se ĝi estas nova."

Johano la Baptisto do prenos Moseo'n de la maldekstro asertante ke kristanoj estas la nuraj veraj posteuloj de Abraham kaj ke la Fariseoj kaj la Sadukeoj estas "nur raso de vipuroj". La Eklezio daŭros ankoraŭ naŭ jarcentojn por ĉesigi paganismon, kiu tamen senĉese reaperiĝos en multoblaj formoj. Sed ĝi neniam sukcesos malaperigi la judismon, kiun ĝia Diasporo protektis. El 6 milionoj da judoj, nur 500,000 vivis en Palestino kaj ekzistis 80,000 en Romo, igante ĝin tre grava komunumo en la Ĉefurbo de la Imperio.

Islamo faros la samon asertante ke ĝia historio estas skribita en la Biblio. Sed ĝi devos esti reverkita, tial la rakonto pri la dia diktado de la Korano fare de la Ĉefanĝelo Sankta Gabrielo al Mohamedo: „Ĉu ĉi tio ne estas unika kazo en la Historio: popolo ekscias pri ĝia ekzisto en la sankta Libro de alia popolo, prunteprenante. Ĝia destino neante, ke ĝi pruntas ĝin?

La similecoj ne ĉesos tie: La Papo estas la Vikario, unue de Petro, poste de Kristo (post kelkaj falsaj oĝoj por plue glori la "Suverenan Pontifon"), same kiel la Kalifoj estos la Vikarioj de Mohamedo. Ili spertos la samajn problemojn de sinsekvo, sed pli familia ol "spirita". Aĉcha, edzino de Mohamedo, sukcedas lin sur sia morto. Tiam la patro de Aĉcha prenas la torĉon. Li estas sukcedita fare de Omar, kies filino ankaŭ geedziĝis kun Mohamedo. Omar estas asasinita kaj ĝi estas bofilo, Othman, kiu akiras potencon, sed ankaŭ estas asasinita. Ali ibn Abi Talib tiam alvenas, kuzo kaj bofilo de Aĉcha kiu kontaktas potencon. Li estas forigita kaj malproksima kuzo prenas la tason kiu fondis la Umaiad Dinastion. De tie naskiĝis la disiĝo inter ŝijaistoj kaj sunaistoj. Krom inter la ŝijaistoj, ne ekzistas eklezia hierarkio, ĉar ĉi estas supozata skribita en la Korano. Ekzistas, tamen, Hierarkio de juristoj kiuj "interpretas la Juron".

Ĝi estas iom la sama rakonto kiel la posteuloj de David kaj Salomono. Ĝi ne estas kiel Dallas, vi ne devas maltrafi epizodon! Ni trovas tie la samajn "historiajn" falsaj oĝojn. La posteuloj de la Profeto diros, ke la Tradicio estas en la Haditaj (anekdotoj el la vivo de la Profeto), tio estos konsiderata de la jezuita orientalista Henri Lammens en 1910 kiel "unu el la plej grandaj trompoj, kiujn la literaturaj analoj memoris."

Invento kaj religioj

En antikva romia religio, "devotuloj" povis pagi religian imposton al la imperiestro kie ajn ekzistis Templo. Inter la judoj, ĝi estas la monopolo de la Templo de Jerusalemo: ĉi devas konverĝi al li kaj por li. Do la kristanoj kunfandiĝos

la monopolo de la juda Templo kaj greko-romia multloko. Estas al la Papo (kiu plenumas la saman oficon kiel la ĉefpastro inter la judoj) ke oni devas pagi kaj de ajna loko. En Islamo ankaŭ dhimmis (protektitaj), tio estas kredantoj krom tiuj de Islamo, devos pagi religian imposton. Por eskapi ĉi tiun imposton, ni vidos multajn konvertiĝojn: religio ĉiam rimas kun mono.

Komentante la rimarkindan verkon de Karl Kautsky, La Origino de la kristanismo, mi skribis: Ankaŭ estas okulfrappe rimarki, ke en la Malnova Testamento praktike ne temas pri la Reviviĝo de la mortintoj. Kristanismo venkis super judismo inventante Paradizon kiu ofertis esperon post morto. Precipe post kiam la "revolucia" aspekto kontraŭ la Romia Imperio por la nacia liberigo de Palestino estis tute sufokita de la evoluo de la Pastraro kiu laŭ vorte vendos sin al la Imperio por akiri rekonon kaj prebendojn.

Le Paradis permesis tre enspezigan monkolekton, kion ni ne farus por akiri lokon tie? Tiun "lokigon je la vido", por ĉerpi la "benitan parton" de la religia kapitalo, poste kompletigis alia brila inventaĵo: la Purgatorio, kiu donis iom da ŝanco al la malbonŝancaj homoj, kiuj ne bone kondukis dum sia vivdaŭron, finance kompreneble.

Nenio iam estas libera en ĉi tiu mondo."

Ĉar la Katolika Eklezio, je ĉiuj niveloj, devos praktiki uzuron je pli malaltaj tarifoj ol la judoj kaj italaj bankistoj, ĝi elpensos venian pekon (kiu signifas indan pardonon, male al morta peko) por fari ĉion preterpasi. Por trankviligi la ŝuldulon kaj la kreditoron, mallonga trairejo tra Purgatorio kaj survoje al Paradizo, sen forgesi kontroli! "Estis multe pli facile pekliberigi ĉiujn viajn pekojn samtempe antaŭ la antaŭaj tagoj de via morto testagante vian posedaĵon al la Eklezio ol provi reformi vian vivon de tago al tago." La Pagano povus esti baptita ĵus antaŭ sia morto Artikulo mortis, li estis certigita iri rekte al Paradizo, kion Konstantino faris.

La aŭtoro notas ke de 692, la ora valuto, kiu estas aŭtentika en komerco, kaj eĉen la Tributoj, pagita al Karlo la Granda, al la Imperiestroj kaj Reĝoj kaj ankaŭ al la Papofico estas la ora dinaro (dinaro venas de vorto neanto), stampita per citaĵoj el la Korano, valuto

internacia kiel la dolaro post 1945. Mono certe ne odoras! La centro de la ekonomia mondo moviĝos pli kaj pli al la Oriento.

Financo kaj religio

Judismo kaj kristanismo ne malpermesos la abomenon de amasa sklaveco. Male, ili vivos bone de ĝi. Individua sklaveco, aliflanke, povas esti klarigita per la sekureco kiun ĝi disponigas: manĝaĵo kaj ŝirmejo estis certigitaj, dum libereco ofte kondamnis homojn al multe pli malbona malfortikeco. Amassklaveco venis de alia ekonomia problemo: la produktiveco de la sklavoj devis multe superi la financon investitajn por aĉeti ilin, por eltiri signifan aldonvaloron kiu donas grandajn profitojn. Individua sklaveco estas farita "hejme" kun la mastro, la sklavo estas praktike parto de la familio kaj povas esti liberigita.

Amasa sklaveco okazas en "kazerno", kio malpermesas ĝian "internan" reproduktadon kaj do necesas senĉese renovigi la "brutaro", precipe per milito, kiu ebligas akiri sklavojn je pli malalta prezo. La Servulo estis nek sklavo nek libera viro, sed "intera". Li povis uzi domon (ofte luita de la Sinjoro) kaj vivi kun sia familio kaj reproduktiĝi, kio estis en la intereso de la Majstro, ĉar la infanoj de Servuloj estis servutuloj en victurno kaj tio pliiĝis la posedaĵon de la posedanto.

Kristanaj teologoj teorias kaj ĝisdatigos romian Juron pri posedaĵo. Ili difinas tri entojn: usus (la rajto uzi la posedaĵon), fructus (la rajto gajni enspezon de ĝi), abuseus (la rajto vendi aŭ fordoni ĝin). Jen kio proksimume establas la principojn de Kapitalismo. En Islamo, la nocio de "laŭleĝa persono" ne ekzistas, la nocio de Habous-varoj (waqf) estas reguligita de Hadito de la Profeto kiu konsideras, ke bonaĵo povas esti retirita de la merkato kaj senmoviĝita por instigi bonfaran agadon al la senhavuloj. .

Ni ne povas redukti la demandon pri la Papado, ekzemple, nur per ĝia ekonomia aspekto, sed tio ankaŭ estas fundamenta por kompreni ĝian rolon, ĝian lokon, ĝian influon kaj ĝiajn problemojn. La historio de la influo de Vatikano povas esti mezurita per la financa demando, precipe ĉar ĝi konstante serĉas ĝin. Ĝi devas rilati al li. La Eklezio starigis tutan sistemon por kapti monon kaj donacojn: celibatoj, indulgencoj, elaketo de pekoj, eklezia justeco por familiaj aferoj, mortoj, heredaĵoj ktp.

Geedzeco estas neniel sakramento en la frua eklezio, ĝi iĝis unu en la 13-a jarcento por sekurigi la gregon de servutuloj kiuj havis emon disiĝi al aliaj, pli kleraj ŝeloj (vidu La Kavaliro, la Virino kaj la Pastro de Georges Duby.). Li havas tiam

kiel deirpunkto ekonomian kialon kaj la Eklezio altrudos religian ceremonion por transigi tiun ĉi Sakramenton kaj ĉerpi kelkajn denarojn el ĝi, kaj ĝia tuta administrado (disigo, nuligo, heredo ktp.) dependos de eklezia Justeco, kiu neniam estas libera.

Alia aspekto, la demando de la Krucmilitoj prezentis multajn tre materiajn kaj ekonomiajn aspektojn. Unue, ĝi permesis al la Kavaliroj - kiuj konstante batalis inter si por monopoligi terajn varojn, kiuj detruis la Sango-Nobelaron kaj ilian landon - iri kaj batali aliloken kaj fari reĝan pacon kun la loĝantoj. Tiel, la samaj aventuristoj surĉevalaj eltranĉis imperiojn ekster la lando kaj prirabis homojn krom la loĝantoj de siaj landoj. Estis cetere en la tempo de la Krucmilitoj ke la Eklezio vere disvolvis la nocion de "Justa Milito" kaj ĉefe trudis ĝin, precipe en periodoj kiam estis malpermesite batali.

Notu ke estis en la tempo de la Krucmilitoj ke la unua Camerlengo (nomo kiu venas de fotilo, la malluma ĉambro) aperis, en 1099 kun Urban II, kiu lanĉis la Krucmiliton ĉe la Konsilio de Clermont en 1095, kiu estis ministro de Financo kiu kunfandos du Oficejojn: ricevante donacojn, impostojn kaj dekonojn kaj elspezante ilin. Kolektanto per unu mano kaj Organizanto per alia. De ĉi tio sendube venas la adaĝo: "Lasu vian maldekstran manon ignori, kion faras via dekstra mano".

Estis ankaŭ tre grava financa aspekto kiu iris kun ĉi tiu sistemo. Dekonoj kaj impostoj estis akiritaj por financi la Krucmilitojn, en la procezo, la Vatikano kaj la Reĝoj avide enigis siajn manojn en la keston por helpi sin. La Papo donis tre signifajn impostajn avantaĝojn al la krucmilitistoj kaj eĉpermesis poste, kiam la krucmilitoj iĝis milita fiasko, ke la nobeluloj transiris vojojn, kaj pagis grandan sumon por ne iri, sen perdi la profiton de la Indulgencoj pro siaj pekoj.

Unu el la politikaj sekvoj de la krucmilitoj estas, ke ĝi plifortigos la potencon de la Papo super la tuta Eklezio: ju pli longe daŭros la milito, kaj ĝi daŭras senfine, des pli la papista araneo taksas sian reton kaj plifortigas sian potencon.

La demando de la pastraro

En la kolektiva dokumento pri "Familio, Sekseco, Genro kaj Libera Penso", mi skribis: "La judismo havis pastraron, la Levidojn, kiuj estis klano aŭ tribo. La Levidoj povis interedziĝi kaj havi idaron. La Juda Pastraro reproduktis sin de la Juda Pastraro, la medio reproduktis la medion. Aliaj triboj aŭ klanoj ne povis aliri tiun specon de pastraro kiun la rabenoj konsistigis.

La Kristana Eklezio volis prozeliti (malsame kun la Izraelidoj kiuj estis la " Elektita Popolo ", do ne necesas konverti kaj varbi, ni estis parto de ĝi aŭ ne, ne estis la individuo kiu decidis). La Eklezio malfermiĝis al la mondo kaj la Levida sistemo estis obstaklo al tio. Ĉiuj devis povi fariĝi pastro. Ne estis do necese, ke la kristana Pastraro povu reproduktiĝi per si mem kaj per si mem. El certa vidpunkto, la Eklezio, per tiu ĉi koncepto malfermi la pastraron al ĉiuj, fariĝis "socia lifto", ĉiuj estas vokitaj, ĉiuj elekteblas.

Precipe ĉar la pastraro estis speco de permanenta pozicio portata de la Eklezio, havi edzinon kaj infanojn metintus pli grandan ŝarĝon sur la eklezia buĝeto por certigi ilian ĉutagan vivon, prizorgadon, manĝaĵon, ktp. Kaj tio ankaŭ kondukus al malfacila sekvo: kvereloj pri heredaĵo inter posteuloj de edziĝintaj pastroj, dum la Eklezio starigis tutan sistemon de kaptado de heredaĵoj per donacoj kaj heredaĵoj, kiuj garantiis lokon en la Paradizo. La geedziĝo de pastroj, kaj neeviteble la infanoj kiuj sekvas, tiel reduktis la financon de la eklezio ĉe ambaŭ finoj (prizorgado kaj perdo de heredo).

La temo de infanadoptoj ankaŭ estas grava por la Eklezio. Ni scias, ke ĝi estas vera tradicio inter la romianoj, la Imperiestroj foje nomumis siajn posteulojn adoptante kiun ajn ili volis, sen ili nepre esti de imperia sango. Tu quoque mi fili! Brutus ne estis la biologia infano de Cezaro.

La eklezio estis en senkaŝa milito kun tiu sistemo kiu damaĝis la kapton de heredaĵoj. Dum dek kvin jarcentoj post la Falo de la Romia Imperio, ĝi sukcesis efike malpermesi ĝin. Nur en 1892, ekzemple, jurisprudenco pri tiu temo reaperis en Francio. En Anglio, la unua leĝo pri adopto datiĝas de 1926. La nombro da seninfanaj paroj nekapablaj testamenti sian posedaĵon, pro manko de idoj, tiel pliigis la eblecojn de heredaĵoj por la Eklezio. Ni rememoru, ke mortĉefa posedaĵo (kiu parto povus reveni al la Pastraro per sinjora doto) reprezentis en la tempo de la Franca Revolucio, trionon de posedaĵoj kaj varoj.

Oni devas aldoni, ke Vatikano ne ĉesos batali kontraŭ "Nikolaisismo", kiu vidis Ekleziojn sur ĉiuj niveloj vivi en kunvivado kaj havi infanojn, al kiuj ili transdonos siajn respondecojn. Estis la plej granda danĝero por la Eklezio vidi ian kaston de "Levidoj" rekonstruita, kiu estintus la problemon de heredaĵoj, kiuj eskapintus de ĝi.

Estis ankaŭ alia grava fonto de financado: la Sanktaj Jaroj, ankaŭ konataj kiel Jubileoj. La unua Jubileo formale organizita de la papofico estis tiu dekretita en 1300 de papo Bonifaco la 8-a, invitanta kristanojn iri al Romo por profiti de la plena indulgo antaŭe donita al la krucmilitistoj, ĉar la perdo de la reĝlando de Jerusalemo malfaciligis la pilgrimadon en Jerusalemo. kaj forte disvolvis tiun de Romo. Ordinare, ili okazis ĉiujn 100 jarojn, sed ĉar la komerco, finance parolante, estis suka, la periodo inter du Jubileoj estis mallongigita, precipe ĉar, bezonante monon por Vatikano, tie estis bezonata tre ofte.

En 1950, la Sankta Jaro estis granda sukceso. Pio XII ĵus kreis, en la nomo de la dogmo de Papa Senerareco kreita en 1870 ĉe la Unua Vatikana Koncilio, la dogmon de ĉieliro (katolika religia festo, festanta la forkapton al la ĉielo de la Virgulino Maria), la dogmo naskas dogmo. Li duobligis en 1954 dekretante la Marian-Jaron. Pilgrimoj kaj donacoj fluas libere.

Ĉar la afero estas profita por la financo de la roma kurio, papo Francisko anoncis okazigon de ordinara Jubileo en 2025 en Romo (Italio). Tio sekvas la Grandan Jubileon de la Jaro 2000 proklamita de Johano Paŭlo la 2-a (24-a de decembro 1999 kaj 6-a de januaro 2001) kaj la Eksterordinara Jubileo de Mizerikordo (2016) por memorigi la finon de la fermo de Vatikano II (1962-1965).

Ni indiku, ke la 13-an de aprilo 1059 en Vatikano estis eldonita dekreto, kiu faris la Kardinalojn la elektistoj de la Papo. Fakte ĉu Kardinalo estas la tenilo de paroĥo en Romo kaj estas kiel pastro de Romo ke li elektas la Episkopon de Romo kiu iĝas la Suverena Pontifiko.

La Ĝermana Imperiestro principe ne plu ludas neniun rolon.

La papo estis elektita aĉetante siajn balotantojn, li nomumis kardinalojn kaj episkopojn, kontraŭ tributo.

Tiuj nomumis pastrojn en la paroĥoj, kontraŭ tributo.

Ĉiuj pagis sur ĉiuj niveloj por esti asignita Oficejo (Akuzo) kiu devis disponigi enspezon por kompensi por la "aĉeto" de la titolo, subteni la komunumon ĉirkaŭ ili kaj generi grandajn profitojn. Ĝi funkciis tiel de la Papo ĝis la Servisto de la paroĥo. Ĝi estis ekonomia kaj financa sistemo kiu traktis kolosajn sumojn.

La Tempora Potenco provas limigi la Oficojn al la "Spirita" aspekto por pli bone alproprigi kaj ĝui terajn varojn. La eminenta Eminenco, Kardinalo Humbert respondas: „Ĉu iu aĉetas ĉevalon? Kion li aĉetas, se ne la kapablon kunmeti ĝin kaj uzi ĝin kiel li deziras. Nek ni povas imagi kampanon, kiu fariĝus posedanto de kampo, kiun li ne plugus, ne semus kaj el kiu li neniel profitus? Same, la Simoniaco permesas al si esti vendita episkopejo aŭ eklezia digno por ekzerci la prerogativojn ligitajn al li. Tial spirita digno kaj tempaj bonoj estas nedisigeblaj: la Sankta Spirito estas vendita kun la bonoj.”

Konfliktoj inter la Spirita kaj la Tempora

La tuta Historio de la Eklezio konsistas el konfliktoj inter la Papo, la Reĝoj, la Imperiestroj por la posedo de teraj varoj. La konflikto inter la gelfoj (partianoj de la Papo) kaj la gibelanoj (partianoj de la imperiestro, kiuj prenis sian nomon de la kastelo de Waiblingen, posedata de la Hohenstaufen) estis "sona, stumblante kaj armee" kaj ne pro "spiritaj" kialoj. . Kiu regis la alian povis preni sian monujon. Tio ŝanĝis la dominadon de la Eklezio super la kapoj de Imperiestroj kaj Reĝoj kaj kondukis, post multaj sortoŝanĝoj, al la Apartigo de la Tempora kaj la Spirita.

Ĉi tiu konflikto ofte estas perforta. Henriko la 4-a organizas konsilion de ĝermanaj episkopoj kiuj forsendas papon Gregorio la 7-a. Li respondas per la anatemo de la imperiestro. Tio finiĝas kun la pentofaro de Henriko la 4-a ĉe Canossa kie li restos en sia ĉemizo, nudpiede en la neĝo dum tri tagoj, antaŭ esti ricevita kaj ricevado de la ĉesigo de anatemo kaj la Papa Pardonon.

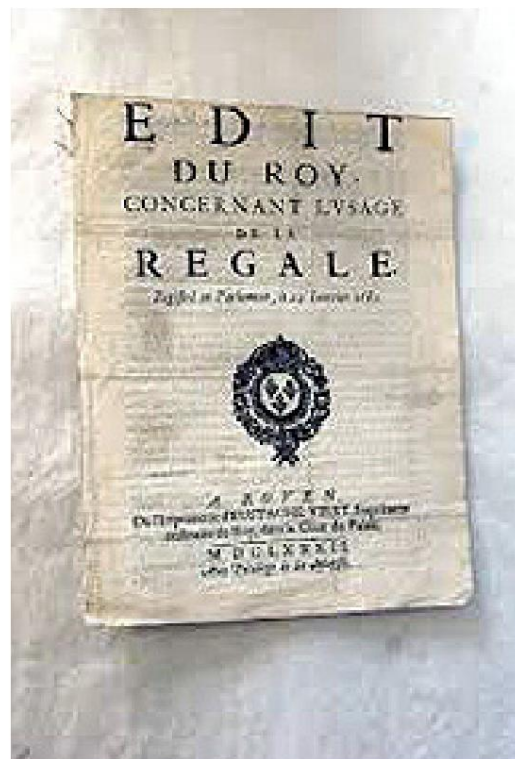
Alia afero: tiu de la Ordo de la Templo kiu estas ankaŭ , unuavice, demando pri mono, kie Philippe-le-Bel volas meti la manojn sur la Riĉcon de la Templo, ne pagi.

liaj ŝ uldoj kaj neniigi armean ordon, kiun li ne regas. La Temporalo miksiĝas pli kaj pli kun la Spirita, kio signifas, ke denove aperos la Granda Skismo, kie unu Papo estos en Avignon (kiu fakte estas la tiama harmonia centro de la kristanismo) kaj alia en Romo. Eĉestos jaro kie estos tri, post la Koncilio de Pizo la 25-an de marto 1409. Tro da Papoj mortigas la Papon.

Tio ankaŭ kondukos al paradokso: ju pli malforta la Eklezio estas finance, des malpli ĝi povas alpreni siajn "karitatajn" taskojn kaj des pli "Providence" fariĝas la Ŝ tato. Ĝi estas reveno al la Respubliko kaj la Romia Imperio. La Eklezio triumfis fondante sin en Romo, sed Romo finis venki per reveno al siaj fontoj, eĉse necesis la detruo de Romo fare de la barbaroj por ke la Eklezio triumfu; la falo de Romo estas datita la 23-an de aŭ gusto 476. Romo pluvivos en Konstantinopolo, sed en 1054, la Granda Skismo (unu pli!) alvenas inter la katolikoj kaj la ortodoksoj kaj ankoraŭ daŭ ras hodiaŭ . Historio ofte estas ironia.

Alia paradokso, la Tempora Potenco, atakante la terajn bonojn de la Eklezio kaj la Eklezio, per forigo, per reprezalio, ofte la "spiritan kaj sanktan" aspekton de la reprezentantoj de la Tempora Potenco, puŝ as por la Apartigo de Eklezioj kaj la Ŝ tato. . Jupitero frenezigas tiujn, kiujn li volas perdi.

Ludoviko la 14-a, kvankam tre "religia", intencis preni sian parton kaj ne lasi ĝin al la hundoj. Per dekreto de la 10-a de februaro 1673, li trudis ke la Régale (La Régale aŭ rajto de regale estas la aro de rajtoj kiujn la reĝo de Francio havis super la katolikaj diocezoj kiuj provizore ne havis titularan episkopon. Ni distingis la Temporan traktaton, kiu donis al la Reĝo la enspezon de la episkopejo kaj la spirita traktato kiu permesis al la Reĝo provizi dum la vakantaĵ o per la avantaĝoj kiuj estis ĉe la episkopa kolado - Vikipedio) esti aplikata tra la teritorio, eĉlandoj ĵ us konkeritaj. Colbert teorio indikante sian devizon: "Pluki la anseron por akiri kiel eble plej multajn plumojn kun kiel eble plej malmulte da kriado."

La tempo de la Reformacio

Historio ankaŭ teleskopas aferojn. 1515, ĝi estas Marignan, en pozicio de forto kontraŭ Italio, la Papaj Teritorioj kaj la Papo, Francisko la 1-a, trudis la Konkordaton de Bologna en 1516 kiu rebalancas la potencojn inter la Tempora kaj la Spirita, kaj en 1517, Martin Luther montras sian 95 Tezojn pri la preĝeja pordego en Wittenberg. Li denunciis la trafikon de indulgoj kaj lanĉis la reformadon. Ĝi tio baziĝas sur la deziro de la Princoj de Norda kaj Orienta Eŭropo nun havi "malmultekosta Eklezio", ĉar la fiska premo de la papofico fariĝis troa.

La postulo rompi kun la Sankta Romia Imperio kondukas al la apero de Naciŝtatoj.

Ĝi kondukas al nova Granda Skismo kaj grava etapo en la alveno de la moderneco kaj la klerismo. Tiam ĝi estos la kolizio inter Du

Famuloj: Francisko la 1-a kaj Karolo la 5-a kiuj estos la du defiantoj por zoni la Imperian Kronon. Inter la du, la koro de la Papo ne ŝanceliĝos, lia bankiero elektos la novan Imperiestron: Karolo la 5-a. Financo ankoraŭ estas en la koro de la Historio.

Sed tio neniel malhelpas la reformadon disvolviĝi. Protestantismo estas burĝa religio, ĝi enkorpiĝas la altiĝantan Kapitalismon. Max Weber eĉ diras, ke ĝi estas lia natura religio. Tial Friedrich Engels diris, ke la Religiaj Militoj estis nur klasbataloj. La disvolviĝo de Manufakturo en Italio malfortigas la Nordon finance, la Papo ankaŭ postulas la pagon de dekonoj da kreskantaj impostoj, la Nordo ne plu povas pagi la ŝuldojn.

Ĝi estas la Rompo, ĝi estas la Reformacio.

Ni eĉvidos en la ekonomia konflikto inter la Francio de Ludoviko la Franca, katolika, kaj subvenciita kaj ŝarĝita per impostoj, rompiĝos en kontakto kun la malgranda nederlanda stana poto, protestanta kaj laborema.

Denove, Francio renkontas la flekseblan regadon de Kapitalismo.

Por savi monopolan sistemon, eĉen religiaj aferoj, necesas iam ekstera konkurenco por stimuli ĝin kaj igi ĝin renovigi sin. Nenio kiel nomumi "bonan malamikon" por ĝi tio, unuigi vicojn. Sed en ĝi tiu momento en la Historio, la konkuranto ne plu povas veni de ekstere, kiel judismo aŭ islamo. Ĝi eliras el ene de la kristanismo mem, ĝi estas protestantismo, kiu sen ia koincido vestos sin per la ornamaĵoj de retrovita judismo. Notu, ke Investituro devenas de la Vesto, kiun oni portis kiam oni konsentis postenon aŭ oficejon. Por havi la sanktan Investiton, Protestantismo vestos sin per la teologiaj kaptaj de judismo, ĉar tio devas esti kaj ad intra kaj ad extra.

La Reformacio generis la respondon de la Koncilio de Trento, la Kontraŭ reformacio, sed kiu ne povis renversi la tajdon, la antaŭ enmarŝo de Protestantismo kiu enkorpiĝas Modernecon estis nerezistebla. La Katolika Eklezio provas forigi la plej skandalaj aspektoj de Indulgencoj postulante kvalitatkontrolan procezon, sed ĝi ne povas forpeli la monon, kiu estas la produkto.

Ŝi tiam kreis la "Sankta Oficejo" kiu organizis subpremon kontraŭ ĉiuj "herezoj".

Ŝi kondamnis Galileon, Thomas More kaj Giordano Bruno'n. Unu el la neatenditaj sekvoj estas, ke la "Sankta Kolegio" elektos pli kaj pli maljunajn Papojn por ke ili ne daŭru longe kaj ke ĉi nova papa elekto rezultu en ruinaĵo sistemo, kiu renovigas la eklezian personaron kaj la vendon de postenoj, ĉiuj el la neatenditaj sekvoj, kiu alportas gravan monfluon.

Jansenismo pruntos la samajn armilojn kiel la reformado atakante la papan monopolon. Je la kosto de pli alta postulo laŭ morala konduto, li ofertis la fidelan aliron al "eterna savo" malpli multekosta en malfacila kontantmondo; ĝi nutras naskiĝantan individuismon. Sed jansenismo faros profundan taktikan eraron, kiun Martin Luther ne faros: ĝi atakas kaj papan potencon kaj reĝan potencon. La monaĥo Aŭ gusteno decidis favore al la nobeluloj en la Kamparana Milito gvidata de Thomas Müntzer.

Ĝi disvastiĝas la fenomeno protesti kontraŭ la Papo. apenaŭ sur la imperiestra trono de Aŭstrio-Hungario, Jozefo la 2-a intencas regi la katolikan eklezion laŭ la maniero de Ludoviko la 14-a: sub la dikfingro kun bona dozo de jansenismo krome. Ĝi estos Jozefismo.

Poste venas la Franca Revolucio kaj la apero de la Nacio. Tio konkretiĝos en la amasa alveno de la Malsupra Pastraro en la Salle des Menus-Plaisirs kie la Tria Ŝtato proklamas sin Nacia Asembleo, tiam poste Konstituciiga Asembleo. Ĝi estas la venĝo de galikanismo kaj jansenismo. La Ĝeneralaj Ŝtatoj estis kunvokitaj (la unuaj ekde 1614!) por altigi novajn impostojn. Fronte al la rifuzo de la Mitre fari "donacon

libera" (anstataŭ la altrudo de la Eklezio), la Nacia Asembleo dekretas la ŝtatigon de la posedaĵo de la Pastraro, ilian vendon kaj la finon de monaĥaj promesoj. La rilato Mono/Religio malboniĝas je kapturna rapideco. Ĝuste okazas la vortoj "salaire" kaj "salariés" estis unuafoje prononcitaj de Mirabeau, dirante, ke ili ne estas hontigaj.

La revolucia tumulto kondukas al la granda ondo de malkristanigo, la enfermiĝo de la Papo, poste la alveno de Bonaparte, kiu finas la Konkordaton en 1801. Por "fini la Revolucio". Bonaparte detruos ĉiujn spurojn de Gallikanismo igante la Papon la estro de la ultramonta Eklezio. Kia paradokso! La Unua Konsulo ricevas dotos la Eklezion por fermi la epizodon de la ŝtatigo de la posedaĵo de la Pastraro de kiu "li ne revenos". La katolika, protestanta kaj juda religioj iĝis publikaj servoj kaj la ministroj de religio estis rekonitaj kiel ŝtatoficistoj. Ĉi tio kondukas al malgranda disigo, kiu naskos "la Malnovan Eklezion" kiu vegetas; ĝi dependos de la familio Berliet de Lyon. La falo de Napoleono kaj la alveno de la Restarigo ne damaĝos la katolikan eklezion, tute male; ĝi estis sub Karlo

Kvankam la katolika, protestanta kaj juda religioj estas agnoskitaj, ili ne estas egale subvenciataj. La escepta klerikala statuto de Alzaco-Moselo estas la produkto de la Konkordato de 1801, la Falloux-Leĝo kaj la Bismarck-Leĝoj. Jen nuntempe la indekso, al kiu estas pagata la plej alta aŭtoritato de ĉiu religio: – Katolika episkopo: 925 – Prezidanto de la Protestanta Adresaro: 625 – Juda ĉefrabeno: 505

Pli bone estas esti Episkopo ol ĉefrabeno.

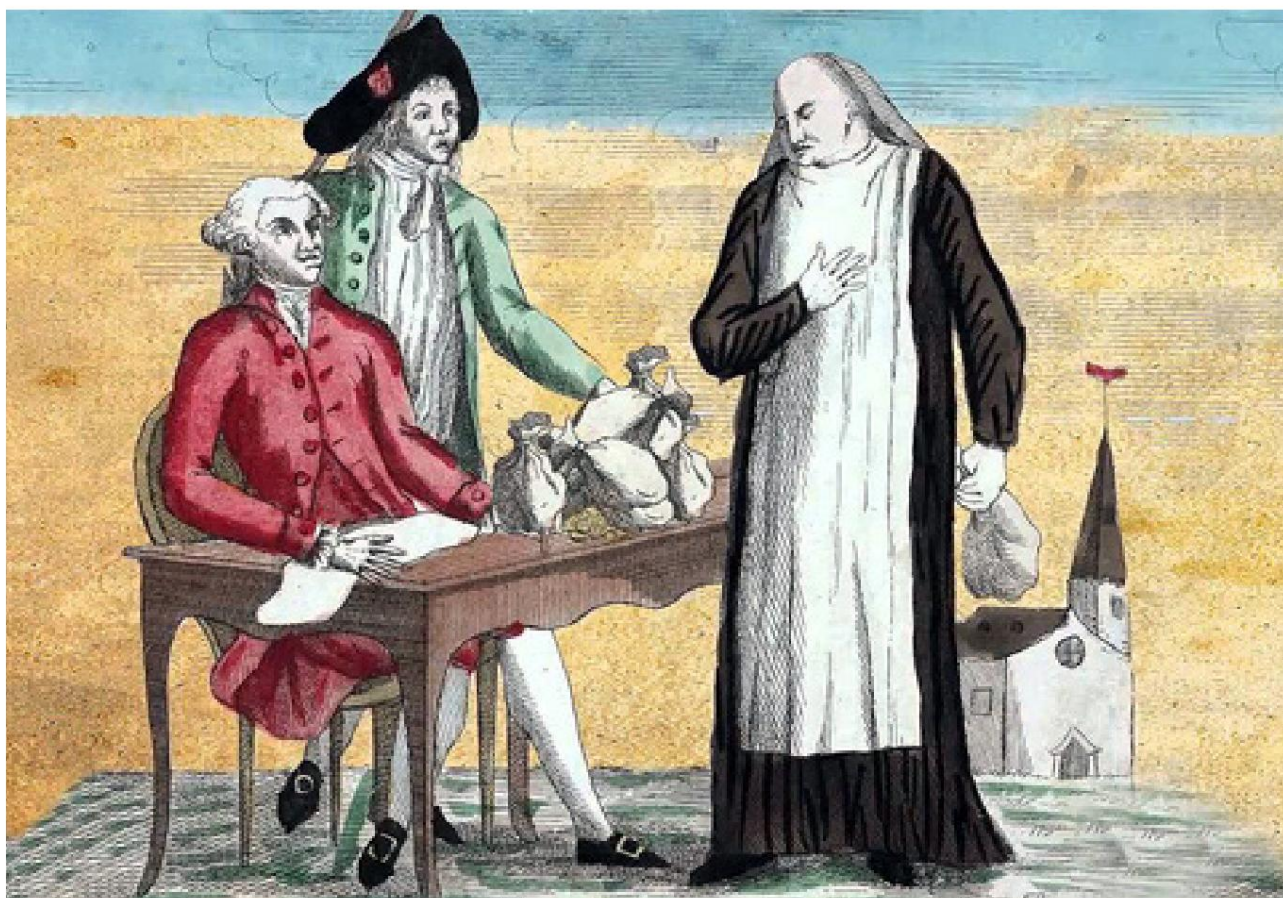
"Je la fino de la 18-a jarcento," komentas Daniel-Rops, "la katolika universo prezentis sin kiel specon de Konfederacio, kies gvidanto, honorita kaj respektata kiel li estis, vidis siajn potencojn limigitaj de la tradicioj kaj rajtoj de la Naciaj Eklezioj. ; oni obeas lin nur en gravaj kazoj, kaj foje koste de multaj malfacilaĵoj. Fine de la 19-a jarcento, la Eklezio aperis kiel rigore centralizita ŝtato submetita al la preskaŭ absoluta aŭtoritato de la papo.

En Francio venis la tempo de sekularigado

La dekretoj de 23 Prairial Jaro XII (la 18-an de majo 1806) konfidas la monopolon de entombigoj al la katolika pastraro. La Eklezio maldece riĝos sin sur la dorso de la mortintoj. Ekzistas naŭ klasoj de entombigoj kun malsamaj rapidecoj. Unua klaso estas 122 fojojn pli multekosta ol naŭa. Serĉoj kaj donacoj konsistigas veran enspezigan raketon.

La Tria Respubliko procedos kun la municipigo de entombigoj kaj la sekularigado de publikaj servoj. Libera Penso, kiu ĉiam batalis por akiri civilajn entombigojn kaj kiu unue estis formita en ĉi tiu batalo, subtenos ĉi tiun movadon kaj provizos la teoriaran armilaron kaj la virojn por gvidi ĉi tiun batalon.

La Libre Pensée, de 1847, eldonis certan nombron da gazetoj kaj revuoj kaj aliĝis al la socia movado kaj al la politika movado por triumfi ĉi tiujn ideojn. Estis tre granda nombro da Liberpensuloj, kiuj prenis ege gravajn respondecojn en la Pariza Komunumo. Ĝi, dum la kelkaj semajnoj, dum kiuj ĝi vivis, decidis, la duan fojon en la historio de nia lando, dekreti la Apartigon de Eklezio kaj Ĝi tate.

La sekularaj lernejoj de nia lando estis elpensitaj, evoluigitaj kaj voĉdonitaj de Liberpensuloj. La stabestro de Jules Ferry – tiu kiu efektivigos la lernejarajn leĝojn, la leĝon pri senpaga, devigo kaj sekularismo – estas Ferdinand Buisson kiu iĝos la Prezidanto de la Nacia Asocio de Liberpensuloj.

Kiam, pli ol dudek jarojn poste, la leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj Ĝi tate estis aprobita, la Prezidanto de la Parlamenta Komisiono kiu prezentis la projekton estis ankoraŭ Ferdinand Buisson, kaj la Raportanto de tiu ĉi komisiono estis Aristide Briand kiu ankaŭ estis respondeculo de tiu ĉi asocio. Ĉi tio signifas, ke sekularismo estis vere la infano de

Libera Penso, kiu estas la gepatra organizo de sekularismo en Francio, kaj ĝiam estis la konscienco de la Sekulara Movado. Libera Penso, komence de la tiu jarcento, havis parlamentan intergrupon, la plej potenca en la Nacia Asembleo. Ĝi havas tri ĉefajn gazetojn.

La sekularigado de institucioj kaj publikaj servoj trafos la Eklezion sur la borsmerkato. Subite, ĝia ĉefa fonto de rekrutado kaj ĝia potenco, kiu estis la pago de viroj kaj virinoj kaj servoj faritaj, ne plu ekzistas. Ĝi vivis sur la dorsoj de la socio, kiu forigis ĝiajn parazitojn. Tial la kolapso de alvokiĝoj.

Brassens kantis: "Neniu mono, sen spicoj", nun ĝi estas: "Pli da mono, pli da oficejoj".

Laikaj leĝoj (1886, 1901, 1904, 1905) renaciigis la posedaĵon de la Pastraro, kiu havus drastajn sekvojn sur la financo de la Eklezio. Ni vidas, kontraŭe, ke la demando pri financoj kaj ekonomio estas fundamenta en la analizo de Religio.

Diktatoroj je la servo de la Eklezio kaj ĝiaj financoj

La "diaj surprizoj" dum la unua duono de la 20-a jarcento multiĝos por Vatikano: Mussolini, Salazar, Hitler, Franco, Pétain. La unua, kaj grava, estos la Lateranaj Interkonsentoj inter la romia kurio kaj la faŝisto Mussolini en 1929. Ĝi estas

lifto reveno. La Banco di Roma (en la manoj de Vatikano) subtenos la kolonian aventuron de Italio en Libio en 1911, ĝi daŭre faros tion kontraŭ Etiopio kaj financas la italajn faŝistojn. La viro malantaŭ la financa reakiro de la eklezio estas Eugenio Pacelli kaj lia familio. Vatikano estos tiel dankema al li, ke ĝi faros lin papo Pio XII.

Mussolini estis freneza antiklerikala. En la komenco, la faŝisma programo antaŭe vidis la konfiskon de ĉiuj posedaĵoj de la Pastraro, la estonta Duce eĉ postulis la elpelon de la Papo el Romo. En 1929, por montri la hipokritecon de Mussolini, Libera Penso reeldonis sian pamfleton kontraŭ la Eklezio. Mussolini prenis potencon en 1922, sed bezonis subtenon de Laterano. Interkonsento estas intertraktata por redoti la Vatikanon per grandaj surteraj havaĵoj (tero, posedaĵo, mono, politikaj privilegioj, ktp.). La formulo de Chateaubriand "Vico sur la brako de Krismo" neniam estis tiel bone ilustrita.

La itala ŝtato donas 44 hektarojn kaj konsiderindajn sumojn por kompensi la "konfiskojn" de la Papa ŝtato. Mussolini cedas pri ĝi: la civilaj efikoj de religia geedziĝo, la denunco de framasonismo dum granda parto de ĝi subtenis lin en lia konkero de potenco, restos kelkaj faŝismaj framasonoj ĝis la fino, instruado de la katolika religio en publikaj lernejoj, ktp.) La Papo eĉ ricevas regulan personan gratifikon. Estis tiuj Lateranaj Akordoj kiuj savis la Vatikanon de la financa bankroto de 1929, post la Wall Street Kraso.

"La Vatikana Ŝtato", la "Sankta Seĝo" havas la rajton je sia aparta diplomatio, sia polico, ĝiaj malliberejoj, sia valuto. Ĝi en Italio, ekleziuloj estos juĝitaj de la Justeco de Vatikano kaj ne de tiu de la Ŝtato. En interŝanĝo, la eklezio dissolvigis ĝiajn junularajn organizojn tiel ke ili estis integritaj en la famulo Bambinis. Adolf Hitler sovaĝe aplaudis, li aplikas la samon en 1933 kun la nazia Konkordato kun la Sankta Seĝo. Li uzos ĝin por fleksi Von Papen kaj la Zentrum (Kristana Partio) kiu rifuzis la aliancon kun la NDSAP de Hitler por la konkero de potenco.

Ĝuste en tiu tempo la vaticanaj financistoj amase aĉetos oron, ĉar ili sentas (la vojoj de la Sinjoro tamen estas neesplorableblaj) ke la dolaro estos malplivalorigita, kio ne mankos. Iom poste, la krizo pasinte, ili amase investis en la usona borso. La profitoj estas tiel sukaj, ke ĉi tio devas krei maltrankvilon en Pius, dotita de grandega riĉeco, ŝajnas kontroli la registaron de la mondo. Se religia hipokriteco estus borso, Vatikano estus nomita Krezo kaj ŝi nomiĝas Krezo. Post tiuj enspezigaj investoj, Vatikano akiris de Roosevelt la remalfermon de la usona ambasado al la "Sankta Seĝo", kiu estis aboliciita en 1867 por kondamni la Syllabus.

La Vatikano ankaŭ investos amase en kompanioj, precipe armiloj, en Italio, jen ĝia subteno por la milita agado de la Duce. Ankaŭ ĉi tie regas hipokriteco. La Laterano neniam kondamnos la kolonian invadon en Etiopio, estas komerca tempo. Kiam li estis elektita, Pio la 12-a metis sian tutan familion en la aferojn de la Eklezio, oni povus esti fraŭdo kaj havi senton de familio.

La 1-an de julio 1933, kontraŭ la subteno de la Zentrum kiu permesis al li iĝi Kanceliero per la ekziĝo al tiu ĉi posteno de Von Papen, Hitler finis la Katolikan Konkordaton de la 1-a de julio 1933. Ĝi kondiĉas ke "ĉiuj germanaj katolikoj estos submetita al la nova Kodo de Kanona Juro, ke katolikaj verkoj ricevos subtenon de la Ŝtato kaj ke kritiko de Katolika Doktrino estos malpermesita en lernejoj kaj sur la publika placo."

La Kirchensteuer (eklezia imposto), kiu estis tuj starigita, baldaŭ alportos 100 milionojn da dolaroj jare, kio igos la Germanan Episkopejon la plej riĉa en la mondo kun tiu de Usono.

Hitler deklaris al la Konsilio de Ministroj la 14-an de julio 1933: „La Reich-Konkordato donis ŝancon al la H; kreiĝis sfero de konfido, kiu estos precipe signifa en la urĝa lukto kontraŭ internacia judismo." Li aldonis en letero al la Nazia Partio: "Ĉi tiu Traktato klare kaj sendube montras al la tuta mondo, ke la aserto, ke Nacisocialismo estas malamika al religio, estas mensogo."

La tempo de tumulto

En 1887 la Istituto per di religione (IOR) estis kreita, kiu estis dizajnita kiel banko por prezentiĝi "ordinara" kaj miksi en la financon sferon. Ĝi estis modifita en 1942 por eviti la troajn kuriozaĵojn de itala Faŝismo kiu iom tro proksime interesiĝis pri la financo de Vatikano. Ĉi tiu Instituto havas siajn nunajn kontojn, siajn ĉeklibrojn kaj siajn montraspagojn, kaj poste siajn kreditkartojn (kiujn longe rifuzos en ĉiuj entreprenoj en Italio, kiam eksplodis la IOR-skandalo). Sed ne ĉiuj povas esti kliento, la bonŝancaj gajnintoj estas mane elektitaj.

Tamen, lia banko estas uzita por ĉio, inkluzive de lavado de Mafia mono. La skandalo krevas, la estro de Financo, kardinalo Agostino Casaroli decidis forĵeti kaj pagi la ŝuldojn kun Banko Ambrosiano (prezidanto Roberto Calvi de Lodge P2). Kosto de elpaŝo: \$ 224 milionoj. Ĉefepiskopo Paul Marcinkus ĉe la estro de la IOR rifuzas ĉi tiun operacion, sed li estas devigita fari tion fare de la akompanantaro de la Papo, se ne de li persone.

Komerco estis tiel suka tiutempe, ke Vatikano solvis la ŝuldojn sen problemo. Sed la skandalo de la Banque Privata de Mechele Sindona, kurba komercisto ligita al la Mafio, kiu havas aliron al la IOR, eksplodis kaj ĉio iris al la infero.

Vatikano perdis preskaŭ miliardon da dolaroj. Roberto Calvi estas trovita pendumita sub la arko de Blackfriars Bridge en Londono, "travidebla aludo al la Black Brothers of the Mafia (Nigraj Fratoj de la Mafio)". La baptopatro n-ro 3 de Francisco Ford Coppola rakontas tion kaj ĝi estas sufiĉe fidela al la faktoj.

Ĉi tiu afero estas tre embarasa por Vatikano (krom la enormaj financaj perdoj), ĉar la Lateranaj Akordoj de 1929 devis esti retraktitaj en la 1980-aj jaroj. Ĉi tio estas la fino de la ŝtata Religio kaj la rekta helpo al la Eklezio. Por kompensi por tio, la "8 per 1000" Imposto estis kreita kiu finfine alportis pli da mono al la itala eklezio ol la fondusoj de Mussolini. Ĝi ankaŭ estas la apartigo en financaj aferoj inter la diocezo de Romo kaj la romia kurio. Fine ambaŭ profitos.

En la dua duono de la 20-a jarcento, la financa centro de Vatikano translokiĝos al Usono, Imperiismo devigas... ĝis la klerikaj infankrimprocesoj donas severan baton al ekleziaj financoj. Fine de la 1980-aj jaroj, estos necese movi komercon for de Italio, kiu tro odoras je la mafio kaj ankaŭ suferas de ĝi. La IOR multe investis, interalie, en pornografiajn filmojn, kiuj kaŭzis multe da babilado.

Ankaŭ, la Fondaĵo Johano Paŭlo la 2-a estis fondita en 1987 en Usono kiu funkcius kiel financa pumpilo por "subteni la laboron de la Papo".

De 1970 ĝis 1992, enspezoj estis en la ruĝa, sed tiam Vatikano spertis troojn denove. La Penco de Saint-Pierre, kiu ne estas destinita por tio, estas gaje prenita por tio. Estas protestoj kontraŭ tio. Do en 1993, la Regularo ŝanĝiĝis kaj ne plu dependis de la Suverena Pontifiko neniam estas pli bone servitaj ol de ni mem;

Sed la 21-a jarcento vidos deficitajn problemojn reaperi. Malgraŭ la Sankta Jaro de la jaro 2000 (20 milionoj da pilgrimantoj), la deficito aperas sur buĝeto de 200 milionoj da eŭroj. La deficitoj estos 3,4 milionoj en 2001, 13,5 en 2002, 9,6 en 2003. La sola rimedo estas ankoraŭ Nordameriko, kiu kraĉas en la basenon.

Ĝi tie prenas sian plenan gravecon la ĝeneraligita ofensivo iniciatita de la usona imperiismo kontraŭ la krimoj de pedofilio en la katolika eklezio tra la mondo kaj sur ĉiuj kontinentoj. Ne estas Moralo aŭ Etiko kiuj gvidas ĉi tiun ofensivon, sed la deziro tute akordigi la diplomation de la Sankta Seĝo kun tiu de Vaŝingtono, precipe koncerne Israelon kaj Ĉinion. La kosto de la provoj kaj kompenso por viktimoj en Nordameriko estas taksita je unu miliardo da dolaroj, el riĉaĵo taksita je preskaŭ 8 miliardoj de la Nordamerika Episkopejo. Ni estas ĝuste en la sama situacio kaj problemoj en Francio.

Tio signifas, ke la estonteco de la Vatikana Financoj kaj ĝiaj naciaj branĉoj ne aspektas bone. Ĝi estas pli ol ŝtorma averto, ĝi estas la ŝtormo, kiu deĉeniĝas. Eĉse ni scias, ke kie estas la Botelo, la Sekura neniam estas malproksime kaj ke Vatikano ĉiam havas sian Socian Doktrinon je la servo de la potenculoj por pravigi ekonomian kaj kapitalisman ekspluaton, estas malproksime de esti certa, ke la Katolika Eklezio povas akiri forigu ĝin tiel malmultekoste ĉi-foje. La krizo super la pastraj krimprocesoj estas tiel potenca ke ĝi povas forpreni ĝin.

Ĝi ŝi ekspiro ne diris pri la destino kaj ĝiaj ludiloj: "Ĝi estas muŝo en la manoj de la dioj"?

Christian Eyschen

Dia Merkato de Philippe Simonnot – Eldonoj Denoël – 337 paĝoj – 22 €

La Papoj, la Eklezio kaj la Mono de Philippe Simonnot – Bayard-eldonoj – 810 paĝoj – €49

LA OBSERVEJOJ eLIBRO

sociaj estas sub la respondeco de la nacia
federacio de Libera Penso

La komentoj faritaj estas sub la sola respondeco
de iliaj aŭtoroj.

eldondirektoro: Jean-Sébastien Pierre

ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Modelo: Philippe Floris